

IX

9Marks SI TË NDËRTOJMË KISHA TË SHËNDETSHME

PLEQËSIA E KISHËS

SI TA
BARITONI
GRIGJËN
E PERËNDISË
SI JEZUSI

JERAMIE RINNE

“Udhëheqja, ashtu si dhuntitë e tjera të Frymës, është për ndërtimin e trupit të Krishtit. Pali ia bëri të qartë Titit se gjërat nuk ishin në rregull në një kishë, derisa të vendosej udhëheqja e duhur. Shumica e problemeve të pazgjidhura në jetën e kishës mund të gjurmohen dhe të vihet re se janë të lidhura me udhëheqjen me të meta. Jeramie Rinne shpalos atë që Bibla mëson për identitetin dhe veprimtarinë e plakut të kishës vendore me një freski dhe qartësi që është shumë e dobishme. Ky është një libër që pleqtë mund ta lexojnë së bashku për dobinë e tyre dhe që do të ndihmojë çdo kishë të lutet dhe t’i mbështetë udhëheqësit e saj, në mënyrë që puna e tyre të jetë gëzim dhe jo barrë”.

Alistair Begg, Pastor kryesor, Parkside Church, Cleveland, Ohio

“Jeramie Rinne dëshmon se është e mundur të shkruash në mënyrë gjithëpërfshirëse dhe të përmbledhur për detyrën dhe shërbesën e pleqve të kishës. Sa libër i vlefshëm është ky! M’u duk jo thjesht informues, por edhe nxitës për përkushtim, si edhe i dobishëm për mua si pastor në dashurinë time për Jezusin dhe, si rrjedhojë, për kishën e tij. E kam të vështirë të mendoj për një libër tjetër mbi këtë temë, të cilin mund t’ua rekomandoj të tjerëve kaq lehtë”.

Jared C. Wilson, Pastor, Middletown Springs Community Church, Middletown Springs, Vermont; autor i *Gospel Wakefulness and The Pastor’s Justification*

“A keni dëshirë të shihni në kishën tuaj një grup burrash të pjekur që po rriten, që janë të përendishëm, e të cilët punojnë së bashku me pastorët e paguar për të kullotur, mësuar dhe trajnuar kishën për bërjen e dishepujeve? Me një saktësi biblike të mprehtë, plot urtësi dhe i shkruar me ngrohtësi, ky libër i vogël ka të bëjë me natyrën në thelb kolegjiale të shërbesës dhe udhëheqjes së kishës. Pavarësisht nga pikëpamja juaj se si duhet të emërohen, të organizohen ose të emërtohen ‘pleqtë’, këtu do të gjeni shumëçka për t’u nxitur vetë, për t’u dhënë zemër të tjerëve dhe për të udhëhequr”.

Tony Payne, Drejtor botimesh, Matthias Media; bashkautor, *The Trellis and the Vine*

PLEQËSIA E KISHËS

9Marks: Si të ndërtojmë kisha të shëndetshme

Redaktuar nga Mark Dever dhe Jonathan Leeman

Expositional Preaching: How We Speak God's Word Today,
David Helm

Sound Doctrine: How a Church Grows in the Love and Holiness of
God, Bobby Jamieson

Ungjilli: Si e portretizon kisha bukurinë e Krishtit, Ray Ortlund
Evangelism: How the Whole Church Speaks of Jesus,
J. Mack Stiles

Church Membership: How the World Knows Who Represents
Jesus, Jonathan Leeman

Church Discipline: How the Church Protects the Name of Jesus,
Jonathan Leeman

Pleqësia e Kishës: Si ta baritoni grigjën e Perëndisë si Jezusi,
Jeramie Rinne

SI TË NDËRTOJMË
KISHA TË SHËNDETSHME

PLEQËSIA E KISHËS

SI TA
BARITONI
GRIGJËN
E PERËNDISË
SI JEZUSI

JERAMIE RINNE

Titulli në original:

Church Elders: How to Shepherd God's People Like Jesus

Copyright © 2014 by Jeramie Rinne

Published by Crossway

a publishing ministry of Good News Publishers

Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement

with Crossway.

All rights reserved.

Përkthimi dhe redaktimi i këtij libri në shqip

u mundësua nga Kisha "Guri i Themelit", Shkodër.

Për më shumë materiale të tjera nga qendra "IGNIS",

vizitoni faqen www.dritez.al

Përktheu: Arben Bushgjokaj

Redaktoi: Linda Bushgjokaj

Arti grafik i kopertinës: Dual Identity Inc.

Imazhet e kopertinës: Wayne Brezinka për brezinkadesign.com

Përshtatja e faqesjes në gjuhën shqipe: IGNIS

Të gjitha citimet biblike, nëse nuk thuhet ndryshe, janë marrë nga Bibla ABS

1991-1994, përdorur me leje nga Albanian Bible Society (A.B.S.)

Të gjitha të drejtat të rezervuara. Asnjë pjesë e këtij botimi nuk mund të riprodhohet, të vendoset në ndonjë sistem, ose të transmetohet nëpërmjet çdo forme apo mënyre elektronike, mekanike, fotokopjimi, incizimi apo në ndonjë mënyrë tjetër, pa marrë leje me shkrim nga botuesi.

9Marks ISBN: 979-8-89218-115-0

Shtypur në shtypshkronjën "Vision Printing shpk", Tiranë 2024.

Pleqve të South Shore Baptist Church,
vëllezër për zemër

PËRMBAJTJA

Dy fjalë për serinë	11
Hyrje	13
1 Mos hamendësoni	19
2 Era dele	35
3 Predikoni fjalën	49
4 Shkoni pas deleve endacake	63
5 Prini pa sunduar	77
6 Baritoni bashkë	91
7 Jini shembull i pjekurisë	103
8 Lutuni me përgjërëm për grigjën	115
Përfundim	129

DY FJALË PËR SERINË

A beson se është përgjegjësia jote të ndihmosh në ndërtimin e një kishë të shëndetshme? Ne besojmë se, nëse je i krishterë, është edhe përgjegjësia jote.

Jezusi të urdhëron të bësh dishepuj (Mat. 28:18–20). Juda thotë se duhet ta ndërtosh veten në besim (Juda 20–21). Pjetri të bën thirrje t’i përdorësh dhuntitë e tua për t’u shërbyer të tjerëve (1 Pjet. 4:10). Pali të thotë të flasësh të vërtetën me dashuri, në mënyrë që kisha jote të piqet në besim (Efes. 4:13, 15). A e sheh ku po e marrim këtë ide?

Pavarësisht nëse je anëtar ose udhëheqës i kishës, seria e librave *Si të ndërtojmë kisha të shëndetshme* synon të të ndihmojë të përmbushësh porosi të tilla biblike, dhe kështu të kryesh rolin tënd në ndërtimin e një kishë të shëndetshme. Një mënyrë tjetër për ta thënë këtë mund të jetë kjo; shpresojmë se këto libra do t’ju ndihmojnë të rriteni në dashurinë për kishën tuaj, ashtu si Jezusi e do kishën tuaj.

9 Marks planifikon të botojë një libër të shkurtër dhe të lexueshëm për secilën nga ato që Marku i ka quajtur “nëntë shenja të një kishë të shëndetshme”, edhe një tjetër mbi doktrinën e shëndoshë. Shiko për libra mbi predikimin shtjellues, teologjinë biblike, ungjillin, kthimin në besim, ungjillëzimin, anëtarësimin në kishë, disiplinën e kishës, dishepullimin dhe rritjen, si dhe udhëheqjen e kishës.

Kishat vendore ekzistojnë për t'u shfaqur kombeve lavdinë e Perëndisë. Ne e bëjmë këtë duke i ngulitur sytë tek ungjilli i Jezu Krishtit, duke i besuar atij për shpëtim dhe më pas duke e dashur njëri-tjetrin me shenjtërinë, unitetin dhe dashurinë e vetë Perëndisë. Lutemi që ky libër që ke në duar të të ndihmojë.

Me shpresë,
Mark Dever dhe Jonathan Leeman
Redaktorët e serisë

HYRJE

“U bëra plak kishe. Po tani?”

Shumë pastorë mund të shkruajnë një libër me titull “Çfarë nuk më thanë në seminar për shërbesën baritore”. Ai libër ndoshta do të kishte disa kapituj të dhimbshëm e të rëndë, si “Si të mbijetosh në një takim të shëmtuar pune” ose “Çfarë të thuash në funeralin e një fëmije trevjeçar”. Shërbesa baritore përfshin forma vuajtjeje, ligështimi dhe zemërthyerjeje për të cilat asnjë shkollë nuk mund ta përgatitë njeriun.

Por shërbesa ka edhe të papritura të gëzueshme. Askush në seminar nuk më tha se do të dashurohesha me kishën time ose se do të isha në radhën e parë për të soditur besnikërinë e Perëndisë dhe fuqinë e ungjillit që vihet në veprim në jetën e njerëzve.

Dhe askush nuk më foli për gëzimin dhe kënaqësinë që do të merrja nga puna me pleqtë të cilët nuk paguhën për shërbesën e tyre.

Unë i dua pleqtë të cilët nuk paguhën për shërbesën e tyre.¹ Kam një nderim të madh për burrat të cilët, pavarësisht nga oraret e ngarkuara të punës apo jetët e zëna në shtëpi, sakrifikojnë kohë dhe para, lot dhe lutje për të udhëhequr kishat

¹ Unë po e përdor fjalën “vullnetar” (në anglisht “lay”) në kuptimin e shërbimit a punës pa pagesë të rregullt. Nuk po e përdor për të bërë dallim midis klerit dhe popullit. Përkundrazi, ky libër argumenton se një pastor apo plak kishe i cili shërben pa pagesë dhe pastori apo pleqtë e paguar zënë e luajnë të njëjtin rol, edhe nëse kisha ka vendosur ta paguajë këtë të fundit që t’i kushtojë më shumë kohë punës.

e tyre vendore. Më pëlqen t'i shikoj tek luftojnë së bashku përmes sfidave, tek bëjnë gabime, por edhe urtohen në këtë proces. I ngjan shoqërimin me dymbëdhjetë dishepujt: njerëz të zakonshëm e me të meta, por që përmbushin një thirrje të jashtëzakonshme me anë të hirit të Perëndisë. Pleqtë në kishën time kanë qenë vërtet një grup vëllezërish për mua; nuk mund ta mendoj shërbesën pa bashkë-barinjtë e mi.

Unë i dua pleqtë edhe për një arsye tjetër: ata janë plani i Perëndisë për të udhëhequr kishat e tij. Zoti ka siguruar gjithmonë barinj për popullin e tij. Ai ia dha Izraelit Moisiun, Samueilin dhe gjyqtarët. Ai ngriti bariun e *pashoq* të Izraelit, mbretin David. E megjithatë, të gjithë këta njerëz, përfshirë edhe Davidin, dështuan në një mënyrë ose në një tjetër. Mbretërit pas Davidit e çuan gjithnjë e më shumë grigjën e Perëndisë në idhujtari dhe padrejtësi. Dhe kështu profetët filluan të flitnin për një bari që po vinte, një “David” të ri (për shembull, Isa. 9:1–7; Ezek. 34:20–24).

Perëndia e mbajti premtimin e tij duke dërguar Jezusin, Birin e Davidit, Bariun e Mirë që dha jetën për delet dhe u ringjall. Por nuk u ndal me kaq. Jezusi la apostujt dhe më pas pleqtë që të kujdeseshin për kopenë e tij si nënbarinj, derisa të kthehej (Efes. 4:7–13; 1 Pjet. 5:1–4). Pleqtë janë ndihmësit e Jezusit për baritimin e kishave të tij.

TË PERËNDISHËM, ME QËLLIM TË MIRË DHE . . . TË HUTUAR

Aq sa i dua pleqtë për këto arsye, kam vënë re një problem të përsëritur. Ndonëse pleqtë janë zakonisht të perëndishëm dhe me qëllime të mira, ata shpesh janë të hutuar për atë që nënkupton të jesh plak kishe. Ata shpesh nuk e kuptojnë qartë

dhe plotësisht se çfarë duhet të bëjnë. Dhe, për të qenë i sigurtë, ne pastorët e paguar shpesh jemi pjesë e hutimit të tyre.

Rrjedhimisht, pleqtë prirën të huazojnë paradigma të tjera të udhëheqjes e t'i futin në mbikëqyrjen e kishës, zakonisht duke u mbështetur nga përvojat dhe karriera e tyre. Pa një përshkrim të qartë biblik të punës për pleqtë, këta burra natyrisht mbështeten tek ajo që dinë. Ata mendojnë se të jesh plak është si:

- Administrimi i një shkolle
- Drejtimi i një kompanie
- Komandimi i një anije luftarake
- Menaxhimi i një projekti
- Drejtimi i operacioneve
- Mbikëqyrja e nënkontraktorëve
- Shërbimi në një bord

Aspekte të këtyre përvojave jetësore gjithmonë rezultojnë të dobishme në udhëheqjen e pleqve të kishës. Megjithatë, mbikëqyrja e një kishe është një detyrë e pashoqe.

“U BËRA PLAK KISHE. PO TANI?”

Ky libër synon të paraqesë një përshkrim të shkurtër biblik të punës për pleqtë. Doja të krijoja një përmbledhje të lehtë për t'u lexuar dhe frymëzuese të detyrës së plakut të kishës, e cila mund t'i jepet një plaku të ri ose atij që po mendon këtë mundësi dhe ka nevojë të dijë se çfarë është dhe çfarë bën një plak kishe. Shpresoj se libri do t'i përgjigjet një njeriu të perëndishëm dhe me qëllime të mira, i cili pyet: “U bëra plak kishe. Po tani?”

Gjithsesi, ky libër nuk është vetëm për pleqtë që janë tashmë në këtë shërbesë apo ata që synojnë të jenë. Është edhe për anëtarët e kishës. E gjithë kisha duhet të kuptojë planin e Perëndisë për kishën vendore, duke përfshirë këtu planin e tij për udhëheqjen. Anëtarët e kishës mund të jenë po aq të hutuar për përshkrimin e punës së një plakut sa edhe pleqtë.

Prandaj, lutem që ky libër t’u sjellë shëndet kishave, ndërsa anëtarët dhe udhëheqësit bashkohen rreth një vizioni biblik për shërbimin dhe udhëheqjen në kishën vendore. Shpresoj që burrat e krishterë të përgjumur frymërisht dhe që ngrohin ndenjëset në kishë të mund ta lexojnë këtë libër dhe të përje-tojnë një dëshirë zgjuare për të barituar familjet dhe kishat e tyre. Së fundi, po i lutem Perëndisë që ta përdorë këtë libër të vogël për të ndryshuar rrjedhën e jetës së disa burrave duke i thirrur për ta parë shërbimin baritor si një thirrje.

PLEQ, MBIKËQYRËS DHE PASTORË

Dy fjalë për termat: Unë do t’i përdor termat *plak* dhe *mbikëqyrës* në mënyrë të ndërsjellë, sepse Dhiata e Re i përdor ato në mënyrë të ndërsjellë.² Pleqësia është një punë me dy tituj. E po, në fakt ka tre tituj. Në kapitullin 2, do të argumentoj se termi *pastor* (d.m.th., “bari”) i referohet të njëjtit pozicion kishtar si *plaku* dhe *mbikëqyrësi*. Duke folur me saktësi biblike, pleqtë janë pastorë të cilët janë mbikëqyrës. Personi në një kishë që ne zakonisht e quajmë “pastor” është një plak me pagesë dhe personat në një kishë që zakonisht i quajmë “pleq” ose “mbikëqyrës” janë pastorë pa pagesë.

² Vini re se si fjalët plak, mbikëqyrës, bari dhe mbikëqyrje përdoren me të njëjtin kuptim në tekstet e mëtejshme: Veprat 20:17, 28; Titit 1:5–7; 1 Pjetri 5:1–5.

Plak ose bari, mbikëqyrës ose pastor, me pagesë ose vullnetar, është e njëjta punë. *Por çfarë është ajo punë?* Çfarë duhet të bëjnë pleqtë në një kishë vendore? Cilat janë porositë e Jezuit për nënbarinjtë e tij? Si e kuptojnë ata nëse po e përmbushin misionin?

Para se t'u përgjigjemi këtyre pyetjeve, duhet të bëjmë diçka më themelore. Ne duhet të kuptojmë kriteret biblike për të qenë plak. Nëse po mendon të marrësh detyrën e plakut në kishë, detyra jote e parë është të dallosh nëse je gati!

MOS HAMENDËSONI

Unë u bëra dishepull i Jezusit kur isha para-adoleshent, nëpërmjet shërbesës besnike të ungjillit nga një kishë e vogël baptiste e udhëhequr nga pleqtë, në dalje të Las Vegasit, Nevada. Në moshën njëzet e gjashtë vjeçare, u bëra pastori kryesor (ose *plaku kryesor*, mund të thuash) i një kishe të vogël baptiste në rrethinat e Bostonit, Massachusetts. Mbase ti mund të hamendësosh që e kuptova se për çfarë janë pleqtë. Por, mos e beso po deshe, vetëm *pasi* u bëra plak kishe, fillova të studioja siç duhet çka thotë Bibla për pleqtë.

Kur e bëra këtë gjë, dy gjëra më befasuan. Së pari, u mah-nita se *sa shumë* ka për të thënë Bibla për këtë temë. Pothuajse të gjithë autorët e Dhiatës së Re e trajtojnë temën e pleqve. Ka më shumë se një duzinë tekstesh për këtë. U bë e qartë për mua se pleqtë që duhet t'i ngjajnë Krishtit nuk janë vetëm një mundësi për kishën; ata janë thelbësorë në planin e Perëndisë për baritimin e kishave të tij. Si më kishte rrëshqitur kjo gjë?

Së dyti, u befasova se *sa ndryshe* janë edhe përshkrimi biblik i punës edhe kriteret për pleqtë nga ato që kisha hamendësuar unë. Kisha menduar se isha i kualifikuar për të qenë pastor dhe plak, sepse e doja Jezusin, kisha një diplomë seminari dhe mund të predikoja me dinjitet. Çfarë tjetër kërkohet?

PLEQËSIA E KISHËS

Ndoshta hamendëson se duhet të jesh edhe ti një plak kishe, por për arsye të ndryshme. Ndoshta beson se ka ardhur koha që të bashkohesh me grupin e pleqve, sepse ke qenë anëtar besnik i kishës. Ke shërbyer për dy mandate në komitetin e misioneve, ke organizuar një studim biblik në shtëpi dhe madje ke dhënë mësim në shkollën e së dielës në nivelin e dytë, atëherë kur ata nuk mund të gjenin një mësues. I ke shlyer detyrimet e tua dhe tani është radha jote për të udhëhequr.

Mbase hamendëson se duhet të jesh në grupin e pleqve, sepse bën dhurime të mëdha parash. Kisha nuk do ta mbyllte mirë vitin fiskal pa çekun që shkrove ti. Dhuruesit e mëdhenj meritojnë të kenë një lëvdatë të madhe dhe janë pjesë në bordet e mëdha. Këto janë rregullat. Përveç kësaj, kisha jote mund të ketë nevojë për një udhëheqës me pak prirje biznesi.

Është gjithashtu e mundur që ti mendon se duhet të udhëheqësh në kishë, sepse je drejtues jashtë saj. Ndoshta ti drejton një kompani të suksesshme, je në bordin e një organizate jofitimprurëse, kryeson një departament, komandon një batalion ose drejton një ekip. Doemos do të hamendësosh se aftësitë e tua drejtuese, përvoja dhe dhuntitë të bëjnë një kandidat ideal për plak kishe.

Apo jo?!

Siç e theksova në hyrje, detyra jote e parë në lidhje me pleqtë është të hetosh nëse vërtet duhet të jesh plak kishe, bazuar në kualifikimet e Biblës. Mos hamendëso. Edhe nëse ke shërbyer më parë si plak, lëre Fjalën e Perëndisë ta shqyrtojë kandidaturën tënde.

Më poshtë janë gjashtë kualifikime të pleqve të mbledhura nga Dhiata e Re. Lexoji ato të shoqëruara me lutje. Ndalo dhe

mendo thellë sa më shpesh. Fto të tjerët në bisedë. Tregoja këtë pjesë gruas sate, disa miqve ose një plak kishe, dhe pyetni: “A më përshkruajnë mua këto kritere?”

TI E DI SE JE I KUALIFIKUAR PËR TË SHËRBYER SI PLAK KISHE NËSE . . .

1. Dëshiron të jesh plak kishe

Në një nga mësimet më të gjata të Dhiatës së Re për pleqtë, Pali apostull filloi duke thënë: “Kjo fjalë është e sigurt: Në qoftë se dikush dëshiron të bëhet peshkop, dëshiron një punë të mirë” (1 Tim. 3:1). Pjetri e shprehu në këtë mënyrë: “Ruani tufën e Perëndisë që është midis jush, duke e mbikëqyrur jo me detyrim, por me dëshirë, jo për përfitim të pandershëm, po me vullnet të mirë” (1 Pjetrit 5:2).

Synimi. Dëshira. Liria. Ti duhet ta dëshirosh këtë gjë. Bari-timi me besnikëri kërkon shumë prej teje. Nëse nuk ke një uri të brendshme për rolin, mund të digjesh dhe drobitesh. Sigurisht, kjo nuk do të thotë se kushdo që dëshiron të jetë plak i plotëson kriteret, por kjo do të thotë se mungesa e dëshirës është një problem.

Ka një burrë në kishën time që është një mundësi e fortë për të qenë plak kishe. Ekipi ynë emërues i kërkoi të shërbente si plak. Në fakt e kemi pyetur tre herë. Me sa duket hera e tretë ishte ëndja e vërtetë, sepse më në fund pranoi. Por ndërsa fola më shumë me të, u bë e qartë se atij i mungonte një dëshirë e fortë për t’u bërë plak. Ai kishte pranuar të shërbente, pjesërisht sepse e kishte refuzuar ofertën dy herë më parë. Më në fund, ndjenja e detyrës ndaj kishës së tij e detyroi të pranonte të shërbente — e pikërisht për këtë gjë Pjetri na paralajmëroi.

PLEQËSIA E KISHËS

Ai më tregoi gjithashtu për dëshirën e tij për të liru kohë në programin e tij në mënyrë që të përfshihej me fqinjët dhe qytetin e tij për ungjillin. Mund ta marr me mend vetëm pak zhgënjimin e tij të mundshëm, nëse do të kushtohej ndaj baritimit të grigjës, kur vërtet dëshironte të rrinte jashtë duke i shtuar grigjës. Kështu, pas lutjes së mëtejshme, ai ndryshoi mendje dhe me guxim e kundërshtoi për herë të tretë emërimin e vet. Për pak sa nuk e ngatërruam një ungjilltar me një plak kishe.

Ndonëse jo të gjitha motivet janë të perëndishme, ti duhet të kesh një dëshirë të brendshme për t'u bërë plak. A ka vendosur Fryma e Shenjtë një dëshirë hyjnore në zemrën tënde për të barituar kishën vendore? Çfarë të motivon?

2. Je shembull për karakter të shenjtë

Ju mund të mendoni se karakteristika më e rëndësishme për një plak kishe do të ishte aftësia në drejtimin e një organizate. Ndërsa aftësia e menaxhimit është një pjesë e të qenit mbikëqyrës i kishës, shkrimtarët e Dhiatës së Re e vënë theksin shumë më të madh te karakteri i shenjtë. Nënbarinjtë e Jezusit duhet të pasqyrojnë karakterin e Jezusit. Më mirë një plak i perëndishëm me dhunti drejtuese mesatare, sesa një udhëheqës karizmatik me të meta morale të dukshme.

Lexoni këto pjesë të dy listave nga Pali për kriteret e mbikëqyrësit. Këto virtyte duhet t'i rrinë për shtat një plaku kishe si një kostum i bërë me porosi:

“Duhet, pra, që peshkopi të jetë i patëmetë, burrë i një gruaje të vetme, të jetë i përmbajtur, i arsyeshëm, i matur, mikpritës, i zoti të mësojë të tjerët, të mos jepet pas verës, të mos jetë i

dhunshëm, të mos jetë koprac, por i butë, jo grindavec, të mos lakmojë paranë”. (1 Tim. 3:2–3)

“Sepse peshkopi, si administrues i shtëpisë së Perëndisë duhet të jetë i paqortueshëm, jo arrogant, jo zemërak, jo i dhënë pas verës, jo i dhunshëm, jo njeri që lakmon fitim të turpshëm, por mikpritës, mirëdashës, i urtë, i drejtë, i shenjtë, i përmbajtur”. (Tit 1:7–8)

Duke pasur parasysh rëndësinë e karakterit të ngjashëm me atë të Krishtit, le ta marrim ngadalë dhe t’i shqyrtojmë disa nga këto cilësi më në hollësi.

I patëmetë. Pali i filloi listat e tij të virtyeteve me fjalët “i patëmetë” dhe “i paqortueshëm”. Këto përshkrime nuk do të thonë se një plak ka tejkaluar mëkatën dhe bën një jetë moralisht të patëmetë. Nëse do të ishte kështu, kishat do të duhej t’i pushonin nga puna pleqtë e tyre — të gjithë. Përkundrazi, një njeri që është i paqortueshëm shfaq një shkallë shembullore të ngjashmërisë me Krishtin, i lirë nga mëkati i dukshëm. Të qenët “i paqortueshëm” është e ngjashme me të qenët “i matur” (1 Tim. 3:2), “i drejtë” dhe “i shenjtë” (Tit 1:8).

Në librin e tij mbi kriteret e pleqve, Thabiti Anyabwile shprehet mirë: “Të jesh *i paqortueshëm* do të thotë që një plak duhet të jetë ai lloj njeriu tek i cili askush nuk dyshon për keqbërje ose imoralitet. Njerëzit do të tronditeshin po të dëgjonin se ky lloj njeriu akuzohet për akte të tilla”.¹

Emërimi i burrave që janë *të paqortueshëm*, për të qenë pleq, rrit besimin e kishës te udhëheqësit e saj. Më tej, udhë-

¹ Thabiti Anyabwile, *Finding Faithful Elders and Deacons* (Wheaton, IL: Crossway, 2012), 57.

PLEQËSIA E KISHËS

heqësit e kishës që janë të *paqortueshëm* e ruajnë dëshminë e kishës para shoqërisë, sepse siç tha Pali, “Madje duhet që ai të ketë dëshmim të mirë edhe ndër të jashtëmit, që të mos shahet dhe të bjerë në lakun e djallit” (1 Tim. 3:7).

I përmbajtur. Sipas përcaktimeve të Palit, pleqtë duhet të jenë të përmbajtur, të matur, të arsyeshëm dhe të disiplinuar. Vetëpërmbajtja është fryt i Frymës së Shenjtë (Gal. 5:23) dhe shenjë e jetës së krishterë. Me pak fjalë, një njeri i mbushur me Frymë është një njeri i vetëpërmbajtur.

Është interesante se në të dyja listat, Pali paralajmëroi kundër një shfaqjeje të veçantë të mungesës së vetëpërmbajtjes, kundër varësisë ndaj verës. Dehja shkatërron jetët dhe i fundos njerëzit në mëkat të mëtejshëm. Unë njoh një burrë që hoqi dorë nga alkooli kur u bë plak kishe. Ai donte të ishte i *paqortueshëm* kur bëhej fjalë për pijen dhe një model për anëtarët e kishës që luftonin kundër alkoolizmit.

Ndonëse Shkrimi nuk kërkon që pleqtë të heqin dorë nga alkooli, ata duhet ta kenë aftësinë për vetëmohim që shfaqin ky vëlla.

A fsheh ti ndonjë varësi të pashfaqur ndaj alkoolit, drogës, pornografisë ose lojërave të fatit? A e humb ti kontrollin me zemërimin, shpenzimet, sharjet apo thashethemet? A duhet ta shtysh pleqësinë për një kohë, në mënyrë që t’i përkushtohesh kryqëzimit të ndonjë mëkati zakonor dhe kultivimit të vetëpërmbajtjes?

I butë. Ekziston një proverb i famshëm suahilian që thotë: “Kur elefantët luftojnë, bari shkelet”. Po kështu, kur barinjët e një kishe janë luftarakë dhe agresivë, delet lëndohen. Ja pse Pali e përshkroi plakun që i plotëson kriteret “të mos jetë i

dhunshëm, por i butë, jo grindavec” (1 Tim. 3:3) dhe “jo arrogant, jo zemërak” (Titit 1:7). Mbikëqyrësit egoistë, tiranë, sundues, grindavecë, të ashpër, kokëfortë dhe shpërthyes i shtypin anëtarët e kishës.

Përkundrazi, pleqtë duhet të jenë gjigantë të butë. Butësia nuk ka kuptimin e dobësisë apo frikës. Pleqtë e butë e ushtrojnë autoritetin e tyre me butësinë e një bariu dhe ndjeshmërinë e një babai të dashur. Një herë pashë një program televiziv në të cilin një breshkë u zvarrit pranë një elefanti që po pinte në një ujë nga një gropë. Elefanti shikoi poshtë dhe e lëvizi breshkën anash me gishtin e këmbës, në mënyrë që të mos e shtypte zvarraniken pa dashje. U habita kur pashë atë krijesë të stërmadhe teksa po kujdesej kaq shumë. Ngjashmërisht, njerëzit habiten kur përjetojnë butësi nga një udhëheqës kishe.

A je i butë apo i ashpër? A je paqebërës apo zjarrvënës? A dëgjon mirë e me kujdes apo flet më fort se të tjerët për të shprehur mendimet e tua? Është e vështirë t’i vlerësosh këto gjëra te vetvetja. Ji i guximshëm dhe kërkoju disa anëtarëve të pjekur të kishës që të të japin vlerësime të sinqerta.

Jo i pangopur. Pleqtë duhet të jenë të tillë që “të mos lakmojë paranë”. Pjetri tha se pleqtë duhet të shërbejnë “jo për përfitim të pandershëm, po me vullnet të mirë” (1 Pjet. 5:2). Këto fjalë sjellin një qortim thumbues për pastorët që i përdorin shërbesat e tyre për t’u pasuruar dhe për të jetuar në tepri. Kini kujdes nga barinjte që i qethin delet.

Lakmia nuk është problem vetëm për pastorët me pagesë. Pleqtë që shërbejnë pa pagë, që punojnë për të siguruar bukën, e kanë të vështirë të kushtojnë kohë dhe energji për t’u kujdesur për kishën. Ndonjëherë pleqtë që shërbejnë pa pagë,

PLEQËSIA E KISHËS

por të cilët janë lakmitarë, i mashtrojnë kishat me dhurimet financiare. Ata mund të kontrollojnë buxhetet e kishës dhe të drejtojnë fonde drejt shërbesave të parëndësishme sipas interesave të tyre. Ata e vlerësojnë shëndetin dhe suksesin e kishës nga raporti mujor i arkëtarit. Kur kisha udhëhiqet nga njerëz të dashuruar pas parasë, nuk ka para për të varfrit, për mbjelljen e kishave dhe ungjillëzimin mbarëbotëror. Pse të investojmë shumë në kauza që nuk e pasurojnë drejtpërdrejt çifligun e vogël të plakut të pangopur?

Si i ke marrëdhëniet me paratë? A i do fort ato dhe a janë bërë arsyeja e jetës? Apo kënaqesh ku jep para për kishën vendore, për përhapjen e ungjillit dhe për nevojat e të tjerëve? A e jep të dhjetën apo një shenjë, një flijim apo një simbol? A dhuron duke pritur përfitime vetjake? Shqyrtoje veten me kujdes, sepse “lakmia për para është rrënja e gjithë të këqijave” (1 Tim. 6:10).

Përpara se të vazhdojmë, ndalu për një çast dhe mendo për Jezusin. Kur udhëheqësit fetarë e akuzuan se ishte në aleancë me djallin, akuzat nuk qëndruan, sepse ai ishte *i paqortueshëm*. Kur Pjetri, vringëlluesi i shpatës, i dha një mundësi për t’u shpëtuar atyre që kishin ardhur ta kapnin, ai vijoi të ishte i vetëpërmbytur, i vendosur për të përmbushur atë që ai dhe Ati kishin planifikuar në kryq. Kur kishte të bënte me të dobëtit, të lënduarit dhe të sëmurët, ai ishte i butë. Kur Djalli ia paraqiti mbretëritë e botës, Jezusi nuk ishte lakmitar. Në të gjitha këto çaste, Jezusi po vepronte si bariu i përsosur i deleve, i ardhur nga Perëndia, si dhe po shenjonte një model për pleqtë në kishat e sotme.

3. Ti mund të japësh mësim nga Bibla

Pali tha se një mbikëqyrës duhet të jetë “i zoti të mësojë të tjerët” (1 Tim. 3:2). Mësimdhënia e Biblës është thelbësore në punën baritore të plakut. Do ta shqyrtojmë më shumë mësimdhënien në kapitullin 3. Por tani për tani, thjesht mendo pak: “A i kam udhëzuar të tjerët nga Fjala e Perëndisë me një ndikim të dukshëm?”

Gjatë viteve, pleqtë e kishës sonë kanë diskutuar për kandidatët e mundshëm për plak kishe. Ndonjëherë, dikush ka sugjeruar një njeri që ka qenë besimtar dhe anëtar besnik i kishës për vite me radhë. Ne flasim për karakterin perëndimor të burrit dhe martesën e tij të lumtur. Rreshtojmë shërbesat dhe grupet në të cilat ai ka shërbyer dhe kuptojmë se ky njeri ka shërbyer si vullnetar me qindra orë. Sa më shumë flasim, aq më e qartë duket se ky burrë duhet të jetë një plak kishe.

Pastaj dikush pyet: “A mund të mësojë ky nga Bibla?”

Sigurisht që burri në fjalë na ka mësuar me shembullin e tij të shenjtë, por nuk ishte kjo çfarë kishte ndërmend Pali kur kërkoi që një plak të ishte në gjendje të jepte mësim. Ai nënkuptoi komunikim të frytshëm me fjalë të ungjillit dhe doktrinës biblike. Një plak duhet ta mbajë “fort fjalën besnike siç i është mësuar, që të jetë në gjendje me doktrinën e shëndoshë të këshillojë dhe bindë ata që kundërshtojnë” (Titit 1:9).

Në disa raste, kuptojmë se vëllai nuk ka dhënë kurrë mësim, madje as në një mjedis të vogël si p.sh. në një grup shtëpie. Kështu që ne e vendosim emërimin e tij për plak kishe në pritje dhe e shqyrtojmë çështjen me këtë burrë në një bisedë vijuese.

Pleqtë e baritojnë grigjën si Jezusi. Ashtu si Jezusi e shpalli Fjalën e Perëndisë me autoritet, po ashtu edhe pleqtë e ardhshëm duhet të njihen për mësimdhënie të mirë të Biblës.

4. Ti e udhëheq mirë familjen tënde

Shoqëria amerikane vendos një vijë ndarëse midis publikes dhe private, midis punës dhe shtëpisë. Ne e vlerësojmë një udhëheqës biznesi mbi aftësinë e tij ose të saj për të rritur fitimet dhe për të përmbushur qëllimet e kompanisë, jo për cilësinë e jetës së tij vetjake. Bota familjare e udhëheqësit — fëmijët, martesja, jeta seksuale — nuk është punë e askujt tjetër. Por në familjen e Perëndisë, jeta shtëpiake e një plak kishe ka një rëndësi të madhe. Në fakt, martesja dhe prindërimi veprojnë si një fushë prove për të parë nëse një plak kishe i plotëson kushtet. Merrni parasysh tri mënyra me anë të të cilave udhëheqja familjare e një burri e kualifikon atë për udhëheqjen e kishës. Një plak kishe duhet të jetë:

Burrë i një gruaje të vetme. Shumica e përkthimeve të Biblës i përkthejnë fjalët e Palit si “burrë i një gruaje” (1 Tim 3:2; Titit 1:6), por disa i përkthejnë si “burrë i një gruaje të vetme”. Është e vështirë të dish saktësisht se si ta interpretosh këtë frazë.² Por së paku, ajo përcjell idenë e një burri besnik që nderon besëlidhjen e shenjtë të martesës.

A ke qenë seksualisht besnik ndaj gruas sate? A sheh faqe pornografike? A je divorcuar ndonjëherë? Si janë gjërat mes teje dhe bashkëshortes sate tani? Askush nuk ka një martesë përrallore, pa fërkime, por nëse martesja jote po çalon (ose më keq) ose nëse ke pasur një dështim martesë në të kaluarën,

2 Duket e pamundur që shprehja të ishte synuar si një ndalim kundër poligamisë pasi e anasjella e saj, “grua e një burri”, përdoret për të përshkruar vejushat që plotësojnë kriteret për të përfutur bamirësi në kishë (1 Tim. 5:9). dhe sigurisht nuk kishte asnjë praktikë të poliandrisë në botën greko-romake. Duke përjashtuar poligaminë, shprehja duhet të merret ose (1) fjalë për fjalë, që do të thotë të mos jesh rimartuar kurrë, qoftë i divorcuar apo i ve; ose (2) në mënyrë figurative, ndoshta për të nënkuptuar diçka si “të jesh një bashkëshort besnik”. Unë anoj kah interpretimi i fundit. Për një diskutim më të plotë, shihni George Knight III, *The Pastoral Epistles: A Commentary on the Greek Text* (Grand Rapids: Eerdmans, 1992), 157–58.

duhet të flasësh me disa pleq dhe pastorë të mençur përpara se të kërkosësh të bëhesh plak kishë. Mënyra se si ti e trajton nusen tënde ka shumë rëndësi, nëse dëshiron të kujdesesh për nusen e Krishtit.

A i përjashton vëllezërit e pamartuar nga pleqësia kërkesa që një plak të jetë “burrë i një gruaje të vetme”? Duke pasur parasysh mësimin e qartë të Palit diku tjetër mbi përfitimet e shërbesës kur dikush është beqar dhe shembullin e tij të të qenit apostull i pamartuar (1 Kor. 7:7, 25–38), duket se vetë beqaria nuk duhet ta pengojë një burrë nga detyra e mbikëqyrësit. Megjithatë, nëse je i pamartuar, pyete veten: “A po e ruaj pastërtinë seksuale? A jam i paqortueshëm në marrëdhëniet e mia me femrat?”

Një baba i dobishëm: Aftësitë e menaxhimit kanë rëndësi për pleqtë e kishës. Mbikëqyrësit duhet të kenë aftësi udhëheqëse, siç nënkuptohet në titullin “mbikëqyrës”. Megjithatë, ne zakonisht e lidhim “menaxhimin” me punonjësit dhe politikën, me financat dhe planet strategjike. Pali kishte në mendje një fushë tjetër menaxhimi: fëmijët dhe shtëpinë.

Një plak është një “njeri që e qeveris mirë familjen e vet dhe i ka fëmijët të bindur me çdo lloj mirësjellje; (sepse në qoftë se dikush nuk di të qeverisë familjen e vet, si do të kujdeset për kishën e Perëndisë?)” (1 Tim. 3:4–5).

A mund të shihni ngjashmëri midis të qenit baba dhe të qenit plak kishë? Në të dyja rastet, një burrë merr një rol udhëheqës. Në të dyja rastet, ai mban përgjegjësinë kryesore për t’i ndihmuar ata që janë nën kujdesin e tij të rriten dhe të jetojnë së bashku në harmoni. Si prindërimi, ashtu edhe të qenët plak kishë, kanë të bëjnë me drejtimin e njerëzve drejt pjekurisë

PLEQËSIA E KISHËS

brenda një ndërvendosjeje në bashkësi. Mësoni të baritoni familjen e Perëndisë duke barituar fillimisht familjen tuaj.

A sillen mirë apo janë jashtë kontrollit fëmijët e tu? A po i udhëzon fëmijët e tu në shtëpi për Fjalën e Perëndisë dhe ungjillin? Apo fëmijët e tu janë të zemëruar nga ashpërsia jote e tepruar ose nga përfshirja e mangët (Efes. 6:4)? A është atmosfera e shtëpisë sate kryesisht edukative dhe e rregullt, apo helmuese dhe e çrregullt?

A i përjashton nga pleqësia ky tekst vëllezërit pa fëmijë? Jo. Në parim, jo. Megjithatë, nëse një burrë i martuar nuk pranon të ketë fëmijë për të shijuar një mënyrë jetese të caktuar, duhet të shqetësohemi. A e ka penguar dashuria për botën që t'i bindet atij urdhri themelor martesor, "Jini të frytshëm dhe shumëzohuni" (Zan. 1:28)? Gjithsesi, nëse një njeri është pa fëmijë për arsye që nuk janë në dorën e tij, ai duhet të tregojë dishepullbërje të frytshme diku në jetën e tij. Këtu është parimi: emëroni barinj burra që tashmë janë të përfshirë në baritim të frytshëm.

Mikpritës. Pali urdhëroi dy herë që mbikëqyrësit të ishin "mikpritës" (1 Tim. 3:2; Titit 1:8).

Mikpritja mund të zbulojë mirësinë, dhembshurinë dhe kujdesin për nevojtarët, të humburit dhe të vetmuarit, të gjitha këto cilësi që kërkohen prej një plaku. Por mikpritja bën edhe diçka tjetër: i lejon të tjerët të shohin familjen tuaj në veprim.

Çfarë shohin të tjerët kur vijnë për darkë në shtëpinë tënde? Padyshim që nuk shohin një familje pa të meta, por a dallojnë mysafirët tuaj ngrohtësi dhe respekt të ndërsjellë në tonet dhe sinjalet e pafjala mes teje dhe gruas sate? Mes jush dhe fëmijëve tuaj? A shohin ata fëmijë që ju binden dhe ju rea-

goni në mënyrë të përshtatshme kur fëmijët tuaj nuk binden? Nëse shtëpia juaj do të ishte një kishë, a do të dëshironin të ftuarit tuaj të darkës të ktheheshin për një vizitë tjetër?

5. Je mashkull

Duhet të jetë e dukshme tashmë, por më lejoni ta them qartë: Perëndia i ka thirrur burrat, dhe vetëm burrat, të jenë pleq të kishës.³ Merrni parasysh disa vëzhgime:

- Siç e pamë, Pali tha dy herë, në kontekste të ndryshme, se një mbikëqyrës duhet të jetë një burrë i një gruaje të vetme.
- Pikërisht përpara se të fliste mbi mbikëqyrësit, Pali tha: “Nuk e lejoj gruan që të mësojë, as të përdorë pushtet mbi burrin” (1 Tim. 2:12). Duke pasur parasysh kontekstin e afërt, ky varg, të paktën, duhet të zbatohet për rolin e mbikëqyrësit, i cili përcaktohet në themel si nga mësimdhënia ashtu edhe nga ushtrimi i autoritetit.
- Pali e lidhi udhëheqjen e një kishë me udhëheqjen e një familjeje. Ashtu si Perëndia i ka thirrur burrat që të udhëheqin në martesë dhe në prindërim (Efes. 5:22–6:4), ai i thërret po burrat të udhëheqin në familjen e kishës.

A do të thotë kjo se gratë nuk mund të mësojnë apo bari-tojnë kurrë, të përballen me mëkatin apo të jenë shembull i shenjtë? Sigurisht që jo. Ju ndoshta mund të mendoni për gra të perëndishme, të cilat Perëndia i ka përdorur për t’ju barituar dhe formësuar, siç mund të mendoj edhe unë. Por pleqësia

³ E kuptoj se kjo është një çështje shumë e nxehtë dhe për fat të keq jam në gjendje vetëm të tregoj shkurtimisht disa argumente në mbështetje të pikëpamjes sime. Për një trajtim të plotë të teksteve dhe çështjeve përkatëse, shihni Wayne Grudem, *Evangelical Feminism and Biblical Truth: An Analysis of More than 100 Disputed Questions* (Colorado Springs, CO: Multnomah, 2004).

PLEQËSIA E KISHËS

është më shumë se një dhunti ose shërbesë. Fjala *plak* përshkruan një detyrë specifike, një rol të caktuar hyjnor, një pozicion të veçantë brenda strukturës organizative të një kishe vendore, ashtu si *babai* është një pozicion i veçantë në familje, i caktuar hyjnisht. Ashtu si me rolin e babait, në sovranitetin e tij, Zoti ka thirrur *burra* të kualifikuar për rolin e plakut.

6. Je një besimtar i themeluar

Pali na paralajmëroi kundër të krishterëve të rinj që shërbejnë si pleq: “Të mos jetë i posakthyer në besim, që të mos i rritet mendja dhe të bjerë në gabimet e djallit” (1 Tim. 3:6).

Ndonjëherë të krishterët e saposhpëtuar na mahnitin me entuziazmin e tyre frymëror, ndryshimin e shpejtë dhe ungjillëzimin e paepur. Mos u nxitoni për ta vendosur shpejt këtë të krishterë të ri dhe energjik në pleqësi. Ai ka shumë rritje dhe prova përpara. Termi plak nënkupton mençuri dhe përvojë, gjëra që i mungojnë një besimtari të ri.

Nëse je një i kthyer në besim rishtas, përqendrohu në rrënjosjen tënde sa më thellë në Krishtin. Kujdes nga krenaria frymërore. Në fakt, le të kthehemi një hap prapa: sigurohu që je vërtet i kthyer në besim. Mos hamendëso kot! A je penduar për mëkatet e tua dhe a ke besuar te Jezusi për të të falur? A beson se vetëm vdekja dhe ringjallja e Jezusit mund të të shpëtojnë nga ferri dhe të të pajtojnë me Perëndinë? A ke lindur sërish? Asgjë nuk i shkatërron kishat më shumë se emërimi i pastorëve apo pleqve të pakthyer në besim. Si mund të shërbejë dikush si nënbartu i Jezusit dhe të pasqyrojë karakterin e Jezusit nëse ai nuk është as i krishterë?

Kisha jonë zgjedh pleqtë në një mbledhje vjetore. Në atë

takim, ne u kërkojmë kandidatëve për pleq të tregojnë historinë se si erdhën te pika e pendimit dhe si besuan te Jezusit. Shpesh, kandidatët janë burra të cilët i njohim prej vitesh dhe që kanë shërbyer si pleq edhe më parë. Prapëseprapë, kisha dëshiron t'i dëgjojë edhe një herë këta burra teksa rrëfejnë besimin te Jezusi. Nuk jam i sigurt kur e ka filluar kisha jonë këtë praktikë, por shpresoj që të mos e lëmë pas dore kurrë.

A JE TI KY PERSON?

Dëshiroj që të bësh diçka pikërisht tani. Përpara se të kalosh te kapitulli tjetër, dua që të lexosh 1 Timoteu 3:1–7. Lexoje me zë të lartë. E kam me gjithë mend. Nëse është e nevojshme, shko diku ku të jetë qetë dhe lexoji këto vargje me zë të lartë:

Kjo fjalë është e sigurt: “Në qoftë se dikush dëshiron të bëhet peshkop, dëshiron një punë të mirë”. Duhet, pra, që peshkopi të jetë i patëmetë, burrë i një gruaje të vetme, të jetë i përmbajtur, i arsyeshëm, i matur, mikpritës, i zoti të mësojë të tjerët, të mos jepet pas verës, të mos jetë i dhunshëm, të mos jetë koprac, por i butë, jo grindavec, të mos lakmojë paranë; njeri që e qeveris mirë familjen e vet dhe i ka fëmijët të bindur me çdo lloj mirësjellje; (sepse në qoftë se dikush nuk di të qeverisë familjen e vet, si do të kujdeset për kishën e Perëndisë?). Të mos jetë i posakthyer në besim, që të mos i rritet mendja dhe të bjerë në gabimet e djallit. Madje duhet që ai të ketë dëshmim të mirë edhe ndër të jashtmit, që të mos shahet dhe të bjerë në lakun e djallit.

Pikërisht këtë më kërkoi një burrë, kur po shqyrtohesha për shugurim në shërbimin baritor. Kështu që hapa Biblën dhe lexova 1 Timoteu 3:1–7 me zë të lartë për atë dhe të tjerët që

ishin në dhomë. Kur mbarova, burri më tha: “Faleminderit që e lexove. Unë kam vetëm një pyetje. A je ti ky person?” Pastaj u ul.

Ne duhet t’i ngjajmë Jezusit, nëse duam të udhëheqim kishat e tij, dhe Jezusi i mishëron të gjitha këto tipare. Delet duhet të dallojnë gjurmë të forta të Kryebariut në jetën dhe karakterin e atyre që duan të bëhen nënbarinj. Pra, mund të pyes, bazuar në atë që sapo lexove mbi përshkrimin e një plaku: “A je ti ky person?”

ERA DELE

“Pra, kjo kishë është si biznesi juaj, ju jeni në përpjekje për të shitur, dhe Zoti është produkti”, tha i sapoardhuri, ndërsa qëndronim në korridor pas shërbesës së kishës. (Do të doja të kisha mbajtur një ditar të të gjitha bisedave të çuditshme që kam pasur pas predikimit që kam pasur në pjesën e pasme të kishës!)

“Jo. Jo, në të vërtetë”, - u përgjigja.

Ai burrë thjesht po përpiqej t'i jepte kuptim kishës bazuar në përvojat e tij. Ai me sa duket i njihte biznesin dhe shitjet, ndaj u përpoq ta interpretonte kishën nga ajo që dinte.

Fatkeqësisht, ata që vijnë së pari në kishë nuk janë të vetmit që e bëjnë këtë gabim. Pastorët, pleqtë dhe anëtarët shpesh e keqinterpretojnë kishën përmes këndvështrimit të biznesit dhe organizatave.

Kuptohet, kishat kanë aspekte biznesi. Kishat shpesh përdorin zyrtarë financiarë dhe buxhete, politika të punëmarrësit dhe personelit, objekte dhe siguracione, diagrame për rrjedhën e punës dhe qëllime të caktuara, akte nënligjore dhe komitete. Këto janë pjesë të jetës së një kishë dhe duhet të menaxhohen mirë për lavdinë e Perëndisë. Një kishë vendore është një organizëm i strukturuar.

PLEQËSIA E KISHËS

Problemi lind kur këta elementë të ngjashëm biznesi bëhen pjesë e një modeli gjithëpërfshirës biznesi për kishën, model ky që shpërfill mësimet biblike. Mund të duket si më poshtë:

- Pastor = president/drejtor ekzekutiv
- Punonjësit = nënkryetarë
- Anëtarët = aksionarë/klientë besnikë
- Vizitorët = klientë të mundshëm

Dhe roli i pleqve të kishës?

- Pleqtë = anëtarët e bordit

Në këtë model, përshkrimi i punës së pleqve është i ngjashëm me atë të anëtarëve të një bordi. Ata punësojnë pastorin apo pastorët për të kryer dhe udhëhequr punën e shërbesës. Më pas, pleqtë mbledhen në mbledhjet e bordit për të vlerësuar shërbesën, për të parë financat dhe për të përcaktuar politikat. Pastorët sjellin nisma të reja dhe pleqtë i miratojnë ose i kundërshtojnë. Pastorët shërbejnë dhe pleqtë drejtojnë.

Por ky model i pleqësisë nuk arrin të përfshijë një të vërtetë kyçe biblike: edhe pleqtë janë pastorë.

PLAKU = PASTOR

Disi, diku gjatë rrugës, kemi bërë dallim mes pastorëve dhe pleqve, profesionistëve me pagesë në shërbesë dhe anëtarëve të bordit të cilët nuk paguhen. Por Dhiata e Re nuk e bën një dallim të tillë.

Çfarë është një pastor, atëherë? Fjala greke *poimen*, të cilën ne e përkthejmë si “pastor”, do të thotë “bari”. *Poimen* mund të

lidhet me një bari të mirëfilltë, si ata në fusha në historinë e Krishtlindjes te Luka. Megjithatë, shumë më shpesh, *poimen* lidhet me Jezusin, Bariun tonë të Mirë. Ka edhe një folje që lidhet me këtë, *poimaino*, që do të thotë “të baritosh” ose “të kujdesesh për një tufë”. Pra, pastori është një bari, dhe *baritim* do të thotë të kujdesesh për një tufë. Nuk duhet të çuditemi, sepse, fjala *pastor* vjen nga fjala latine *pastore*, që do të thotë ... *bari*!

Kjo pjesë është kritike: Dhiata e Re e përdor formën emërore *poimen* (bari) dhe atë foljore *poimaino* (baritoj), si dhe imazhe më të gjera të baritimit, për të përshkruar *pleqtë dhe punën e tyre*. Shikoni vargjet e mëposhtme, në të cilat kam shënuar vendet ku *poimaino* dhe *poimen* janë përkthyer përkatësisht.

Pali i paralajmëron pleqtë e kishës në Efes:

Tregoni kujdes, pra, për veten tuaj dhe për gjithë tufën, në mes të së cilës Fryma e Shenjtë ju ka vënë ju kujdestarë që të kullotni kishën e Perëndisë, të cilën ai e ka fituar me gjakun e tij (Veprat 20:28).

Ngjashmërisht, Pjetri shkruan:

“U bëj thirrje pleqve që janë midis jush, unë që jam plak bashkë me ta dhe dëshmitar i vuajtjeve të Krishtit dhe që jam gjithashtu pjesëmarrës i lavdisë që ka për t’u zbuluar: ruani tufën e Perëndisë që është midis jush, duke e mbikëqyrur jo me detyrim, por me dëshirë, jo për përfitim të pandershëm, po me vullnet të mirë, dhe jo si zotëronjës mbi ata që ju janë besuar, por duke u bërë shembull për tufën. Dhe kur të shfaqet kryebariu, do të merrni kurorën e lavdisë që nuk fishket” (1 Pjet. 5:1–4).

PLEQËSIA E KISHËS

Fjalët e Pjetrit i bëjnë jehonë asaj që Jezusi i tha pas ringjalljes: “Kulloti qengjat e mi!” dhe “Ki kujdes për delet e mia” (Gjoni 21:15, 16).

Po në lidhje me zyrtarët që Jezusi ia dha si dhunti kishës së tij? Pali rendit apostujt, profetët, ungjilltarët dhe më pas “pastorët dhe mësuesit” (Efes. 4:11). Gramatika greke e bën të qartë se “pastor” dhe “mësues” shkojnë së bashku për të përshkruar një detyrë apo rol. Pra, pastorët ose barinjët e kishës janë njëkohësisht edhe mësuesit e saj. Dhe siç e kemi parë tashmë, mësimdhënia është në qendër të detyrës së pleqve.

MARRËVESHJA E VËRTETË

Një miku im që kishte shërbyer si plak vullnetar më tha: “Një nga gjërat më të vështira të të qenit plak kishte të bënte me besimin brenda vetes se isha pastor me të vërtetë”. Por Bibla nuk ka si të jetë më e qartë. Nëse je plak në kishën tënde, je një pastor i vërtetë, po aq sa edhe pastori me pagesë.

Ndoshta ende ke dyshime. A nuk ka dallime midis burrave “të veçantë” që shërbejnë si pastorë të paguar për karrierën e tyre dhe burrave “të zakonit” që bëjnë punë të tjera, por shërbejnë vullnetarisht si pleq? Po, ka dallime. Për shembull, pastorët me pagesë shpesh kanë më shumë arsimim formal teologjik, më shumë kohë gjatë javës për të shërbyer, dhe për këtë arsye më shumë përvojë në baritim, shërbesë në kishë dhe mësimdhënie. Është gjithashtu e mundur, edhe pse jo domosdoshmërisht, që pastorët me pagesë të kenë dhunti më të forta në kujdes baritor ose predikim, prandaj kishat i punësojnë ata për të shërbyer me kohë të plotë.

Por vetëm për shkak se një pastor me pagesë mund të ketë

më shumë kohë, arsimim ose dhunti, nuk vjen si rrjedhojë logjike (ose biblike) që një plak vullnetar nuk është vërtet pastor. Zjarrfikësit vullnetarë përballen me të njëjtat flakë si zjarrfikësit me pagesë dhe pleqtë vullnetarë përballen me të njëjtat sfida të baritimit si pastorët e punësuar. Pleqtë vullnetarë mund t'i nderojnë pastorët e punësuar si “të parët mes të barabartëve”¹, por edhe pleqtë vullnetarë janë të barabartë.

NJË MODEL REVOLUCIONAR

Në dritën e gjithë kësaj, nëse do të na duhej të përmblihdhnim përshkrimin e punës së një plaku, mund të themi thjesht: “Bari-toje grigjën”. Nëse të kujtohet vetëm një gjë nga ky libër, atëherë le të jetë kjo: pleqtë janë pastorë/barinj dhe detyra e tyre thelbësore është të kujdesen për anëtarët e kishës, ashtu siç kujdesen barinjtë për delet e tyre. Për të qenë më të saktë, pleqtë janë nënbarinj që i shërbejnë Bariut të Mirë duke i udhëhequr delet e tij.

Atëherë, çfarë përfshin “baritimi”? Si duket në veprim? Kapitujt në vijim do të shqyrtojnë dimensionet e ndryshme të bariut. Do të flasim për gjëra të tilla si mësimdhënia, udhëheqja dhe lutja.

Por, përpara se të shikojmë “si duhet” sa i takon detyrës së bariut, duhet të vëzhgojmë dy rrjedhoja gjithëpërfshirëse të modelit *plak si bari*. Po të kuptohet me të vërtetë se pleqtë janë barinj, jo vetëm administrues të besuar për organizatat jofitimprurëse, kjo mund të ndryshojë rrënjësisht shërbesën e pleqve në kishat tona në të paktën dy mënyra kryesore.

¹ Për një diskutim të dobishëm të këtij koncepti, shihni Alexander Strauch, *Biblical Eldership: An Urgent Call to Restore Biblical Church Leadership* (Littleton, CO: Lewis and Roth, 1995), 45–50.

ERA DELE

Rrjedhoja e parë me ndryshim rrënjësor e një modeli *plak si bari* është se pleqtë duhet të përkushtohen në *marrëdhënie me anëtarët e kishës*.

Ndalu për një çast dhe mendo për një bari të mirëfilltë. Ndoshta e keni parë një të tillë në fshat, qoftë ti vetë apo në film. Ndoshta nuk e keni parë kurrë një të tillë, por keni lexuar mjaftueshëm për barinjtë në Bibël sa të mund të keni një pamje në mendje. Çfarë shikon? A të krijohet në mendje pamja e një blegtori irlandez i cili i prin tufës së tij përmes një kullote të gjelbëruar? Ndoshta të vjen ndërmend një beduin i veshur me mantel, që mban një kërrabë në dorë dhe ysht qengjin për të hyrë në vathën e rrethuar me mur guri. Ose mund të recitosh Psalmin 23 dhe të përfytyrosh një bari duke i çuar delet e tij të shtrihen në kullota të blerta dhe të pinë tek ujërat e qeta.

Çfarëdo që të çojmë ndërmend, ndoshta ka të paktën një veçori të përbashkët me pamjet që krijohen në mendjen tonë. Në të gjitha, bariu është në *mesin* e deleve. Ai nuk është larg diku tjetër. Ai po ecën në mes të kafshëve, duke i prekur dhe duke u folur atyre. Ai i njeh ato, sepse jeton me to. Si rrjedhojë, ai madje mban erë delesh.

Ndoshta, në vend që të përfytyroni barinjtë e mirëfilltë, thjesht mendoni për Jezusin. Tek ungjijtë, Jezusin e gjejmë vazhdimisht *mes* njerëzve. Me përjashtim të periudhave të lutjes vetjake, duket se Jezusi e kaloi gjithë kohën e tij me dishepujt e tij, si dhe me turmat. Ai i prekte, i mësonte dhe i stërviste njerëzit kudo që shkonte. Bariu i Mirë jo vetëm që dha jetën për delet, por edhe e kaloi jetën me to.

Ashtu si barinjtë e mirëfilltë jetojnë mes kopeve të tyre dhe i njohin delet e tyre, dhe ashtu si Jezusi u zhyt në marrëdhënie me dishepujt e tij, ashtu edhe pleqtë ndajnë jetën e tyre me anëtarët e kishës. Ata i shohin njerëzit si shërbesa e tyre. Kapitujt e mëposhtëm mbulojnë përbërës të ndryshëm të pleqësisë, por të gjithë e marrin si të mirëqenë se pleqtë jetojnë në marrëdhënie të ngushta me vëllezërit dhe motrat e tyre.

Le të marrim një shembull për tani: mikpritjen. Siç e pamë në kapitullin e fundit, të dyja listat e Palit për kriteret e mbikëqyrësve kërkojnë që një burrë që e dëshiron këtë rol duhet të jetë mikpritës (1 Tim. 3:2; Titit 1:8). Pse ky theks tek mikpritja? Mikpritja jo vetëm që zbulon një zemër bujare dhe qëndrimin e një shërbëtori, por tregon gjithashtu se ai që synon të jetë mbikëqyrës dëshiron të jetë me njerëzit dhe kërkon mënyra për t'i mirëpritur njerëzit në jetën e tij. Një mikpritës ka të ngjarë të dëshirojë të jetë mes njerëzve, nëse kisha e emëron atë si plak.

Në të kundërt, mbikëqyrësit që veprojnë me modelin e pleqve si anëtarë bordi nuk duhet të jenë mes njerëzve. Ata mund të marrin pjesë në mbledhjet mujore, të marrin pjesë në debatet e bordit, të votojnë dhe më pas të shkojnë në shtëpi me ndjenjën se i kanë përmbushur detyrat e tyre. Kur mbizotëron ky model, pleqtë nuk duhet të luftojnë e të mundohen me atë që duhet t'i thonë një anëtar të ligështuar ngase ka katërmbëdhjetë muaj që është pa punë, apo një vëllai që lufton me tundimet për t'u rikthyer tek heroína, apo një motre që ka hyrë në një lidhje serioze me një burrë jobesimtar dhe nuk sheh asnjë problem me këtë gjë. Ata mendojnë, "A nuk punësuam një pas-tor për t'u marrë me këto rrëmuja?"

PLEQËSIA E KISHËS

Vërtet mund ta keni caktuar një pastor me ato përgjegjësi në mendje, por nëse je plak vullnetar, është koha të futesh në kope së bashku me personelin e paguar dhe të bësh baritim praktik dhe të përzemërt.

KENI GJETUR PERSONIN E GABUAR PËR KËTË PUNË!

A tingëllon frikësuese kjo lloj pune me njerëz?

Ndoshta po mendon: “Unë nuk jam i dhënë për ndërveprim me njerëzit. Jam më mirë me përllogaritjet, kompjuterët ose mjetet elektronike. Jam tip i mbyllur. Kam bërë një test personaliteti që e vërtetoi këtë. Të jem i singertë, unë jam mjaft i veçantë”.

Ti nuk duhet të jesh një tip shumë i shprehur ose shpirti i festës për t’u lidhur me anëtarët e kishës sate. Vetëm duhet t’i duash ata. Ndërmerr nismën për të nisur një bisedë përpara një shërbese në kishë me atë vejushën e moshuar dhe të heshtur, fto për darkë një çift në vështirësi ose fillo një studim biblik dhe fto disa anëtarë më pak të lidhur me kishën. Njerëzit e dallojnë dashurinë dhe përkujdesjen e vërtetë kur e shohin, edhe nëse vjen e mbështjellë me pak ndrojtje apo parehati. Dashuria i kapërcen të gjitha llojet e pengesave.

Ndoshta ke një ngurrim tjetër kur bëhet fjalë për një shërbesë baritore midis anëtarëve. Ndoshta ke frikë të përfshihesh në problemet e njerëzve dhe se mos i përkeqëson gjërat nga përpjekjet e papërshtatshme për të ndihmuar. Nuk ke një diplomë këshillimi ose trajnim seminarik. Kush je ti të fillosh të luash rolin e pastorit?

Për të qenë i qartë, nuk po jap idenë që kushdo që thjesht dëshiron të jetë plak i plotëson kriteret. Po them se burrat e

kualifikuar nuk duhet ta shkualifikojnë veten në mënyrë të panevojshme për shkak të frikës se nuk mund t'i zgjidhin problemet jetësore të njerëzve.

Këtu janë disa mendime të shpejta se si mund të përkujdesemi për njerëzit që përballen me probleme të mëdha:

- Në Fjalën e tij, Perëndia vendosi pleq në kishë dhe ai e di se çfarë po bën.
- Jezusi mund të veprojë nëpërmjet jush.
- Baritimi nuk ka të bëjë kryesisht me zgjidhjen e problemeve të njerëzve (për këtë do lexojmë më shumë më poshtë).
- Ka të ngjarë të kesh më shumë urtësi biblike për ta vënë në shërbim nga sa mendon.
- Gjithmonë mund të kërkes ndihmë, nga Jezusi dhe të tjerët.

TË BËSH KALIMIN DALËNGADALË

Rreth tridhjetë vjet më parë, kisha baptiste ku unë shërbej thirri një presbiterian për të qenë pastor kryesor. Ai ishte një predikues shtjellues me dhunti të spikatur që tërhoqi turma të mëdha dhe ndikoi shumë jetë me ungjillin. Por ai bëri diçka tjetër që ka vazhduar ta bekojë kishën tonë vite pas largimit të tij: e udhëhoqi kishën tonë për të përvetësuar një model më të vjetër të qeverisjes.

Në kohën kur erdha në kishë, ajo i kishte tashmë pleqtë e caktuar prej më se një dekade. Por ndërsa studiuam më seriozisht pleqësinë biblike, u bë e qartë se ne pleqtë ishim jashtë ekuilibrit. Kishim shpenzuar shumicën e energjisë sonë duke vepruar si anëtarë të bordit të organizatës dhe shumë më pak duke barituar njerëzit. Kështu, filluam ngadalë t'i kushtonim më shumë vëmendje baritimit. Ende i bëjmë takimet tona

PLEQËSIA E KISHËS

mujore dhe ende bëjmë disa lloje gjërash si anëtarë bordi. Pra, ky është një përbërës i rolit të pleqve dhe i jetës së kishës, edhe jemi përpjekur të kalojmë më shumë kohë me anëtarët e kishës.

Për shembull, më shumë se një vit më parë, listën e anëtarësisë së kishës, e cila po shtohet, e ndamë midis pleqve dhe më pas e vendosëm si synim për t'u takuar me secilin anëtar në listën tonë të paktën një herë gjatë vitit. Ishte një hap i vogël, pothuajse i papërfillshëm, por edhe ky hap i vogël dha fryt të menjëhershëm. Anëtarët jo vetëm që u përgjigjën me vlerësim, por edhe u bënë më të gatshëm t'ua hapnin jetën pleqve. Pleqtë panë që ky lloj shërbimi baritor është sfidues, por edhe shumë shpërblyes. Veç kësaj, u lehtësova se kisha një ekip më të gjerë për të ndihmuar në mbajtjen e barrës së një kishe në rritje.

Kemi ende rrugë të gjatë për të bërë, por pleqve tanë po u vjen era dele gjithnjë e më shumë.

CILI ËSHTË QËLLIMI?

Le ta përmbledhim: pleqtë janë pastorë ose “barinj”. Metafora e bariut mbart nënkuptime domethënëse për shërbimin e pleqve. Së pari, thekson që puna e pleqve bëhet kryesisht në marrëdhënie me anëtarët e kishës. Baritimi ka të bëjë më shumë me njerëzit sesa me programet.

Por imazhet baritore jo vetëm që na tregojnë se ku është puna e një plaku kishe, domethënë, në marrëdhënie, por na tregojnë edhe pse. Pse pleqtë duhet të shoqërohen dhe të ndajnë jetën me anëtarët? Çfarë po përpiqen të arrijnë? A është qëllimi thjesht t'i japë kishës një atmosferë më miqësore dhe familjare?

Ja edhe një nënkuptim i dytë revolucionar i modelit të

bariut: pleqtë shërbejnë me synimin për t'i rritur anëtarët e kishës në pjekurinë e krishterë.

Përfytyro përsëri bariun tuaj. Pikturoje në mendje teksa ai bën punët e tij të përditshme mes deleve: e ushqen kopenë, i udhëheq nëpër një luginë, i mbron nga kafshët grabitqare, kujdeset për një këmbë të sëmurë ose kërkon e gjen një dele që ka humbur rrugën. Pse i bën këto gjëra bariu? Cili është qëllimi apo synimi? Qëllimi është të ketë dele të rritura dhe të shëndosha. Bariu mundohet ditë pas dite për të pasur dele të shëndetshme e të rritura që riprodhohen.

A nuk kanë edhe pleqtë një synim të ngjashëm? Pleqtë punojnë shumë në marrëdhëniet me anëtarët e kishës për t'i ndihmuar ata të rriten në marrëdhënien me Jezusin. Mbikëqyrësit mësojnë, luten dhe shërbejnë në mënyrë që vëllezërit dhe motrat e tyre ta njohin Jezusin më nga afër, t'i binden atij më besnikërisht dhe ta pasqyrojnë karakterin e tij më qartë, si individualisht ashtu edhe si familja e kishës. Për më tepër, besimtarët e shëndoshë e të pjekur riprodhohen frymërisht, ndërsa ndajnë ungjillin me të tjerët dhe i ndihmojnë të tjerët të rriten në Krishtin. Pali e përmend në mënyrë të theksuar pjekurinë si qëllimin e shërbesës baritore:

“Dhe ai vetë [Jezusi] i dha disa si apostuj, të tjerë si profetë, të tjerë si ungjilltarë dhe të tjerë si barinj e mësues, për përsosjen e shenjtorëve, për veprën e shërbimit dhe për ndërtimin e trupit të Krishtit, derisa të arrijmë të gjithë te uniteti i besimit dhe të njohjes së Birit të Perëndisë, të një njeri i përsosur, në masën e shtatit të plotësisë së Krishtit” (Efes. 4:11–13).

Kur pleqtë i përmbushin mirë detyrat e tyre, besimtarët

PLEQËSIA E KISHËS

nuk janë “më foshnja...”, por përkundrazi rriten “në çdo gjë drejt atij që është kreu, Krishti” (v. 14–15). Pleqtë duhet të përpiqen të thonë bashkë me Palin: “Ne e kumtuam [Fjalën], duke e qortuar dhe duke e mësuar çdo njeri me çdo urtësi, që ta paraqesim çdo njeri të përsosur në Jezu Krishtin” (Kol. 1:28).

TA KESH MAKINERINË NËN KONTROLL

Krahasoni përsëri këtë mendësi baritimi me modelin e plakut si anëtar bordi. Kur pleqtë e shohin veten kryesisht si anëtarë të një bordi administrues, ata e shohin qëllimin e tyre vetëm si administrim i elementeve organizative të kishës. Duket sikur “sukses” në këtë rast është mbajtja e bilanceve financiare pozitive dhe të rregullta, mirëmbajtja e objekteve dhe sponsorizimi i programeve dhe ngjarjeve me cilësi të lartë dhe me pjesëmarrje të mirë. Pleqtë si anëtarë bordi tundohen të theksojnë menaxhimin e mekanizmit kundrejt pjekurisë së anëtarëve.

Kemi vërejtur tashmë se infrastruktura organizative e një kishe ka rëndësi. Ajo përfshin buxhetet, proceset, programet, objektet dhe personelin. Administrimi i frytshëm është një shërbesë dhe një dhunti frymërore në vetvete që i shërben të gjithë trupit dhe i liron pleqtë që të baritojnë. Një mendim i vogël për organizimin i fuqizoi Moisiun në Dhiatën e Vjetër dhe apostujt në Dhiatën e Re për të përmbushur thirrjet e tyre, dhe si rrjedhojë populli i Perëndisë u bekua (Dal. 18:13–27; Veprat e Apostujve 6:1–7). Madje edhe si barinj në marrëdhënie, pleqtë mbajnë një përgjegjësi të përgjithshme për të mbikëqyrur infrastrukturën organizative të kishës. Por këtu është çelësi: organizata duhet t’i shërbejë gjithmonë organizmit. Programet dhe procedurat, në rastin më të mirë, janë

mjete për të përmbushur misionin e ndërtimit të njëri-tjetrit drejt pjekurisë në Krishtin.

Përvoja ime ka qenë e tillë që pleqtë priren lehtësisht më shumë drejt mekanizmit sesa drejt anëtarëve, drejt shtratit të hardhisë sesa drejt vetë hardhisë², duke i kushtuar më shumë bisedë dhe përpjekje rregullimit të logjistikës në vend që të punojnë për zhvillimin e njerëzve. Nuk jam plotësisht i sigurt pse ndodh kjo. Ndoshta kjo ndodh për shkak se programet dhe politikat janë gjëra të menaxhueshme që mund të planifikohen dhe të përmbushen, ndërsa puna për t'i ndihmuar njerëzit të rriten në Krishtin është e rrëmuishme, udhë dredha-dredha, e ngadaltë dhe të ndyn. Në fakt, baritimi i njerëzve është një detyrë që ne kurrë nuk e përmbushim plotësisht në këtë jetë dhe nuk mund ta kontrollojmë.

Pleqtë duhet t'i shmangen të qenit thjesht menaxher organizativ, por përkundrazi duhet të mbajnë busullën e kishës të drejtuar drejt pjekurisë në Jezusin. Për të ndihmuar në këtë, në mbledhjen tuaj të ardhshme të pleqve, shtroni një ose dy pyetje si këto në rendin e ditës për bisedë:

- Me çfarë e pasqyron më shumë kisha jonë Jezusin? Me çfarë nuk e pasqyrojmë atë?
 - A ka konflikte të pazgjidhura në kishë ku ne si pleq mund të përpiqemi të mundësojmë pajtimin?
 - A njohim ndonjë anëtar që ka rënë në mëkat të hapur ose thjesht është shmangur nga përbashkësia e rregullt në kishë?
- Kush po flet me ta?

2 Shihni Colin Marshall dhe Tony Payne, *The Trellis and the Vine: The Ministry Mind-Shift That Changes Everything* (Kingsford, NSW, Australia: Matthias Media, 2009).

- Çfarë librash biblikë ose doktrina teologjike duhet të studiojnë anëtarët tanë vitin e ardhshëm? Pse?
- A dinë anëtarët tanë si t'i ungjillëzojnë dhe t'i dishepullojnë të tjerët? A po i bëjnë këto?
- A jemi një kishë që lutet?

TRASHËGIMIA E GUNËS

Kur Jezusi u largua për në qiell, ai u dha këto udhëzime përfundimtare ndjekësve të tij:

“Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë, dhe duke i mësuar të zbatojnë të gjitha gjërat që unë ju kam urdhëruar” (Mat. 28:19–20).

Jezusi u tha dishepujve të tij të bënin atë që ai kishte bërë me ta gjatë viteve të mëparshme. Ai i kishte mbledhur dishepujt e tij, i kishte veçuar dhe i kishte ndihmuar të rriteshin duke u mësuar atyre urdhërimet e tij. Bariu i Mirë jo vetëm që dha jetën e tij për ato dele, por edhe jetoj mes tyre dhe ua ndryshoi jetën. Jezusi bëri dishepuj: njerëz që e donin, i bindeshin dhe u tregonin të tjerëve për të.

Tani Jezusi po i dërgonte ata dishepuj që të bënin dishepuj të tjerë. Apostujt morën gunën e bariut nga Jezusi dhe thirrën edhe të tjerë ndjekës të Krishtit, i mbledhën në kisha dhe i ndihmuan të rriteshin nëpërmjet mësimit dhe dhënies.

Pasi apostujt i themeluan ato kisha vendore me dishepuj, edhe ata e kaluan gunën e bariut që bariton përmes marrëdhënieve dhe synon pjekuri. E kujt ia kaluan?! Pleqve të kishës!

PREDIKONI FJALËN

Mendoj se pleqtë ishin të tronditur.

Ne ishim mbledhur për kohën tonë vjetore si pleq për të diskutuar synimet për vitin e ardhshëm, si dhe për të rishikuar përshkrimin biblik të punës për mbikëqyrësit. Kur u ngrit tema e mësimdhënies, parashtrua një sfidë: “Diku gjatë këtij viti, dua që dy pleq të predikojnë gjatë shërbesave të mëngjesit të dielave”.

Ndonëse pleqtë vullnetarë predikojnë në disa kisha, kisha jonë ua kishte lënë gjithmonë predikimet e mëngjesit të së dielës pastorëve me pagesë. Predikimi nga pleqtë ishte vetëm për raste të rënda urgjente. Kështu që nuk ishte për t’u habitur që pleqtë iu përgjigjën sfidës sime me shikime të zgurdulluara dhe me disa nënqeshje të tendosura.

Unë nuk po përpiquesha të isha i ashpër. Doja vetëm t’i shtyja drejt thirrjes së tyre biblike për të mësuar Fjalën. Nëse pleqtë kullotin delet e Jezusit, atëherë detyra e tyre më themelore është të ushqejnë frymën e anëtarëve të kishës nga Shkrimet. Pa ushqim, delet dobësohen dhe vdesin, dhe pa ushqim të rregullt nëpërmjet mësimave biblike, të krishterët vdesin nga uria frymërore.

Ndoshta më shumë se çdo detyrë tjetër, mësimdhënia i veçon pleqtë në një kishë vendore. Ne pamë në kapitullin 1 se pleqtë e kualifikuar duhet të jenë në gjendje të japin mësim

PLEQËSIA E KISHËS

(1 Tim. 3:2). Vlen të përmendet se listat e Palit për kriteret të 1 Timoteu 3 për pleqtë dhe dhjakët janë mjaft të ngjashme, me përjashtim të një ndryshimi të dukshëm: pleqtë duhet të jenë të aftë për të mësuar Fjalën, ndërsa dhjakët nuk e kanë një kërkesë të tillë. Si pleqtë, ashtu edhe dhjakët kanë nevojë për një karakter si i Krishtit, por vetëm pleqtë duhet të tregojnë aftësi në shpjegimin dhe lidhjen e Biblës me jetën.

Në kapitullin 2, përsiatëm të vërtetën se pleqtë janë pas-torë ose barinj. Kur Pali rendit funksione të ndryshme që i janë dhuruar kishës nga Jezusi, ai e bashkon baritimin me mësimin: “Dhe ai vetë i dha disa si apostuj, të tjerë si profetë, të tjerë si ungjilltarë dhe të tjerë si barinj e mësues” (Efes. 4:11).

Vini re dy gjëra. Së pari, të gjithë këta funksionarë komunikojnë Fjalën e Perëndisë. Apostujt janë dëshmitarë okularë që shpallin dhe shkruajnë fjalët dhe veprat e Jezusit. Profetët japin fjalë të drejtpërdrejta nga Zoti. Ungjilltarët shpallin ungjillin. Po kështu, pastorët i mësojnë kishat vendore. Kjo çon në vëzhgimin e dytë: fjalët *pastor* dhe *mësues* në vargun 11 shkojnë së bashku. Në greqisht, një nyjë e shquar lidhet me të dy emrat, duke treguar se të dy emrat plotësojnë njëri-tjetrin. Pra, “barinj e mësues” nuk lidhen me dy role, por vetëm një, atë të një “bariu-mësues”.

PERËNDIA SUNDON ME FJALËN E TIJ

Fakti që Perëndia kërkon që pleqtë të mësojnë popullin e tij nuk duhet të na habisë. Perëndia e sundon popullin e tij me Fjalën e tij, kështu që udhëheqësve të popullit të Perëndisë u është besuar gjithmonë komunikimi i Fjalës së Perëndisë.

Perëndia ua kumtoi premtimet e tij Abrahamit, Isakut dhe

Jakobit, të cilët nga ana e tyre i udhëhoqën fiset e tyre për t'u besuar atyre premtimeve dhe t'i bindeshin Perëndisë. Perëndia ia dha fjalët e besëlidhjes Moisiut, i cili ia mësoi Izraelit (LiP. 4:1). Moisiu i urdhëroi baballarët në Izrael që t'i baritonin fëmijët e tyre duke u mësuar atyre Ligjin (LiP. 4:9; 6:4–25), një urdhër që u përsërit për baballarët besimtarë në kishë (Efes. 6:4). Priftërinjtë në Izrael jo vetëm që paraqitën flijime, por edhe ua mësuan njerëzve dekretet e Perëndisë (Lev. 10:10–11; 2 Kron. 15:3; 17:7–9). Perëndia e udhëzoi dhe korrigjoi popullin e tij duke dërguar profetë të cilët shpallën: “Kështu thotë Zoti”. Edhe mbreti i Izraelit pritej të ishte një studiues i thelluar i Ligjit të Perëndisë (LiP. 17:18–20).

Tani vijmë te Jezusi. Bariu ynë i Mirë ishte para së gjithash një predikues i fuqishëm. Kur pa turmat, pati dhembshuri për ta, “sepse ishin si delet pa bari”. Dhe çfarë bëri ai për të plotësuar nevojën e tyre për një bari? “Nisi t'u mësojë shumë gjëra” (Marku 6:34). Katër Ungjijtë janë të mbushur me shëmbëlltyra, zbërthime, shpjegime, këshilla dhe dialogë të Jezusit. Jezusi është Fjala e mishëruar (Gjoni 1:1, 14), i cili përmbushi të gjitha fjalët e Dhiatës së Vjetër (Mat. 5:17; Luka 24:25–27, 44–47) dhe ua shërbeu njerëzve Fjalën e Perëndisë gjatë gjithë shërbesës së tij publike.

Pas ringjalljes së tij, Jezusi ua kaloi apostujve shërbimin e tij të mësimdhënies dhe të shpalljes së Fjalës (Mat. 28:19–20). Ashtu si mësimet e Jezusit mbushin Ungjijtë, po ashtu mësimet e apostujve mbushin Veprat dhe Letrat. Dhe ndërsa apostujt bënë dishepuj nëpërmjet predikimit të tyre dhe i mblodhën ata dishepuj në kisha, ata caktuan pleq për secilën kishë, dhe ua besuan doktrinën apostolike (Veprat 14:23).

PLEQËSIA E KISHËS

Ndaluni pak të mahniteni me diçka! Jezusi është i gjallë. Ai mbretëron në qiell dhe sundon mbi kishën tuaj. Dhe ai e ushtron atë autoritet mbretëror në kishën tuaj nëpërmjet Shkrimeve. Sot, ndjekësit e Jezusit i binden atij duke iu bindur atyre Shkrimeve. Pra, nëse je plak, kur mëson Fjalën me besnikëri, Jezusi u shërben në mënyrë sovrane ndjekësve të tij nëpërmjet mësimdhënies sate.

PJESËMARRJE NË MËSIMDHËNIE

Praktikisht, çfarë do të thotë kjo për pleqtë? Cilat janë nënkuptimet për përshkrimin e punës së një plaku kishe? Besoj se janë dy. E para duhet të jetë e qartë: pleqtë duhet të *marrin pjesë* në shërbesën mësimore të kishës. Nëse je plak, duhet të merresh me shtjellimin e Biblës.

Megjithatë, pleqtë shpesh i shmangen mësimdhënies. Edhe pleqtë që i plotësojnë kriteret dhe të cilët janë në gjendje të mësojnë Fjalën tërhiqen nga mundësitë për të dhënë mësim. Kjo ndodh për një sërë arsyes, ku më e zakonshmja është ndjenja e pamjaftueshmërisë apo paaftësisë. Pleqtë vullnetarë e krahasojnë aftësinë e tyre të natyrshme, përvojën e mësimdhënies dhe trajnimin teologjik me atë të pastorit apo pastorëve të tyre të paguar, dhe ndonjëherë, kjo sjell ligështim. Ata mendojnë: “Pse do të donin anëtarët e kishës të dëgjonin nga një amator si unë, kur kemi profesionistë?” Për më tepër, mbikëqyrësit vullnetarë shpesh punojnë me orë të gjata jashtë kishës dhe, si rrjedhojë, u mungon koha e mjaftueshme për përgatitjen e mësimi. Kush dëshiron t’ua shërbejë deleve një vakt gjysmë të pjekur?

Mos harro! Nëse je plak kishe, je mësues. Ndaj, mos lejo që këto frikëra dhe zhgënjime të të pengojnë të japësh mësim.

Përkundrazi, merr zemër dhe përmbushe thirrjen tënde më së miri, sipas aftësive dhe burimeve të tua.

Merr zemër nga fakti që mësimdhënia zhvillohet në një larmi vendesh. Nuk kufizohet në predikimin e mëngjesit të së dielës. Pleqtë mund ta ushqejnë kopenë në tubime të mëdha ose në takime të vogla. Mund ta hapësh Biblën për të dhënë mësim në një kurs të shkollës biblike të dielën, në një grup shtëpie, në një shkollë biblike verore për fëmijë ose në një marrëdhënie mentorimi një-për-një. Shiko ku ka nevoja për mësimdhënie kudo në kishë dhe ndërhyj për të ndihmuar.

Kisha jonë përfshin një grup të vogël njerëzish nga Kamboxhia. Midis 1981 dhe 1982, disa nga anëtarët tanë i sponsorizuan ata për të ardhur në Shtetet e Bashkuara gjatë krizës së refugjatëve në vendin e tyre. Shumë nga këta refugjatë janë bërë besimtarë dhe anëtarë të kishës. Ata kanë një orë mësimi në shkollën e së dielës në gjuhën këmiere, gjuhën e Kamboxhias. Jam prekur gjatë viteve duke parë pleqtë që japin mësim në atë klasë nëpërmjet një përkthyesi. Pleqtë e panë nevojën dhe kaluan barrierat kulturore dhe gjuhësore për të ushqyer kopenë.

Merr zemër edhe nga fakti se dhuntia për të dhënë mësim vjen me një sërë pikash të forta dhe mënyrash. Nëse të mungon aftësia për të mbajtur vëmendjen e plotë të një kishe të madhe për dyzet e pesë minuta, kjo nuk do të thotë që ti duhet të hedhësh poshtë thirrjen tënde për të dhënë mësim. Mjaft më me krahassimet e kota dhe fillo të zbulosh se si t'i përdorësh dhuntitë, përvojat e jetës dhe personalitetin që Zoti të ka dhënë.

Mikaeli, një anëtar i kishës sime, kishte një zemër të përkushtuar pas burrave që ishin dërrmuar nga vite të tëra

PLEQËSIA E KISHËS

skllavërie ndaj varësive mëkatore, kryesisht sepse Jezusi e kishte shpëtuar nga faji dhe fuqia e varësisë. Kështu ai filloi një studim biblik për “varësitë”. Kaq ishte, një studim biblik. Mikaeli nuk përdori një program shkollor për mëkëmbjes. Ai thjesht mësoi Biblën. Por përvoja e tij jetësore dhe dhembshuria i dhanë mundësi të lidhej me burrat që luftojnë varësinë në një mënyrë ndryshe nga unë në predikimin tim të rregullt të së dielës. Mikaeli nuk ishte as plak kishe madje, por shembulli i tij tregon se si Perëndia përdor përvojat tona të ndryshme të jetës për të mësuar Fjalën e tij.

Së fundi, merr zemër se mësuesit e Biblës mund të përmirësohen. Çdo mësues duhet të ndjekë udhëzimet e Palit drejtuar Timoteut:

“Kushtoj leximit, këshillimit dhe mësimit derisa të vij unë. Mos e lër pas dore dhuntinë që është në ty, e cila të është dhënë me anë profecie, me vënien e duarve nga ana e pleqësisë. Kujdesu për këto gjëra dhe kushtoj atyre tërësisht, që përparimi yt të jetë i dukshëm për të gjithë” (1 Tim. 4:13–15).

Perëndia i thërret mësuesit e tij që të tregojnë përparim, jo përsosmëri. Mos e krahaso veten me mësuesit e tjerë; përkundrazi, krahasoje mësimdhënien tënde me si ishte vitin e kaluar ose pesë vjet më parë, dhe syno përmirësim. Ne, përmirësohemi kur u kushtohemi këtyre gjërave (d.m.th., leximit, këshillimit dhe mësimit) dhe kur jemi të përkushtuar tërësisht.

Pra, shfrytëzoji mundësitë për të dhënë mësim. Jepi vetes. Nëse keni burra të trajnuar teologjikisht në kishën tuaj, kërkuj atyre rekomandime për libra për të mbështetur pikat e dobëta

në njohuritë tuaja. Dhe kërkoju mësuesve dhe pleqve të tjerë të dëgjojnë mësimet tuaja dhe të japin mendime.

Nëse pastori që predikon rregullisht të pyet nëse do të bësh predikimin ndonjë të diel në mëngjes, ndërmerre rrezikun, he burrë, dhe thuaj: “Po!”

MBROJENI MËSIMIN

Ka një dimension të dytë në punën e mësimeve të një plakut. Një mbikëqyrës jo vetëm që merr pjesë në mësime, ai duhet edhe ta mbrojë kishën nga mësimet e rreme. Ai duhet të luajë edhe si sulmues, edhe si mbrojtës për doktrinën, duke e ruajtur dhe mbajtur “fort fjalën besnike siç i është mësuar, që të jetë në gjendje me doktrinën e shëndoshë të këshillojë dhe bindë ata që kundërshtojnë” (Titit 1:9).

Grabitqarët gjuajnë dele. Ashtu si barinjtë i dëbojnë luanët dhe ujqit, po ashtu edhe pleqtë duhet t’i dëbojnë mësuesit e rremë. Pali i paralajmëroi pleqtë në Efes:

“Në fakt unë e di se, pas largimit tim, do të hyjnë midis jush ujqër grabitqarë, që nuk do ta kursejnë tufën, edhe vetë midis jush do të dalin njerëz që do të flasin gjëra të çoroditura që të tërheqin pas vetes dishepujt. Prandaj rrini zgjuar, dhe mbani mend se për tre vjet me radhë, ditë e natë, nuk pushova kurrë të paralajmëroj secilin me lot” (Veprat 20:29–31).

Pali duhet të ketë pasur një shqetësim të veçantë për mësimin e rremë në Efes, sepse në letrën e tij drejtuar kishës ai e theksoi përsëri rëndësinë e shërbesës baritore të mësimeve, në mënyrë që besimtarët të rriteshin dhe të përballonin trysnitë dhe joshjet e doktrinës së rreme. Kur mësimeve

PLEQËSIA E KISHËS

e shëndoshë të bëjë punën e saj, atëherë ne nuk do të jemi “më foshnja, të lëkundur dhe të transportuar nga çdo erë doktrineje, nga mashtrimi i njerëzve, nga dinakëria e tyre nëpërmjet gënjeshtreve të gabimit” (Efes. 4:14).

Strategji për vigjilencë

Kundërshtimi i mësimave të rreme kërkon vigjilencë. Pleqtë duhet të jenë syçelë ndaj njerëzve dhe ideve që duan ta shtrembërojnë ungjillin ose Biblën. Këtu kemi tri strategji për vigjilencë mbi tufën tuaj:

Njihuni me kontekstin tuaj

Fillo duke studiuar mjedisin tënd frymëror. Njihuni me besimet, filozofitë dhe fetë e veçanta që qarkullojnë në komunitetin tuaj. A ndeshen njerëzit tuaj rregullisht me ndonjë fe tjetër kryesore? A ka ndonjë kult me prani të theksuar në qytetin tuaj? Njihuni me mësimet kryesore të këtyre grupeve, veçanërisht kur ato kundërshtojnë ungjillin dhe të vërtetën biblike.

Po “izmat” e ndryshme? Aty ku jetoni ju, a e formojnë mendimin e njerëzve qëndrimet e shekullarizimit, individualizmit, racionalizmit apo relativizmit? Njerëzit vendas që vijnë në kishën tuaj do t’i sjellin me vete këto besime anësore dhe do të veprojnë në kishë mbi bazën e këtyre “izmave”, pa e kuptuar fare. Sigurohuni që t’i përmendni këto botëkuptime në mësimet dhe bisedat tuaja.

Jini veçanërisht të vetëdijshëm për shtrembërimet e ungjillit që janë në veprim midis kishave përreth jush, apo edhe në kishën tuaj. Këto mund të jenë të ndryshme, duke filluar nga ungjilli i begatisë e deri te teizmi i hapur, nga legalizmi deri te libera-

lizmi teologjik. A po fitojnë ndjekës personalitetet karizmatike vendore me mësimet e “lehta” apo edhe të rreme të ungjillit? Të gjitha këto mësimet mund t’i dëmtojnë delet tuaja.

Mbikëqyrni procesin e anëtarësimit

Ndërkohë që vëzhgoni horizontin e peizazhit tuaj vendor, mos harroni të shikoni portën e përparme të vathës së deleve. Kush po i bashkohet kishës suaj? A e dinë anëtarët e rinj se çfarë mëson kisha juaj? A pajtohen me të? A jeni të sigurt?

Një proces anëtarësimi i qëllimshëm ndihmon shumë drejt ruajtjes së kishës tuaj nga mësimet e rreme. Ata që duan të bëhen anëtarë të mundshëm duhet të dëgjojnë se çfarë beson kisha juaj përpara se të bashkohen me ju. Unë dhe pleqtë e mi kemi mësuar gjatë viteve se disa nga veçoritë teologjike të kishës sonë shkaktojnë më shumë trazim për njerëzit sesa disa të tjera. Këto veçori përfshijnë pagëzimin e besimtarit, teologjinë e reformuar dhe pleqësinë mashkullore. Pra, ne i trajtojmë qëllimisht këto besime më të diskutueshme qysh përpara në kursin tonë të anëtarësimit. Nëse dikush nga kursi heq dorë nga anëtarësimi dhe largohet nga kisha për shkak të atyre pozicioneve, ne kemi treguar ndaj tij ose saj dashamirësi në planin afatgjatë.

Edhe ju duhet të dini se çfarë besojnë anëtarët e ardhshëm. Merrni parasysh të bëni intervista me pleqtë me ata që kërkojnë anëtarësim në kishë. Pyetini njerëzit drejtpërdrejt nëse i kuptojnë qëndrimet doktrinare të kishës dhe a pajtohen me to. Disa kisha madje u kërkojnë anëtarëve të rinj të nënshkruajnë deklaratën doktrinare të kishës për të pohuar përkushtimin teologjik të kishës.

Duhet të jetë e vetëkuptueshme, por më lejoni ta them

PLEQËSIA E KISHËS

gjithsesi: mos lejoni kurrë që joanëtarët të kenë një rol të rregullt mësimor në bashkësinë tuaj.

Mbikëqyrni shërbesat tuaja

A e dini se çfarë mësohet në kishën tuaj? Përdorni tagrin tuaj prej plaku për t'u futur tek një takim për të rinjtë ndërkohë që zhvillohet një bisedë, ose për t'u ulur në pjesën e pasme të një takimi grash. Ndhmoni ndonjëherë në shkollën e së dielës. Çfarë lloj ushqimi frymëror po marrin njerëzit tuaj? A është ungjilli i kulluar apo kalbëzim teologjik? Dëgjoni muzikën tuaj në kishë me një vesh të mprehtë. Çfarë mesazhesh japin tekstet e këngëve për Perëndinë, ungjillin ose shpëtimin? A është këndimi juaj i mbështetur në doktrinën tuaj apo mos e përmbys atë?

Mbikëqyrjen dhe vëzhgimin kryejeni deri në nivelin bazë. Baritimi i mirë ndodh kur pleqtë bëhen një me vetë njerëzit. Çfarë po lexojnë? A ndjekin ata disa predikues në internet? Nëse anëtarët po e qarkullojnë një libër nëpër kishë me entuziazëm, ju ndoshta duhet ta lexoni atë.

Nëse zbuloni se një drejtues i studimit të Biblës, një mësues i shkollës të së dielës ose një folës bindës po e cenon doktrinën e shëndoshë, drejtojuni atij/asaj drejtpërdrejt. Mos lejoni që situata të acarohet. Nuk do të përmirësohet vetvetiu. Apostujt ngritën paditë e tyre më të ashpra kundër mësuesve të rremë (2 Pjetri 2; 2 Gjoni 7–11; Juda 5–11) dhe Jezusi u dha paralajmërime të tmerrshme kishave që i strehuan ata (Zbul. 2:14–16, 20–23).

Dalloni gjënë e vërtetë

Ndoshta gjëja më e rëndësishme që mund të bëjnë pleqtë për t'u mbrojtur nga mësimet e rreme është të njohin të vërtetën

e pastër biblike. Duke e mbajtur “fort fjalën besnike siç i është mësuar”, plaku i kishës “do të jetë në gjendje me doktrinën e shëndoshë të këshillojë dhe bindë ata që kundërshtojnë” (Titit 1:9). Herezitë dhe gjysmë të vërtetat janë me mijëra, por ka vetëm një të vërtetë. Sa më shumë ta njihni Biblën, aq më shumë do të mund të zbuloni edhe mësimet e rreme më tinëzare.

Ishte një kishë udhëheqësit e së cilës mendonin se pastori ishte larguar nga ungjilli. Pastori ishte i zgjuar dhe më i arsimuar se udhëheqësit e tjerë, dhe dukej sikur mund ta vërtetonte pozicionin e tij nga Shkrimet. Prapëseprapë, me gjithë mësimin dhe elokuencën e tij të lartë, mësimi i ri nuk ishte ende bindës për udhëheqësit e kishës. Ata nuk e pranuan atë si mesazhin besnik që kishin njohur, edhe nëse nuk mund të fitonin një debat kundër pastorit të tyre apo edhe të përcaktonin saktësisht se ku ishte shmangur. Ata u përballën me pastorin dhe ai u largua përfundimisht nga kisha.

Nuk duhet një diplomë seminari për të mbrojtur doktrinën e kishës, por kërkon guxim dhe besim.

PASOJENI STAFETËN E MËSIMDHËNIES

Ky kapitull ka qenë një lutje për pleqtë që të marrin pjesë dhe të mbrojnë mësimin e shëndoshë. Mbase ju tashmë po e bëni këtë gjë. Në fakt, ti mund të jesh mësues i zoti, i aftë të zgjidhë nyjat teologjike më të ngatërruara dhe t'i lidhë mësuesit e rremë më të shkathët. Megjithatë, ka ende një problem madhor me të cilin përballët shërbesë jote e mësimdhënies: ti do të vdesësh një ditë.

Kur të vdesësh, me hirin e Perëndisë, do të lësh pas shumë të krishterë të mësuar mirë, por a do të lësh pas edhe mësues të

PLEQËSIA E KISHËS

aftë për të vazhduar punën? Me fjalë të tjera, a keni ndërmarrë hapa për të trajnuar të tjerët? Pjesë e mësimit të kishës është trajnimi i pastor-mësuesve të ardhshëm. Siç i tha Pali Timoteut: “Ato që dëgjove nga unë përpara shumë dëshmitarëve, jepua njerëzve besnikë, që do të jenë të aftë të mësojnë edhe të tjerë” (2 Tim. 2:2).

A keni vënë re një burrë tjetër në kishë që duket se premtion si mësues apo plak? Synoni të takoheni me të rregullisht për të lexuar teologji ose për të studiuar Biblën. Ose mbase e merrni si nxënës në studimin tuaj biblik në shtëpi ose në klasën e shkollës së dielës ku jepni mësim. Merrreni që ta shohë procesin tuaj për zhvillimin e një mësimi, lëreni të japë mësim dhe më pas jepini atij përshtypje dhe mendime. Përsëriteni këtë proces në mënyrë të vazhdueshme.

MBËRTHEHUNI MIRË

Kevini ishte një nga pleqtë që pranoi sfidën time për të predikuar në shërbesën e së dielës në mëngjes. Menjëherë pasi ra dakord për detyrën, ai më tha se kishte një barrë që rritej në zemër për ta afruar qytetin e tij të Krishti dhe pyeste veten nëse Perëndia e kishte thirrur për të ndihmuar në fillimin e një kishë atje. Kevini jep mësim në një shkollë të mesme në qytet dhe është trajner atletike dhe futbollit. Pa tepri, ai njeh qindra njerëz në komunitetin e tij. Çfarë personi ideal për të ndihmuar në udhëheqjen e një shërbesë për të filluar një kishë atje! Ideja se ai mund të predikonte të dielën në mëngjes i dha jetë asaj ëndrre.

Sot, Kevini po bën një stazh të fokusuar të predikimit në kishën tonë. Ai po studion zbërthimin biblik përmes një kursi

në internet të ofruar nga Simeon Trust, si dhe po shfrytëzon mundësitë e rregullta për të dhënë mësim dhe për të marrë përshtypje dhe mendime. Nuk e di se cilët do të jenë të gjithë hapat e ardhshëm apo nëse do të ketë një shërbesë të frytshme për fillimin e një kishe. Kjo është e gjitha në duart e Zotit, por unë shoh një plak që mbështetet në thirrjen e tij për të dhënë mësim, bën përparim dhe guxon të ëndërrojë për gjëra të mëdha për ungjillin.

SHKONI PAS DELEVE ENDACAKE

Është një dukuri shumë e zakonitë në kisha. Një anëtar i kishës fillon të mos vijë të dielën në mëngjes. Kalojnë disa javë, dhe më pas disa muaj, përpara se dikush ta vërë re. Mund të ndodhë më lehtë në kishat më të mëdha, por mund të ndodhë edhe në kishat e vogla.

Njerëzit në kishën time e emërtojnë këtë dukuri si “rënia përmes të çarave”. Ata thonë gjëra të tilla si: “A e keni parë Sallin në kishë kohët e fundit? Shpresoj se ajo nuk ka rënë përmes të çarave”. A ndodh kështu vërtet? A është vërtet si të biesh përmes një të çare? Një përshkrim i tillë e krahason kishën me një shtëpi në pemë shumë lart mbi tokë, me hapësira të mëdha midis dërrasave të dyshemesë. Herë pas here një anëtar nuk i kushton vëmendje, bie në një të çarë dhe zhduket sa hap e mbyll sytë. A largohen vërtet anëtarët nga kisha papritur, aksidentalisht dhe pa asnjë mundësi që njerëzit ta vënë re?

Po sikur, në vend të “rënies përmes të çarave”, të përdorim një imazh tjetër: “largimi nga grigja”. Kjo pamje duket më e përshtatshme për të paktën dy arsye. Së pari, “largimi” nënkupton që një anëtar i shpëputur i kishës mban një përgjegjësi vetjake

PLEQËSIA E KISHËS

për të qëndruar i përfshirë me kishën. Delet zakonisht nuk e lënë një tufë duke rënë pa dashje në një zbrazëti. Ato enden dhe humbasin me kalimin e kohës përmes një sërë zgjedhjesh. Së dyti, imazhi i deleve të humbura sugjeron edhe që dikush duhet ta ruajë grigjën dhe të ndërmarrë veprime kur një dele fillon të shmangë udhë. Po, çdo anëtar ka një përgjegjësi vet-jake që të mos bredhë, por të gjithë anëtarët e kishës kanë për detyrë të kujdesen për njëri-tjetrin. Megjithatë, një grup në veçanti ka detyrimin të vëzhgojë dhe të kërkojë për delet e humbura: këta janë pleqtë.

RUAJTJA

Në kapitullin 3, pamë se pleqtë vëzhgojnë për t'u siguruar që asnjë “ujk” të mos hyjë në kishat e tyre me mësim të rreme. Nga ana tjetër, pleqtë vëzhgojnë edhe lëvizjen e padëshiruar në drejtimin tjetër: anëtarët që largohen nga grigja dhe nga Zoti. Kjo është pjesë themelore e punës bazë së bariut. Barinjtë i ushqejnë delet, i ruajnë nga grabitqarët dhe e dinë se ku janë. E mbani mend kur Jakobi tregoi për mundin e tij për të ruajtur kopetë e Labanit? Jakobi u ankua se si u lodh duke mbikëqyrur delet e Labanit dhe se si ai dha llogari për secilën kafshë. Në ankesën e tij, marrim një paraqitje të shkurtër të bariut vigjilent dhe të përgjegjshëm:

“Kam qenë njëzet vjet me ty; delet dhe dhitë e tua nuk kanë dështuar dhe unë nuk kam ngrënë deshtë e kopesë sate. Unë nuk t'i kam sjellë kurrë kafshët të shqyera nga bishat; dëmin e kam pësuar vetë; ti kërkoje me ngulm nga unë atë që ishte vjedhur ditën apo natën. Ky ishte fati im; ditën më ligte vapa dhe natën të ftohtit e madh, dhe gjumi më ike të shtë” (Zan. 31:38–40).

Ndryshe nga kjo, Ezekieli profetizoi kundër udhëheqësve të Izraelit duke i akuzuar ata për baritim të pakujdesshëm: “Mjerë barinjtë e Izraelit që kullotin veten e tyre! A nuk duhet përkundrazi të kullosin kopenë?” (Ezek. 34:2). Dhe cila ishte një nga mënyrat e dështimit të tyre në baritim? “Nuk e keni rikthyer në shtëpi të hutuarën dhe nuk e keni kërkuar të humburën” (v. 4). Si rrjedhojë, “Delet e mia po enden nëpër tërë malet dhe mbi çdo kodrinë të lartë; po, delet e mia janë përhapur mbi gjithë faqen e vendit dhe askush nuk ka shkuar t’i kërkojë ato as nuk tregoi kujdes” (v. 6).

Sidoqoftë, Zoti njoftoi se ai vetë do të vinte t’i kërkonte delet e humbura të popullit të tij:

“Sepse kështu thotë Zoti, Zoti: ‘Ja, unë vetë do të shkoj të kërkoj delet e mia dhe do të kujdesem. Ashtu si bariu kujdeset për kopenë e tij kur ndodhet në mes të deleve të tij, të shpërndara, kështu unë do të kujdesem për delet e mia’ (Ezek. 34:11–12).

Kështu Perëndia erdhi në Jezusin, duke mbledhur delet e humbura në një grigjë të re. Jezusi ua shpjegoi shërbesën e tij taksambledhësve dhe mëkatarëve duke e krahasuar veten me një bari që la nëntëdhjetë e nëntë dele të “gjetura” për të kërkuar një që kishte humbur (Luka 15:1–7). Ai e quajti veten bariu i mirë, që jo vetëm dha jetën e tij për delet, por që do të sillte edhe “dele të tjera”, një referencë kjo për johebrenjtë (Gjoni 10:14–16).

Edhe një herë, këtu është pika ku pleqtë e kishës futen në veprim. Pleqtë shërbejnë si nënbarinjtë e Jezusit, duke i ruajtur grigjat që janë shpëtuar dhe mbledhur nga Jezusi dhe ungjilli i tij. Pleqtë quhen me vend “mbikëqyrës”. Ata “rrinë zgjuar për

PLEQËSIA E KISHËS

shpirtrat tuaj, si ata që duhet të japin llogari” (Hebrenjve 13:17). Kjo është, pjesërisht, arsyeja pse udhëheqja e mirë e familjes është një kriter për pleqtë (shih kapitullin 1). Prindërimi i mirë kërkon mbikëqyrje të vëmendshme të fëmijëve dhe dinamikës së familjes, po ashtu edhe baritimi i mirë.

PËRGJEGJËS PËR KË?

I gjithë ky fjalim për mbikëqyrjen ngre një pyetje thelbësore: Kë saktësisht duhet të ruajnë pleqtë? Nëse pleqtë janë barinj që duhet të japin llogari siç bëri Jakobi, atëherë për kë janë përgjegjës përpara Perëndisë? Sigurisht, pleqtë e kishës nuk janë përgjegjës frymëror për çdo të krishterë kudo. Pra, pleqtë duhet të jenë përgjegjës vetëm për të vëzhguar ata që shkojnë në kishën ku edhe pleqtë shërbejnë. Apo jo?

E po, ndoshta. Apo ndoshta jo. A mbajnë pleqtë një përgjegjësi frymërore për dikë që ka shkuar një herë në kishë? Dy herë? Për sa kohë dhe sa rregullisht duhet të vijë një person në adhurimin e së dielës para se të llogaritet “zyrtarisht” si pjesë e grigjës që mbikëqyrin pleqtë? Po nëse një person ndjek rregullisht një studim biblik në kishë, por jo shërbesa kishtare? Dhe a ka ndryshim nëse një pjesëmarrës i rregullt është besimtar apo jobesimtar?

Duket se baritimi biblik kërkon një mënyrë të qartë për të përcaktuar grigjën. Pleqtë duhet të jenë në gjendje të dallojnë njerëzit për të cilët janë përgjegjës si barinj dhe njerëzit me të cilët duhet të miqësohen dhe të kenë marrëdhënie si të krishterë jashtë kishës së tyre. Për ta thënë ndryshe, pleqësia e kishës kërkon një kuptim të qartë të anëtarësimit në kishë.

PLEQËSIA DHE ANËTARËSIA

Anëtarësia në kishë bën dy gjëra jetike. Së pari, i shënon njerëzit si dishepuj të Jezusit. Anëtarësimi në kishë nuk i bën njerëzit të krishterë, por nga jashtë i shënon ata si të krishterë. Jezusi u dha autoritet kishave vendore që të “lidhnin” dhe “zgjidhnin” (Mat. 18:18), t’i shënonin delet si dele nëpërmjet pagëzimit në anëtarësi (28:18-20) dhe ta hiqnin këtë shënim përmes shkshërimit (18:15-17). Në kërkim të anëtarësimit në kishë, një person paraqitet në kishë dhe thotë: “Unë jam një dishepull” dhe kisha thotë: “Po, ne besojmë se je!” (ose, në raste të rralla, “Jo, nuk besojmë se je!”). Përmes shkshërimit, kisha thotë: “Ti mund të jesh një i krishterë i vërtetë, por mospendesa jote për mëkatin nuk na jep asnjë arsye të vazhdojmë ta pohojmë se je i tillë”.

Së dyti, anëtarësimi në kishë jo vetëm që i shënon njerëzit si të krishterë, por edhe *mbledh* një grup besimtarësh të njëjtësuar në një kishë të caktuar, ku ata i përkushtohen njëri-tjetrit. Apostujt bënë dishepuj duke predikuar ungjillin dhe më pas duke i pagëzuar dhe mbledhur ata dishepuj në bashkësi vendore, në mënyrë që të krishterët të mund të mësoheshin t’u bindeshin porosive të Jezusit. Kur apostujt mbledhën grupe dishepujsh, ata caktuan pleq për të udhëhequr dhe për të mësuar çdo kishë. Ndaj Pali i kujtoi bashkëpunëtorit të tij, Titit: “Për këtë arsye të lashë në Kretë, që ti të ndreqësh mirë çështjet që janë për t’u bërë dhe që, në çdo qytet, të caktosh pleq, ashtu siç të porosita” (Titi 1:5).

A e dalloni se si anëtarësimi në kishë e bën të mundur të gjithë projektin e mbikëqyrjes nga ana e pleqve?

Duke identifikuar dhe shënuar dishepujt e Jezusit, anë-

PLEQËSIA E KISHËS

tarësimi në kishë ia mundëson një pastori-plak të dijë se këto dele janë, në fakt, dele, sipas njohjes dhe dallimit më të mirë të mundshëm nga kisha. Duke i mbledhur dishepujt në një bashkësi, anëtarësimi në kishë e ndihmon një plak të dijë se cilat dele janë ato posaçërisht nën mbikëqyrjen e tij. Ai do t'i japë llogari Perëndisë për to (Hebr. 13:17). Kjo nuk do të thotë se një plak duhet të jetë moskokëçarës dhe i pandjeshëm ndaj një joanëtari që merr pjesë në një shërbesë adhurimi në kishë. Kjo do të thotë se ai plak ka një lloj autoriteti dhe përgjegjësie ndaj anëtarëve që nuk e ka ndaj joanëtarëve.

Anëtarësimi në kishë e ndihmon edhe të gjithë kishën të kujtojnë se ata janë përgjegjës për njëri-tjetrin. Pleqtë duhet të marrin një rol kryesor në kërkimin e deleve të humbura, por ata nuk janë rojat e vetme. Anëtarësimi do të thotë llogaridhënie dhe përkujdesje e ndërsjellë brenda gjithë trupit.

A po e merr kisha juaj seriozisht një qasje më biblike ndaj pleqësisë apo po mendon të kalojë te një model i pleqësisë? Sigurohuni që të punoni për anëtarësimin në kishë njëkohësisht.¹ Anëtarësimi i qëllimshëm në kishë krijon kontekstin për pleqësi të frytshme.

PESË LLOJE TË DELEVE TË ENDACAKE

Mendo për një çast sikur je një plak që e kupton krejt këtë gjë. E kupton se thirrja jote përfshin ruajtjen dhe mbikëqyrjen e anëtarëve që shmangen. Gjithashtu, mendoni sikur kisha juaj praktikon anëtarësimin e qëllimshëm në kishë, në mënyrë që

¹ Për një parashtrim të mrekullueshëm të temës së anëtarësisë së kishës shihni Jonathan Leeman, *Church Membership: How the World Knows Who Represents Jesus* (Wheaton, IL: Crossway, 2012).

të dini se kë duhet të shikoni. Po tani? Si vepron për të qenë vigjilent? Çfarë duhet të kërkosht në veçanti?

Këtu kemi pesë mënyra të zakonshme se si anëtarët e kishës shmangen. Ndërsa përfshihesh në marrëdhënie me bashkësinë tënde vendore dhe dëgjon për një anëtar që ndodhet në një nga këto situata, ki parasysh se ai vëlla ose ajo motër tashmë mund të jetë në rrugë të gabuar.

Delet mëkatore

Le të fillojmë me një situatë të lehtë — jo domosdoshmërisht e lehtë për t'u trajtuar, por e lehtë për t'u dalluar. Nëse zbuloni se një nga anëtarët e kishës suaj është i përfshirë në mëkat të hapur, atëherë ju keni një dele që ka shmangur udhë dhe është në mëkat. Ajo dele ka nevojë për ndërhyrje.

Çdo anëtar i kishës lufton me mëkatën, ashtu si çdo plak. Gjoni shkruan: “Po të themi se jemi pa mëkat, gënjejmë vetveten dhe e vërteta nuk është në ne” (1 Gjoni 1:8). Megjithatë, disa mëkate janë më publike dhe më të dukshme se të tjerat, dhe nganjëherë anëtarët duket sikur heqin dorë së luftuari dhe përqafojnë mosbindjen. Pra, kur mëkati që është edhe i dukshëm edhe i shoqëruar me mospendesë, sillet në vëmendjen e një plaku, ai duhet të marrë guximin, të besojë te Zoti dhe të përballë me përlësi me anëtarin, ashtu siç na mësoi Jezusi (Mat. 18:15–17).

Ndonjëherë ndërhyrja sjell dobi. Gëzohem ndërsa kujtoj herët kur nxita ndonjë anëtar të ngatërruar në mëkat dhe, pavarësisht nga dridhja ime, Zoti me dashamirësi e solli personin në pendim. Megjithatë, nuk ndodh gjithmonë kështu. Unë njoh një plak që ishte aq i vendosur të takohej me një

PLEQËSIA E KISHËS

anëtar i cili ishte në mëkat dhe nuk pranonte të takohej me të, saqë ky plak parkoi makinën e tij para biznesit të anëtarit gjatë orës së drekës me shpresën që më në fund të përballlet me të. Fatkeqësisht, ai anëtar iu shmang dhe nuk u pendua as nuk u kthye.

Delet e përhumura

Delet e përhumura dalin ngadalë nga kisha, të tërhequra nga aktivitete ose interesa të tjera. Largimi mund të vijë si rrjedhojë e një orari të ngjeshur udhëtimesh, nga një zgjedhje e gabuar për sportet e fëmijëve që e largon familjen nga adhurimi i së dielës, ose nga blerja e një shtëpie që kërkon riparime dhe ua merr gjithë fundjavat. Ndonjëherë një anëtar i ri në moshë shkon në universitet, rrëshqet dhe nuk kthehet në kishë ose te Zoti. Në raste të tjera, njerëzit ankohen se ndihen të pavend në kishë, kështu që fillojnë të mos vijnë.

Pavarësisht nga rrethanat, këta anëtarë nuk ia kanë vënë veshin nxitjes të letra drejtuar hebrenjve: “Dhe le të kujdesemi për njeri tjetrin, për t’u nxitur për dashuri dhe vepra të mira, pa hequr dorë nga të mbledhurit bashkë tonin, sikurse kanë zakon disa” (Hebrenjve 10:24–25). Ata kanë harruar se anëtarësimi në kishë do të thotë lidhje e rregullt me anëtarët e tjerë për të nxitur “dashuri dhe vepra të mira”. Dikush mund të argumentojë se një dele e tillë e përhumur, ajo që largohet nga mbledhjet tona të adhurimit, nuk është aq e keqe. Por në fakt, një dele e tillë po mëkaton duke mos iu bindur këtij urdhri nga Shkrimi. Pleq, vini re anëtarët me jetë tepër të ngarkuara dhe ua kujtoni me dashuri që të mos e braktisin përbashkësinë dhe adhurimin me kishën.

Delet çalamane

Jezusi nuk premtoi kurrë imunitet ndaj dhimbjeve dhe vuajtjeve. Të krishterët pushohen nga puna, u prishen marrëdhëniet, diagnostikohen me diabet të tipit 2, goditen me makinë në autostradë dhe përballen me padi. Besimtarët që ishin të zjarrtë plaken dhe mbeten në shtëpi. Këta anëtarë të vuajtur janë delet çalamane, të cilat rrezikojnë të mbeten pas, sepse nuk mund të vazhdojnë udhën me grigjën. Ata kanë nevojë për dikë që të ngadalësojë hapin dhe të ecë bashkë me ta. Vështirësitë e papritura mund t'i pushtojnë me dëshpërim edhe shenjtorët më të fortë, dhe ta dobësojnë aftësinë e tyre për të mbajtur lidhje normale me kishën. Nëse Jobi, njeriu me durim dhe besim të pakrahasueshëm, kishte caqet e tij, edhe njerëzit në kishën tuaj kanë caqe.

Kur e dini se një anëtar po përballlet me një stuhi të madhe jetësore, është koha për t'u përshtatur. A mbështetet ai vëlla apo ajo motër nga anëtarë të tjerë, qofshin miq apo anëtarë të një studimi biblik? A ka nevoja praktike që mund t'i trajtojnë dhjakët? A janë bërë trazimet e këtij anëtari pjesë e lutjeve të kishës? Si pleq, shpesh mund t'i shërbejmë më së miri një anëtar që ka vështirësi duke e lajmëruar dhe përfshirë gjithë trupin e kishës, ndërkohë që u afrohem me lutje dhe këshilla.

Është e mahnitshme se sa shumë i shijojnë delet çalamane edhe gjestet më të vogla të përkujdesjes. Një përqaftim i shpejtë dhe një lutje në fund të sallës apo në korridorin e kishës pas shërbesës, një letër nxitëse ose një vizitë e shkurtër mund ta nxisin një anëtar të lënduar që të vazhdojë e të luftojë edhe për një muaj tjetër. Javën e kaluar, pyeta një grua në kishën tonë për burrin e saj. Ai ka pasur probleme të mëdha shëndetësore

PLEQËSIA E KISHËS

që ndonjëherë e pengojnë për të ardhur në shërbesat e adhurimit. Kjo motër më vuri në dijeni për gjendjen e tij, më pas vazhdoi të lavdëronte një nga pleqtë tanë që kishte shkuar për t'i vizituar. Kjo vizitë e thjeshtë në shtëpinë e tyre u kishte dhënë zemër, besim dhe forcë për të qëndruar.

Çdo gjë, sado e vogël, ka rëndësi të madhe. Ndërsa Zoti i sjell në vëmendjen tuaj anëtarët e plagosur, afrohuni për t'i ndihmuar.

Dele luftarake

Ndoshta do ta keni të vështirë ta besoni këtë, por kam mësuar se ka kisha ku anëtarët përfshihen në konflikt me njëri-tjetrin. Sigurisht, kjo nuk ka ndodhur kurrë në kishën time dhe jam i sigurt se anëtarët nuk luftojnë kurrë në kishën tuaj. Nëse kisha juaj është si e imja, të gjithë anëtarët ndajnë pikëpamje të njëjta për politikën dhe muzikën e adhurimit, të gjitha komitetet i qasen zgjidhjes së problemeve dhe financave në të njëjtën mënyrë, dhe askush nuk mëkaton kundër askujt tjetër. Si ju tingëllon? E mundur për ju?!

As për mua. Në fakt, duke pasur parasysht shumëllojshmërinë e personaliteteve dhe prejardhjes mes anëtarëve tanë, së bashku me prirjen tonë të vazhdueshme për mëkat, jam i habitur që kemi aq harmoni kishtare sa kemi. Është vetëm vepra e Frymës së Shenjtë.

Kur anëtarët e kishës i mbërthejnë brirët, siç ndodh në mënyrë të pashmangshme, ka rrezik të madh për largime. Njerëzit fillojnë të zhduken shpejt. “Kisha nuk duhet të jetë kështu”, thonë ata. “Nuk mund të adhuroj më për shkak të gjithë tensionit që ndiej. Unë nuk mund të rri më këtu”.

Anëtarët grindavecë duhet të nxiten për të bërë paqe për lavdinë e Perëndisë dhe për hir të ungjillit, por me sa duket kanë nevojë për ndihmë për ta bërë këtë. Edhe dishepujve më të pjekur mund t'u duhet një arbitër. Pali veçoi një grindje midis dy prej bashkëpunëtorëve të tij: “Bëj thirrje Evodisë, bëj thirrje gjithashtu Sintikës, të jenë të një mendje në Zotin” (Filip. 4:2). Pastaj, ai iu lut kishës që të ndihmonte: “Të lutem edhe ty, shok i vërtetë, ndihmoji ato, që kanë luftuar me mua në ungjill” (v. 3).

Pleq, mos i mbyllni sytë ndaj grindjeve mes anëtarëve me shpresën se do të rregullohen vetë. Rrallëherë kalojnë vetë. Mund të tundohesh t'i shmangësh dhe t'i shpërfillësh, sepse je person normal që nuk të pëlqen të ndërhysh në grindje, por mos i harro fjalët e Jezusit: “Lum ata që përpiqen për paqen, sepse ata do të quhen bij të Perëndisë” (Mat. 5:9). Mos e humb këtë bekim. Ftoji anëtarët në grindje të flasni me ty dhe shih se çfarë mund të bëjë Perëndia. Mbani mend, qëllimi i një plaku është që të ketë dele të rritura e të shëndetshme (shih kapitullin 2). Konfliktet paraqesin mundësi të jashtëzakonshme që njerëzit të rriten në Krishtin.

Delet kafshuese

Po sikur ti, plaku bari i kishës, të jesh gjahu i anëtarit? Po sikur delet të të thumbojnë kur përpiqesh të afrohesh? Si mendohet të ruani dikë që ju sheh si arsyen për të cilën ai dëshiron të gërricet?

Përgjigjja për këtë pyetje mund të ndryshojë në mënyrë dramatike në varësi të rrethanave dhe njerëzve të përfshirë. Sidoqoftë, pavarësisht nga të veçantat, këtu kemi tri gjëra që një plak duhet të bëjë gjithmonë, kur vihet nën vëzhgim:

PLEQËSIA E KISHËS

- Kërkoju disa pleqve të tjerë të të ndihmojnë të punosh me anëtarin e acaruar. Siç do ta shohim në kapitullin 6, kjo është një nga arsyet që Perëndia dekretoi që duhet të ketë më shumë se një plak në çdo kishë, një praktikë që ne e quajmë “pleqësi në shumës”. Pleqtë ruajnë njëri-tjetrin, sepse barinjtë janë ende dele edhe vetë. Përulu duke iu nënshtruar auditimit me dashuri nga pleqtë e tjerë. Nëse anëtari e ka gabim, lëri pleqtë e tjerë ta përcaktojnë pozicionin tënd.
- Ruaje zemrën tënde nga vetëmbrojtja, zemërimi dhe mos-përfillja. Kur u afrohesh pleqve të tjerë, mos e përdor këtë për t’u vetëmbrojtur përmes tyre. Puno për të ruajtur dashurinë dhe dhembshurinë ndaj kundërshtarëve të tu.
- Kur takohesh me motrën ose vëllanë e pakënaqur, dëgjo me kujdes. Me kalimin e viteve kam zbuluar se edhe kritikët e mi më të zemëruar dhe të pamëshirshëm zakonisht e kanë një farë të drejte. Mund të jetë një pikë e mbivlerësuar, apo e shprehur në mënyrë të papjekur dhe/apo me mëkat. Prapëseprapë, zakonisht, ata veçojnë një *gjë* me të cilën duhet të përballem.

VROJTONI: NJË THIRRJE E FORMËSUAR NGA UNGJILLI

Të gjurmosh e t’u shkosh pas anëtarëve endacakë në këto situata është ndoshta një nga pjesët më të vështira, më pak magjepsëse të të qenit plak kisha. Ti merr lavdërime dhe respekt nga kisha, kur jep mësim në një klasë biblike. Përfjeton kënaqësi të thellë nga lutja për anëtarët dhe ngazëllim, kur je pjesë e një ekipi pleqsh që merr një vendim historik si udhëheqje. Por cilat janë përfitimet vetjake nga ballafaqimi me një kurorë-shkelës ose nga ndërhyrja në një grindje të gjatë? Dhe kush dëshiron vërtet të ulet dhe të dëgjojë një çift të zemëruar të cilët rreshtojnë me hollësi të gjitha mënyrat se si ata besojnë se

ju dhe kisha u keni bërë keq? A nuk kemi të gjithë mjaft dramë në jetën tonë? Pse të hidhesh në baltën e dikujt tjetër?

Ja një arsye: pleqtë mishërojnë thellësisht ungjillin kur u shkojnë pas anëtarëve endacakë. Ruajtja, gjurmimi dhe të shkuarit pas endacakëve janë veprimtari sipas shembullit të Jezusit.

Bariu i Mirë erdhi në këtë botë për të kërkuar dhe shpëtuar të humburit. Qengji i Perëndisë erdhi të vdiste për dele të papenduara dhe mëkatore si ne. Mjeku i Madh erdhi për të lidhur plagët e deleve çalamane, të sëmura dhe të copëtua nga mëkati. Princi i Paqes hyri në botën tonë të shkatërruar nga lufta, të copëtuar nga rivalitetet dhe përçarjet e panumërta. Dhe kur e shamë, e goditëm dhe e shpuam, nuk e hapi gojën.

Jezusi nuk ishte i detyruar të vinte, por erdhi. Dhe kur pleqtë marrin nismën për të ndërhyrë, edhe pse kjo u kushton, me këtë ata janë shembull i ungjillit që predikojnë.

PRINI PA SUNDUAR

Situata po përkeqësohej. Pastori kryesor dhe zëvendës pastori nuk ishin në një mendje për disa çështje kritike, duke përfshirë teologjinë dhe qasjen më të mirë ndaj shërbesës së kishës. Dallimet e tyre po përhapeshin përmes predikimeve të tyre në kishë. Trysnia që sa vinte e shtoej kishte filluar plasaritjen e kishës.

Pasi zëvendës pastori ma tregoi situatën, pyeta: “A nuk ka kisha juaj pleq?” Ai pohoi se ka. Unë vazhdova, “Pra, çfarë hapash po ndërmarrin ata për ta zgjidhur konfliktin?”

“Kjo është pjesa acaruese”, më tha ai. “Ata nuk dinë çfarë të bëjnë. Po japin mesazhe të paqarta e të përziera. Ndonjëherë ata thonë se duan që unë të qëndroj në personel, por mandej duket sikur mendojnë se dallimet e mia me shefin janë shumë të mëdha”.

Kisha dhembshuri për të gjithë në këtë situatë. Zemra më dhembte për dy pastorë, sepse që të dy e donin Zotin, por kishin pikëpamje shumë të ndryshme për shërbesën. Më vinte keq edhe për pleqtë. Ata ndoshta ishin burra të mirë, që donin t’i shërbenin kishës, por u përfshinë në një mosmarrëveshje të pështjelluar e mundësisht shpërthyes midis pastorëve të tyre, të cilët donin t’i nderonin. Nuk është çudi që dukeshin të paralizuar. A nuk ishte kjo lloj rrëmuje mbi nivelin dhe tagrin e tyre?

PLEQËSIA E KISHËS

Megjithatë, pikërisht ajo që u duhej pastorëve dhe kishës ishin pleq të gatshëm të futeshin në një situatë të ngatërruar dhe të drejtonin.

KUSH E THOTË KËTË?

Mund të duket e tepërt t'i kushtohet një kapitull temës së udhëheqjes në një libër për pleqtë. A nuk është e qartë se pleqtë udhëheqin në kishë? Ndoshta po, ama ndonjëherë e humbim fillin edhe me gjërat shumë të qarta, kur gjendja është e rëndë.

Shpesh, pleqtë mund të ndihen të pakualifikuar për të udhëhequr kishat e tyre, veçanërisht gjatë situatave të rënda. Ata fillojnë të mendojnë: “Nuk kam një diplomë seminari. Nuk jam trajnuar për menaxhimin e kishës. Me familjen time të ngarkuar dhe punën me kohë të plotë, nuk kam mundësi për t'u përballur me këtë problem. Për të qenë i sigurtë, ndihem vetëm si një anëtar i lavdëruar i komitetit të kishës”. Kush janë pleqtë vullnetarë për të rishikuar filozofinë e kahershme të misionëve të një kisha, për të udhëhequr një kishë përmes procesit të një zgjerimi të shtrenjtë të objektit ose për të zgjidhur akuzat kundër një anëtari të personelit për sjellje të pahijshme?

Anëtarët e kishës mund të kenë pikëpyetjet e tyre. Ndonjëherë një anëtar është i kënaqur me udhëheqjen e pleqve vullnetarë për sa kohë që pleqtë e drejtojnë kishën në një drejtim që i pëlqen anëtarit. Por kur pleqtë marrin drejtimin “e gabuar” në udhëkryq, anëtari ngurtësohet. “Kush mendon se është ky?” - ankohet anëtari. “Unë kam qenë në një studim biblik me të për dhjetë vjet. Ai nuk është më i mirë se unë. Dhe tani befas më bën si drejtor?”

Madje mund të bëjmë një hap prapa dhe të vëmë në dyshim ligjshmërinë e autoritetit të pleqve brenda kontekstit më të gjerë kulturor të kohëve tona. Në Perëndim, njerëzit priren t'i shohin drejtuesit me dyshim. Na pëlqen të vëmë në dyshim autoritetin, të ndërtojmë teori konspirative dhe t'u fryjmë bilbilave. Sa më të mëdhenj të jenë udhëheqësit, aq më rëndë rrëzohen — dhe aq më fort gëzohet bota. Ndërsa autoriteti ka kaluar nga institucionet e jashtme në intuitat e brendshme, çdo person është bërë sovran i vetvetes. Nisur nga kjo atmosferë, kush është plaku, e lëre më kisha, për t'i thënë dikujt si të jetojë apo çfarë të besojë?

A kanë vërtet pleqtë autoritet për të udhëhequr në kishë?

I AUTORIZUAR PËR TË UDHËHEQUR

Le të fillojmë duke rishikuar tre emrat e ndërsjellë që i janë dhënë këtij roli në Dhiatën e Re. Megjithatë këta tre tituj kanë ngjyrimë paksa të ndryshme, të gjithë përmbajnë idenë e autoritetit dhe udhëheqjes:

- *Plaku*. Ky term nënkupton mençuri dhe përvojë. Ju shkoni te një plak për këshillë dhe udhëzim. Pleqtë kanë autoritet moral; kur ata flasin, njerëzit dëgjojnë.
- *Pastor/Bari*. Barinjët kanë përgjegjësi për kopetë dhe i çojnë delet nga një vend në tjetrin. A mund ta imagjinoni një bari që nuk do t'ia dijë se në cilën anë endet kopeja?
- *Mbikëqyrës*. Ky term përshkruan dikë që vëzhgon dhe mbikëqyr gjërat ose njerëzit.

Po ashtu, shqyrtoni përsëri disa nga tekstet që kemi studiuar tashmë. Teksa i rilexoni këto vargje, vini re se në secilin

PLEQËSIA E KISHËS

prej tyre shkrimtari shprehet se mbikëqyrësit e kishës kanë autoritet për të udhëhequr kishën dhe se anëtarët e kishës kanë përgjegjësinë ta nderojnë dhe t'i nënshtrohen atij autoriteti:

“Në qoftë se dikush nuk di të qeverisë familjen e vet, si do të kujdeset për kishën e Perëndisë?” (1 Tim. 3:5).

“Pleqtë që e drejtojnë mirë parësinë në kishë, le të nderohen dyfish, sidomos ata që mundohen me fjalë e me mësim” (1 Tim. 5:17).

“Tashmë, vëllezër, ju lutemi të keni respekt për ata që mundohen midis jush, që janë në krye ndër ju në Zotin dhe që ju qortojnë, edhe t'i vlerësoni shumë në dashuri për veprën e tyre” (1 Thesalonikasve 5:12–13).

“Dëgjoni të parët tuaj dhe nënshtrohuni atyre, sepse ata rrinë zgjuar për shpirtat tuaj, si ata që duhet të japin llogari” (Heb. 13:17).

Pleqtë i menaxhojnë, i udhëheqin, i këshillojnë dhe i mbikëqyrin e ruajnë anëtarët. Anëtarët përgjigjen duke i njohur e pranuar, duke i vlerësuar fort dhe duke iu bindur atyre.

Kishat ndryshojnë sa i takon mënyrës së organizimit. Kishat e qeverisura nga anëtarësia, si puna e kishës sonë, nuk e strukturojnë veten si kishat prezbitere. Asnjëri prej nesh nuk përqafon një sistem me peshkopë dhe kryepeshkopë si miqtë tanë anglikanë. Por të gjitha kishat duhet të paktën të bien dakord për një gjë të bazuar në mësimet e Biblës: Perëndia u ka deleguar qartë një masë autoriteti pleqve për të drejtuar punët e kishave vendore.

KUR FSHIHET MES PLAÇKAVE

Nëse je plak kishe, përvishu fort dhe puno shumë për të udhëhequr kishën tënde. Nuk ke nevojë t'i kesh të gjitha përgjigjet dhe sigurisht që nuk do të zgjidhësh gjithçka përsosmërisht gjithmonë. Gjithsesi, Jezusi të ka ngarkuar ta drejtosh e t'i prish grigjës së tij. Kisha ka nevojë që ti të ndërmarrësh nismën dhe të planifikosh një shteg përpara.

Mund të tundohesh të përgjigjesh si mbreti Saul. Megjithëse Perëndia e zgjodhi Saulin dhe megjithëse Samueli e vajosi mbret, Sauli u fsheh mes plaçkave, kur erdhi koha për paraqitjen e tij para popullit. Duhet të ketë qenë një vend i madh fshehjeje, sepse njerëzve iu desh ta pyesnin Perëndinë se ku ishte: "Atëherë u këshilluan përsëri me Zotin: 'A ndodhet tanimë këtu?'. Zoti u përgjegj: 'Ja ku është fshehur midis bagazheve'" (1 Sam. 10:22). Vëlla i dashur plak kishe, mos u struk kur kisha ka nevojë për udhëheqje. Është koha që të dalësh nga zhelet dhe plaçkat, të largohesh nga vendi i mallrave dhe të ngjitesh në bashin e anijes.

Kisha jonë ka qenë e bekuar herë pas here me pleq vullnetarë të guximshëm, të cilët kanë siguruar udhëheqjen e nevojshme në çaste kyçe. Mendoj për Gjonin, i cili na udhëhoqi me shkathtësi e mprehtësi përmes një rishikimi kushtetues vetëm pak vite pas një ndarjeje të dhimbshme të kishës. Rishkrimi i kushtetutës nga ana e tij u pasua me një votë unanime në kishë. Kam qenë bashkë me Timin në një sërë takimesh të acaruara, dhe e kam parë atë ku me durim dhe qetësi ka zbutur grindje midis anëtarëve dhe madje edhe anëtarëve të personelit të kishës. Më kujtohet që Mati solli unitet në kishë duke shpjeguar qartë dhe me guxim nevojën tonë për një zgjerim ndërtimi. Jam mirënjohës për Rikun dhe Klein, të cilët ndih-

PLEQËSIA E KISHËS

muar duke na udhëhequr përmes një procesi të ndërlikuar teksa po kërkonim një zëvendëspastor. Si përfundim, zgjodhëm një zëvendëspastor të shkëlqyer. Kisha ndoshta nuk e kupton se sa shumë ka bërë Eriku për ta duke i nxitur pleqtë e tjerë pareshtur që të jenë barinj të anëtarëve.

Edhe ndërsa e shkruaj këtë fjalë, e lavdëroj Zotin për Billin. Ai është aktualisht në mes të punëve me kohë të plotë dhe po përdor kohën e lirë dhe ekspertizën e tij në operacionet dhe menaxhimin e ekipit për të më ndihmuar të kujdesem për personelin e kishës sonë. Dhe në të njëjtën kohë, ai po më stërvit edhe mua në udhëheqje.

Mund ta plotësoja pjesën tjetër të këtij kapitulli me emra dhe histori nga galeria ime vetjake me pleq kishe që meritojnë nderim. Ka qenë një privilegj të bashkohesha me burra që e donin aq fort këtë tufë sa kanë marrë vendime të vështira, kanë vendosur politika të formësuara nga ungjilli, janë munduar për unitetin e kishës, kanë ngulmuar përgjatë pengesave dhe kanë sakrifikuar orë të tëra në mbledhje, takime, biseda dhe lutje për kishën. Autoriteti që ushtrohet nga njerëz të perëndishëm e të dashur sjell jetë, unitet dhe fryt në kishat vendore. Dhe kishat përfitojnë kur e nderojnë atë autoritet (Hebrenjve 13:17).

KUR BËN SI TIRAN

Ndoshta nuk je ende i bindur.

A të acaron gjithë kjo bisedë për autoritetin e pleqve? Edhe me tekstet biblike që e vërtetojnë më së miri, a ke ngurrim? Ndoshta në përvojën tënde, problemi me pleqtë nuk është se nuk i ngajnë aq shumë Saulit kur ai u fsheh në një arkë plaçkash për t'iu shmangur ngjitjes në fron. Problemi është

se ata ngjasojnë më shpesh me Saulin e mëvonshëm në karrierën e tij, kur ai e gjuajti me shtizë Davidin nga frika e xhelozia se djali nga Betlehemi do t'i rrëmbente kurorën (1 Sam. 18:9–11). Ndoshta ti mendon se kërcënimi i vërtetë nuk është ndrojtja e pleqve, por tirania e tyre. Njoh një të ri të krishterë që donte t'i shërbente një kishe vendore. Ishte një kishë e vogël që mund të kishte përfituar nga dhuntitë e tij, por ky besimtar i ri u përplas me një mur: me njërin nga pleqtë e kishës. Ky plak kishte ndihmuar në themelimin e kishës dhe fjala e tij kishte autoritet. Për më tepër ndonjëherë e përdorte atë autoritet në një mënyrë shumë të drejtpërdrejtë. Ai ishte një nga “shefat” e kishës dhe nuk kishte frikë t’jua bënte të ditur këtë gjë. Fatkeqësisht, plakut nuk i pëlqeu se si ky i ri donte t'i shërbente kishës dhe nuk i pëlqyen as ndryshimet që ai donte të bënte. Në fakt, këtij plaku nuk i pëlqenin ndryshimet në përgjithësi. Kur pluhuri u ul, i riu u largua në heshtje, i mavijosur dhe i zhgënjyer.

Duhet vetëm një ose dy përplasje me pleq kontrollues që bëjnë të fortin për ta bërë një person skeptik ndaj termave të tillë si “autoritet baritor” dhe “kujdes frymëror”. Në fund të fundit, a nuk janë këta terma që udhëheqësit e kulteve përdorin për t'i mbajtur njerëzit në sundim?

UDHËHEQJE PA TIRANI

Jezusi dhe apostujt patën të njëjtat shqetësime si ju. Ata jo vetëm që i autorizuan pleqtë për të udhëhequr, por edhe e tjetërsuan rrënjësisht udhëheqjen duke e sjellë si shërbim të përlulur e sakrificë ndaj ndjekësve. Pjetri pohoi përgjegjësinë e pleqve për të mbikëqyrur dhe për të barituar (1 Pjetrit 5:2),

PLEQËSIA E KISHËS

por po aty, ai u bëri thirrje pleqve të udhëheqin në mënyrë të përlurur dhe shembullore, “jo si zotëronjës mbi ata që ju janë besuar, por duke u bërë shembull për tufën” (v. 3).

Pjetri mund të ketë qenë duke kujtuar atë që Jezusi i mësoi atij dhe dishepujve të tjerë rreth autoritetit dhe madhështisë së vërtetë në mbretërinë e Perëndisë:

“Ju e dini se të parët e kombeve i sundojnë ato dhe të mëdhenjtë përdorin pushtet mbi ato,¹ por midis jush kështu nuk do të ndodhë; madje secili prej jush që do të dojë të bëhet i madh, qoftë shërbëtori juaj; dhe kushdo prej jush që do të dojë të jetë i pari, qoftë skllavi juaj. Sepse edhe Biri i njeriut nuk erdhi që t’i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetëve” (Mat. 20:25–28).

Kur Bariu i Mirë dha jetën e tij për delet, jo vetëm që i shpengoi ato nga mëkati, ai ripërcaktoi madhështinë dhe autoritetin për kopenë e tij të shpenguar.

Në Darkën e Fundit, Jezusi i mahniti dishepujt duke ua larë këmbët. Pastaj e shpjegoi veprimin e tij tronditës në këtë mënyrë:

“Në qoftë se unë, Zoti dhe Mësuesi, ju kam larë këmbët, edhe ju duhet t’i lani këmbët njëri-tjetrit. Unë, në fakt, ju kam dhënë shembullin që ashtu siç kam bërë unë, bëni edhe ju. Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Shërbëtori nuk është më i madh se padroni i tij, as i dërguari më i madh se ai që e ka dërguar” (Gjoni 13:14–16).

¹ Është interesante se fjala greke për sundimin këtu te Mateu 2:25 është e njëjta me fjalën që Pjetri përdor (1 Pjetri 5:3). Përveçse në këto vargje, kjo fjalë përdoret edhe te Marku 10:42 (tekst paralel me Mateun) dhe te Veprat 19:16.

Atë natë, Jezusi u zhvesh dhe lau papastërtinë nga këmbët e dishepujve me duart e tij. Të nesërmen, ai u zhvesh përsëri dhe të njëjtat duar u gozhduan në një kryq për të larë mëkatin nga shpirtrat e dishepujve të tij. Ata që qëndrojnë të falur te këmbët e kryqit e shikojnë udhëheqjen dhe madhështinë krejt ndryshe, gjë e cila e trondit botën.

STRUKTURIMI PËR UDHËHEQJE SHËRBËTORE

Si mund të mbajnë pleqtë qëndrimin e larësve të përlurur të këmbëve e të veshur me peshqir, dhe të mos rrëshqasin e të bëhen despotë arrogantë e me kurorë? A mund të udhëheqin vërtet pleqtë pa tirani dhe të ushtrojnë autoritet pa diktaturë?

Rreziku i udhëheqjes sunduese nuk mund të shfaroset plotësisht kurrë. Krenaria i përndjek vazhdimisht zemrat tona dhe në fund të fundit është përgjegjësi e çdo plaku ta kryqëzojë egon e tij çdo ditë me fuqinë e Frymës. Por edhe kishat mund të bëjnë gjëra të ndryshme për të nxitur një kulturë të qeverisjes së përlurur. Udhëheqësit dhe njerëzit mund ta strukturojnë jetën e tyre në atë mënyrë që udhëheqja shërbyese të duket normale dhe sundimi me tirani të duket i papërshtatshëm. Merrni parasysh këto gjashtë praktika të mira që mund t'i ndihmojnë pleqtë dhe kishat t'i shërbejnë njëri-tjetrit ashtu siç na shërbeu Jezusi:

Zgjidhni pleq të përlurur

Gjëja më e thjeshtë dhe më e dobishme që mund të bëjë një kishë është të zhvillojë një proces të qëllimshëm për shqyrtimin e personave të mundshëm për pleq, dhe më pas sigurohuni që të zgjidhni këta burra të përlurur. Siç e pamë në kapitullin 1, listat e kriterëve për pleqtë përcaktojnë se burrat duhet të

PLEQËSIA E KISHËS

jenë “të butë, jo grindavec” (1 Tim. 3:3) dhe “jo arrogant, jo zemërak” (Titit 1:7).

Dëgjova njëherë një pastor tek thoshte se karakteristika më e rëndësishme për një udhëheqës kishe është *përulësia*. Ai vazhdoi të identifikonte karakteristikën e dytë më të rëndësishme: *përulësinë*. E treta? Ju ndoshta mund ta merrni me mend.

Kur zgjidhni pleqtë, kërkon burra që kanë një histori të shërbimit në kishë me një dorë të fortë, por të butë. Burrat me zemër shërbëtore të vendosur si pleq ka të ngjarë të vazhdojnë të veprojnë si shërbëtorë. Edhe nëse tregohen pak kokëfortë, ata priren të përgjigjen mirë kur përballen me vërejtje. Gjeni burra që edhe mund t’i shprehin mendimet e tyre në mbledhjet e pleqësisë, por edhe t’i nënshtrohen me gëzim vullnetit të ekipit, kur pozicionet e tyre nuk miratohen. Pleqtë e përulur mund t’i nënshtrohen njëri-tjetrit.

Por nëse një burri i duket vetja i rëndësishëm dhe është arrogant, kokëderr dhe sundues, mos bëni gabim t’i jepni atij kërrabën e bariut, pavarësisht nga dhuntitë, përvojat ose burimet e tjera që mund të sjellë në kishë: “Mos i vër duart askujt me ngut dhe mos u bëj pjesëtar në mëkatet e të tjerëve” (1 Tim. 5:22).

Jepuni përgjegjësi dhjakëve

Pleqtë nuk janë të vetmit zyrtarë në kishë: apostujt emëruan edhe dhjakë. Me rrezikun e thjeshtimit të tepruar të përshkrimit të punës së tyre, dhjakët ushqejnë unitetin e kishës duke u kujdesur për nevojat logjistike, administrative dhe fizike të kishës. Shumë i shohin “të shtatët” në kishën e hershme si shembullin e dhjakëve. Misioni i tyre ishte të mbikëqyrnin shpërndarjen e ushqimit për të vejat e kishës, në mënyrë që

kisha të mund të gëzonte harmoni dhe apostujt të mund të ishin të lirë të predikonin dhe të luteshin (Veprat e Apostujve 6:1–7).

Përcaktimi dhe vendosja e një shembulli të shëndetshëm dhe të fortë të dhjakëve e zgjeron autoritetin dhe zotësinë në kishë dhe kështu krijon një mbrojtje strukturore kundër pengesave më të vjetra të çështjeve të rëndësishme. Pleqtë ende drejtojnë punët e kishës dhe në fund mbajnë një masë përgjegjësie për gjithçka në të. Por ata mund t'i ngarkojnë dhjakët me detyra të caktuara dhe t'i lënë të lirë të veprojnë. Kur pleqtë ua dorëzojnë dhjakëve të kualifikuar gjëra të tilla si mikpritja e kishës, kujdesi për fëmijët, objektet, kontabiliteti, bamirësia dhe teknologjia, ata po i komunikojnë kishës një besim me përlulësi. Dhjakët, nga ana e tyre, ua heqin barrën pleqve, në mënyrë që ata të mund të japin mësim, të luten dhe të baritojnë, ashtu siç bënë “të shtatët” për apostujt te Veprat 6.

Jini gjithmonë llogaridhënës

A ka kisha juaj një proces për t'u përballur me një plak kishe i cili bie në mëkat? Pali i tha Timoteut që t'i nderonte pleqtë (1 Tim. 5:17–18). Por në vargjet e ardhshme ai urdhëroi që pleqtë që dalin fajtorë për mëkat, duhet të përballen dhe të qortohen publikisht:

“Mos prano asnjë padi kundër një plaku, veçse kur ka dy ose tre dëshmitarë. Ata që mëkatojnë qortoji përpara të gjithëve, që edhe të tjerët të kenë frikë” (1 Tim. 5:19–20).

Pleq, nëse zbuloni se një bashkë-mbikëqyrës po ecën në mosbindje ndaj Zotit dhe nuk dëshiron të pendohet, mos e

PLEQËSIA E KISHËS

mbyllni një sy vetëm sepse është plak. Siç thotë Pali më tej, “Unë të vë në be përpara Perëndisë, dhe Zotit Jezu Krisht dhe engjëjve të zgjedhur, që t’i zbatosh këto gjëra pa paragjykime, dhe mos bëj asgjë me anësi” (v. 21).

Nderojeni Fjalën

Një plak mund të udhëheqë pa tirani duke e mbajtur Fjalën e Perëndisë dhe ungjillin si thelbësore në kishë. Një plak duhet t’i nënshtrohet vazhdimisht Fjalës në gjithë mësimin, adhurin dhe shërbesën e tij. Kjo i kujton atij dhe kishës se autoriteti i tij është i kushtëzuar dhe se vetëm Bibla është autoriteti më i lartë në jetën e një kishe. Kishat duhet të zgjedhin si pleq kishe burra që e vlerësojnë dhe e lartësojnë vetë Biblën (dhe jo domosdoshmërisht *pikëpamjen* e tyre për Biblën).

Në fund të fundit, pleqtë kanë autoritet mbi kishën e Jezusit vetëm për aq kohë sa e mësojnë, i binden dhe e zbatojnë Fjalën e Jezusit. Siç tha pastori i shekullit të nëntëmbëdhjetë, William Johnson, pleqtë janë zbatuesit, jo ligjvënësit.² Detyra e tyre është thjesht të shpallin dhe të zbatojnë mësimet biblike në jetën e kishës. Kur pleqtë e lartësojnë Biblën, në të njëjtën kohë përuhin veten. Duke vepruar kështu, e tregojnë veten se janë burra që besimtarët e vërtetë duan t’i ndjekin.

Shumëfishohuni

Pamë në kapitullin 3 se pleqtë duhet ta kalojnë ndër breza shërbimin mësimor të kishës duke trajnuar zëvendësues. Kush

² Cituar te Mark Dever, ed., *Polity: Biblical Arguments on How to Conduct Church Life* (Washington, DC: Nine Marks Ministries, 2001), 195.

do ta përbëjë brezin e ardhshëm të mësuesve dhe pleqve? Përveç vazhdimësisë së udhëheqjes së kishës, përqendrimi te trajnimi i ndihmon pleqtë të vijonë të jenë të përlulur. Është shumë e vështirë të grumbullosh pushtet për vete ndërkohë që po e ndan atë me të tjerët.

Besojini kishës

Unë ngurroj ta them këtë pikë, pasi jo të gjithë që lexojnë këtë libër kanë pikëpamjen e kishës ku autoriteti dhe vendimmarrja është e anëtarësisë, siç është pikëpamja ime. As ky libër nuk por argumenton për këtë këndvështrim. Por a mund të vërej me përlulësi se dhënia e autoritetit përfundimtar të gjithë kishës në zona të caktuara (që edhe kishat prezbiteriane e bëjnë) ofron mbrojtjen më të mirë strukturore kundër tiranisë së pleqve? Vetë fakti se u duhet të sjellin vendime të rëndësishme përpara kishës për miratim i detyron pleqtë të heqin dorë nga pushteti dhe t'u besojnë me përlulësi anëtarëve dhe Zotit. Ka pasur raste kur do të kisha dashur që të mund të merrja një vendim të madh pa e diskutuar. Procesi i vendimmarrjes nga kisha ka prirje të jetë më i ngadalshëm dhe ndonjëherë nuk çon në rezultatin që dua. Por me kalimin e viteve, e kam vlerësuar përherë e më shumë mënyrën se si vendimmarrja nga kisha, kur ushtrohet mirë, ndërton unitet dhe besim midis pleqve dhe anëtarëve. Besimi se autoriteti përfundimtar për disa vendime i takon kishës i detyron pleqtë të punojnë më shumë për të mësuar e për të komunikuar me njerëzit dhe për t'i besuar Perëndisë nëpërmjet lutjes.

BARINJ DELE

Jezusi i ka caktuar pleqtë si nënbarinj për grigjat e tij. Pleqtë duhet ta kenë për zemër këtë detyrë dhe t'i qeverisin me guxim kishat e tyre. Mbikëqyrësit e plogësht dhe qullacë vetëm sa shkaktojnë përkeqësimin e problemeve të kishës. U lutem të gjithë pleqve: për hir të kishës, për hir të ungjillit dhe për hir të lavdisë së Perëndisë, drejtoni kishat tuaja!

Por në mjegullën e gjithë kësaj bisede për barinj, mbani mend një të vërtetë plotësuese: ju jeni edhe vetë dele.

Ky është paradoksi i madh me të cilin përballet çdo plak kisha. Ai është njëkohësisht edhe bari, edhe dele, udhëheqës i ndjekësve të Jezusit dhe vetë ndjekës i Jezusit, mbikëqyrës i trupit vendor, ndërsa është edhe një pjesë e ndërvarur e trupit. Plaku i kishës është njeri mëkatar, i shpëtuar dhe i mbështetur nga hiri, duke ndjekur Bariun e Mirë, Jezu Krishtin. Papritur Jezusi kthehet nga ai, i fut në dorë kërrabën e një bariu dhe i thotë: “Kulloti qengjat e mi” (Gjoni 21:15).

Si e zgjidhni tendosjen e pashmangshme të të qenit dele e kthyer në bari? Nuk mund ta zgjidhni. Vetëm përqafojeni. Ju i përgjigjeni thirrjes për të barituar dhe në të njëjtën kohë shpallni varësinë tuaj të plotë te Zoti. Thoni, “Le të shkojmë nga kjo anë”, ndërsa bashkoheni me pjesën tjetër të kishës duke thirrur: “Zot, na udhëzo”. Drejtojini sytë te Jezusi dhe, me hirin e tij, udhëhiqni pa tirani.

BARITONI BASHKË

Më vjen mirë që je ende duke e lexuar këtë libër. Singerisht, isha i shqetësuar se mund të kishe hequr dorë deri tani. Jo se ky ka qenë një libër i gjatë apo një lexim sfidues. Përkundrazi, isha i shqetësuar se mund të shkurajoheshe kur vure re gjithçka që Bibla kërkon nga pleqtë, dhe si rrjedhojë, ta hidhje mënjanë librin.

Kapitulli hyrës mbi kriteret e pleqve ishte mjaft i vështirë. Apostujt vendosin një standard të lartë për pleqtë: karakter si i Krishtit, një shtëpi të mirëqeverisur dhe një aftësi për të mësuar dhe mbrojtur të vërtetën biblike. Po të qenët “i paqortueshëm”? Kushdo që nuk i shpërfill të metat dhe dobësitë e tij, më e pakta, do të ftillohej duke e parë këtë profil. Ndërsa e shkrova atë kapitull, ishte e pamundur të mos mendoja thellë: “A i *plotësoj* unë kriteret për të qenë plak kishë, e aq më pak për të shkruar një kapitull mbi kriteret e pleqve?”

Por edhe nëse do ta kalonit shqyrtimin fillestar, detyrat me peshë në kapitujt 2 deri në 5 mund t’ju kishin mbytur. Pleqtë baritojnë grigjën, mësojnë doktrinën, kundërshtojnë gabimin, i ushqejnë anëtarët që të rriten, i gjurmojnë e i gjejnë të përhumburit, qeverisin e udhëheqin dhe zgjidhin konfliktet, e këtu përmenden vetëm disa nga detyrat e tyre.

PLEQËSIA E KISHËS

Dhe ende kemi edhe tre kapituj.

Ky përshkrim pune më mbyt ndonjëherë, dhe unë jam pas-tor me pagesë që ia kushtoj gjithë javën detyrës sime. Po nëse je një plak vullnetar, me një punë të lodhshme, të duhet një udhëtim i vështirë për të shkuar në punë, ke një familje aktive, një shtëpi për të mbajtur dhe ndoshta edhe një ose dy akti-vitete të parapëlqyera? Si mund të bësh drejtësi ndaj thirrjes së lartë të mbikëqyrjes së kishës me orët e kufizuara që ke? Duket si një formulë për dështim. A është vërtet i mundur baritimi vullnetar?

Unë besoj se është. Një pjesë e zgjidhjes qëndron në përqa-fimin dhe vënien e përparësive me sakrificë ndaj thirrjes sate për të qenë bari. Alexander Strauch flet drejtpërdrejt për ne:

“Shumë njerëz krijojnë familje, punojnë dhe u kushtojnë orë shumë shërbimeve komunitare, klubeve, aktiviteteve sportive dhe/ose institucioneve fetare. Kultet kanë krijuar lëvizje të mëdha vullnetare që mbijetojnë kryesisht për shkak të kohës vullnetare të anëtarëve të tyre. Ne të krishterët, që besojnë Biblën, po bëhemi një grup përtacësh e qullacësh, që paguajnë që gjëja të bëhet. Është e mahnitshme se sa shumë mund të arrijnë njerëzit kur janë të motivuar të punojnë për diçka që e duan. Kam parë njerëz që ndërtojnë dhe rimodelojnë shtëpi në kohën e tyre të lirë.¹

Ata që synojnë të jenë pleq duhet t'i bëjnë mirë llogaritë për këtë shërbesë, dhe më pas ta japin veten bujarisht për kishat e tyre duke i besuar hirit të Perëndisë.

¹ Alexander Strauch, *Biblical Eldership: An Urgent Call to Restore Biblical Church Leadership* (Littleton, CO: Lewis and Roth Publishers, 1995), 28.

Por ka edhe një faktor tjetër që e bën të qëndrueshëm baritimin vullnetar. Është një nga elementët e pleqësisë biblike që më ka mbajtur të fortë si pastor ndër vite. Kur Perëndia krijoi kishën vendore, ai vendosi me mençuri një *mori* pleqsh. Baritimi është i mundur sepse është synuar të jetë një sport ekipor.

BARITIMI NË SHUMËS

Kur Dhiata e Re i përshkruan pleqtë në funksionin e tyre ndër kisha, flet për ta në shumës. Shikojini pak vargjet e mëposhtme. Vëreni se si janë shumë pleq që e drejtojnë secilën kishë të dhënë:

“Kur arritën në Jerusalem, u pritën nga kisha, nga apostujt dhe nga pleqtë (Veprat 15:4; shih gjithashtu v. 6, 22; 16:4).

“Dhe mbasi caktuan për ta pleqtë në çdo kishë, u lutën dhe agjëruan, i lanë në dorën e Zotit, në të cilin kishin besuar” (Veprat 14:23).

“Nga Mileti dërgoi në Efes për të thirrur pleqtë e kishës” (Veprat 20:17).

“Pali dhe Timoteu, shërbëtorë të Jezu Krishtit, gjithë shenjtorëve në Jezu Krishtin që janë në Filipi, bashkë me peshkopët dhe dhjakët” (Fil. 1:1)

“Për këtë arsye të lashë në Kretë, që ti të ndreqësh mirë çështjet që janë për t'u bërë dhe që, në çdo qytet, të caktosh pleq, ashtu siç të porosita” (Titit 1:5).

“U bëj thirrje pleqve që janë midis jush, unë që jam plak bashkë me ta dhe dëshmitar i vuajtjeve të Krishtit dhe që

PLEQËSIA E KISHËS

jam gjithashtu pjesëmarrës i lavdisë që ka për t'u zbuluar”
(1 Pjet. 5:1).

“A është i sëmure ndonjë nga ju? Le të thërrasë pleqtë e kishës dhe ata të luten përmbi të, dhe le ta lyejnë me vaj në emër të Zotit” (Jakobi 5:14).

E shihni modelin? Gjithandej gjejmë pleq (shumës) në çdo kishë (njëjës).² Çdo kishë kishte skuadrën e vet baritore. Është një vëzhgim elementar, por sjell një ndryshim shumë të madh kur e vë në zbatim. Shumësia e pleqve është jashtëzakonisht domethënëse për baritim të qëndrueshëm.

NDAJENI BARRËN

Filloni me të dukshmen: të kesh shumë pleq e shpërndan ngarkesën e punës baritore. “Shumë duar e bëjnë punën më të lehtë”, “Puna në grup ndan detyrën dhe shumëfishon suksesin”, dhe shumë fjalë të urta të tjera vërtetohen për shërbesën e pleqve.

Një anëtare e kishës sonë më pyeti një herë se si mund të lutej për mua. I tregova për barrën e shërbesës që sa vinte e rëndoj. Anëtarësia në kishën tonë ishte rritur në atë kohë, dhe nevojat baritore ishin shumëfishuar. E pyeta disi në mënyrë retorike: “Si t’i shërbej në mënyrë të frytshme një grigje në rritje?”

Ajo nuk e mori pyetjen time në mënyrë retorike. Nuk do ta harroj kurrë përgjigjen e saj. Ajo buzëqeshi, ngriti supet dhe thjesht tha: “Më shumë barinj”.

Sigurisht — më shumë barinj. Nuk mund ta besoja se nuk e kisha menduar më parë.

² Po aty., 37.

E po, mendoj se nëse Moisiu nuk e pa të dukshmen, kjo mund të më ndodhë edhe mua. Vjehrrit të tij, Jethros, iu desh ta tërhiqte mënjanë dhe t'i tregonte nevojën e tij për më shumë ndihmë.

“Por ndodhi që, të nesërmen, Moisiu u ul për të gjykuar popullin; populli u mbledh rreth Moisiut që nga mëngjesi deri në mbrëmje. Por vjehri i Moisiut i tha: ‘Ajo që bën ti nuk shkon mirë. Do të rraskapitesh më në fund, ti dhe ky popull që është me ty, sepse detyra që ke marrë përsipër është shumë e vështirë. Nuk mund t’ia dalësh në krye vetëm’ (Eksodi 18:13, 17–18)

Dhe cila ishte zgjidhja e Jethros? Ai e këshilloi të ketë bashkëpunëtorë:

“Por zgjidh në mes të të gjithë popullit disa njerëz të aftë që kanë frikë nga Perëndia, njerëz të besuar, që e urrejnë fitimin e padrejtë dhe vendosi mbi popullin si krerë të mijërave, krerë të qindrave, krerë të pesëdhjetrave dhe krerë të dhjetrave. Dhe lejo që të jenë ata që do ta gjykojnë popullin në çdo kohë; ata do të të parashtrojnë çdo problem me rëndësi të madhe, ndërsa për probleme të vogla do të vendosin vetë. Kështu do të jetë më lehtë për ty, dhe ata do ta mbajnë peshën bashkë me ty” (Eksodi 18:21–22)

Ashtu si shtimi i gjyqtarëve e lehtësoi Moisiun, po ashtu të kesh shumë pleq e shpërndan peshën e shërbimit. Pra, nëse je plak kishe, gjëj mënyra se si ti dhe kolegët e tu mund ta ndani punën. Komunikoni për pikat e nxehta në kishë që kanë nevojë për vëmendje dhe bashkërendojini përpjekjet tuaja. Nëse jeni të sflitur, mos vazhdoni të nxirrni flakë, por thirrini vëllezërit për ndihmë.

PLEQËSIA E KISHËS

Si mund t'i shpërndani më qëllimisht përgjegjësitë midis ekipit tuaj të mbikëqyrësve? Unë kam përmendur se si pleqtë tanë janë përpjekur ta ndajnë mes tyre punën me anëtarët e kishës, por ju nuk jeni të detyruar ta bëni në këtë mënyrë. Çështja është të jeni të qëllimshëm për ndarjen e punës.

PLEQ TË LLOJIT USHTARAK ZVICERAN

Përfitimet e baritimit të përbashkët nuk ndalen me një ndarje të punës. Shumësia në udhëheqje ia mundëson një kishe edhe të shfrytëzojë dhuntitë e ndryshme mes pleqve, në mënyrë që secili të veprojë aty ku i ka pikat e tij të forta. Megjithëse të gjithë pleqtë mbajnë të njëjtat përgjegjësi, ata sjellin një shumëllojshmëri talentesh dhe përvojash në këtë përzierje.

Mbaj mend që kur isha fëmijë mora biçakun tim të parë të tipik ushtarak zviceran. Nuk më kujtohet saktësisht se sa vjeç isha, por ende mund të përfytyroj dorezat e kuqe me shkëlqim në pjesën e jashtme të thikës. Dhe mes këtyre dorezave ishin vetë mjetet tipike të biçakut ushtarak zviceran. Më kujtohet emocioni i palosjes së mjeteve një nga një dhe duke paraparë me mend se si mund ta përdorja secilin për të mbijetuar, po të humbisja në natyrë. Kishte një teh më të gjatë, një teh më të shkurtër, piskatore, një kaçavidë, gërshtë dhe, natyrisht, ajo më e rëndësishmja e mjeteve të mbijetesës në natyrë, një hapëse tapash.

Kam një ndjenjë të ngjashme çdo vit kur u japim mirëseardhjen burrave që i shtohen bordit të pleqve të kishës sonë. Çdo vëlla sjell dhunti të pashoqe për ekipin, të cilat duhet të zbulohen dhe të përdoren. Është njësoj si të hapësh një thikë ushtarake të llojit zviceran, ku mjetet janë njerëz, dhe ku

dhuntitë hapen njëra pas tjetrës. Natyrisht, të gjithë pleqtë duhet t'i bashkëndajnë disa dhunti që janë themelore për rolin, si drejtimi dhe mësimdhënia. Megjithatë, edhe këto dhunti mund të ndryshojnë në forcë dhe formë.

Në ekipin tonë të tanishëm të pleqve, Marku është një profesor ndihmës në një seminar vendor, i cili i përdor dhuntitë e tij të theksuara të të folurit dhe studimet e avancuara të Dhiatës së Re për të ushtruar një shërbim të fuqishëm mësimor brenda kishës. Herë pas here, Kenti e ka shfrytëzuar karrierën e tij në financa për të ofruar udhëheqje në çështjet tona të buxhetimit. Gjoni ka një pasion të thellë për lutjen, shumë herë gjatë viteve, dhe e ka drejtuar ekipin tonë të pleqve (disi pragmatik shpeshherë), për të rënë në gjunjë në lutje. Herbi ka një urtësi dhe mprehtësi të pazakontë dhe zakonisht bën ndonjë pyetje depërtuese gjatë një diskutimi, pyetje e cila na çon në thelbin e një çështjeje.

Duhet të kaloni kohë për t'i njohur bashkëpleqtë e tjerë. Kuptoni se çfarë dhuntish mbart secili në jetën e tij dhe mësoni se si t'i nxirrni ato e t'i vini në veprim. Kur punoni së bashku, mund të zhgënjeheni nga mënyrat e ndryshme se si disa nga mbikëqyrësit e tjerë i zgjidhin problemet ose vendosin përparësitë. Ti mos u mërzit nga këto dallime. Përkundrazi, shikojni pleqtë e tjerë si pjesë e instrumentit të krijuar hyjnisht për t'i shërbyer kishës suaj. Është e gjitha pjesë e idesë gjeniale të shumësisë së pleqve.

BARITIJINI BARINJTË

Në kapitullin e fundit, na u kujtua se edhe vetë pleqtë janë anëtarë të grigjës së Jezusit. Ne e quajtmë atë paradoksi “dele-

PLEQËSIA E KISHËS

si-barinj” në udhëheqjen e kishës. Ky paradoks ngre një pyetje interesante: Nëse barinjtë janë njëkohësisht dele, kush i kullot barinjtë? Pleqtë kanë nevojë për kujdesin baritor ashtu si gjithë të tjerët. Ata mund t’i dorëzohen tundimit, të bien në dëshpërim, të përfshihen në konflikte, të lodhen me shërbimin në kishë ose të humbasin njerëzit e dashur. Edhe nëse nuk janë në krizë, pleqtë duhet të vazhdojnë të piquen e urtohen, ashtu si çdo anëtar tjetër i kishës. Kush i mbikëqyr ata frymërisht?

Edhe këtu, shumësia në udhëheqje na jep një përgjigje. Barinjtë duhet t’i kullotin barinjtë. Mbikëqyrja e kishës është e qëndrueshme, sepse pleqtë, në shumësi, veprojnë si barinj për njëri-tjetrin.

Disa vite më parë, një vëlla iu bashkua për herë të parë ekipit tonë të pleqësisë. I thashë me gjysmë shaka gruas së tij: “A je gati për sprovat?”

“Çfarë sprovash?” – pyeti ajo.

“Sprovat që do të vijnë mbi ty dhe burrin tënd kur ai të bëhet plak kishe. Bëhuni gati për t’u sprovuar” – iu përgjigja.

Me sa duket bëra një shaka të rëndë. Ai humbi punën ndërsa shërbente si plak dhe mbeti i papunë për më shumë se një vit. Gjatë atij “viti sabbatik të detyrueshëm”, pleqtë e tjerë derdhën një lumë lutjesh, nxitjeje dhe përkujdesjeje në jetën e tij. Me hirin e Perëndisë dhe mbështetjen e tyre, e kaloi atë stinë edhe më i fortë e më i mprehur.

Nëse je plak kishe, rreziko dhe tregohu i vërtetë me të tjerët. Mos ki frikë të zbulosh lëndimin dhe frikën tënde, betejat dhe mëkatet e tua. Pleqtë e tjerë nuk mund të të baritojnë mirë nëse hiqesh si Superman. Në mënyrë të veçantë, kërkoju atyre të luten për nevojat në jetën tënde. Siç e përmenda më

parë, pleqtë tanë mblidhen dy herë në muaj, në një nga ato mbledhje që i kushtohen lutjes. Në atë mbledhje lutjeje, ne pyesim se si mund të lutemi për njëri-tjetrin. Është një praktikë e vogël që na ndihmon të qëndrojmë të kujdesshëm dhe të vëmendshëm me pjesën e deles te secili prej nesh.

Në një mbledhje lutjeje të pleqve, shumë vite më parë, kur pyetëm se si mund të lutemi për njëri-tjetrin, një nga pleqtë u tregua shumë i hapur. Ai foli sinqerisht për një krizë në biznesin dhe financat e tij, si dhe për luftën e tij me dëshpërimin. Ishte një moment i rëndë, por hapi një derë. Disa nga pleqtë e tjerë kaluan nga ajo derë dhe treguan për nevojat e veçanta në martesat e tyre. Koha jonë e mëpasshme e lutjes atë mbrëmje ishte krejt ndryshe. Ndërmjetësua për njëri-tjetrin me zjarr dhe dhembshuri të re.

Nëse do të baritoni një kishë në mënyrë të frytshme, duhet të jeni vetë së pari nën mbikëqyrje frymërore. Pra, përuluni dhe lejojini pleqtë e tjerë të kujdesen për ju.

MPRIHE HEKURIN

Ne kemi marrë parasysh se si shumësia e bën të qëndrueshme punën baritore, veçanërisht për pleqtë vullnetarë. Një qasje ekipore nxit baritimin më të mirë, sepse i mbron pleqtë nga rraskapitja, duke shpërndarë ngarkesën e shërbimit, grumbullon talente e dhunti plotësuese dhe i mbështet pleqtë në sprovat e tyre.

Por ka një mori tjetër rreziqesh për barinjtë: krenaria, kontrolli, ashpërsia, paarritshmëria dhe madje edhe abuzimi. Siç e pamë në kapitullin e fundit, pleqtë duhet të udhëheqin pa qenë tiranë. Shumësia ndihmon për t'u mbrojtur nga prir-

PLEQËSIA E KISHËS

jet tona sunduese duke krijuar një kontekst në të cilin pleqtë mund të vënë në praktikë atë proverb të famshëm, “Hekuri mpreh hekurin, kështu njeriu mpreh fytyrën e shokut të tij” (Fjalët e Urta 27:17).

Kur pleqtë praktikojnë një shumësi të shëndetshme, është më e vështirë që pikëpamjet ose prirjet e një njeriu të mbi-zotërojnë, sepse pleqtë e baraspeshojnë njëri-tjetrin. Pleqtë më të butë i kalitin ata më të zjarrtët. Veprimtarët i shtyjnë analizuesit drejt marrjes së vendimeve. Pleqtë me besim të madh bëjnë që çdo vendim të mos jetë një ushtrim më shumë në rreptësinë fiskale dhe menaxhimin e rrezikut, ndërsa pleqtë praktikë i ndihmojnë ëndërrimtarët dhe vizionarët që të mos bëjnë marrëzira nën pretekstin e “besojmë te Zoti”. Ky lloj baraspeshimi i ndërsjellë krijon një atmosferë që është e vështirë të pranohet nga egoistët.

Por akoma më shumë, shumësia krijon një strukturë ku pleqtë të ndreqin njëri-tjetrin kur njëri prej tyre del nga rruga.

Herë pas here, mbledhjet tona të pleqve nxehen. (E kuptoj që kjo nuk ndodh në *shumicën* e kishave, kështu që mund t’ju duhet të përdorni imagjinatën tuaj.) Kisha jonë është e bekuar me udhëheqës të fortë që kanë mendime të forta, shumë prej të cilëve shërbejnë si pleq. Kur lindin probleme sfiduese gjatë mbledhjeve të pleqve, po ashtu mund të ndodhë që edhe temperatura në dhomë të ngrihet.

Megjithatë, jam prekur herë pas here duke i parë pleqtë të tërheqin mënjane njëri-tjetrin pas një mbledhjeje. Ndonjëherë një burrë i kërkon falje një tjetri që është shumë i fortë. Ata mund të pinë kafe më vonë atë javë dhe të flasin për dallimet e tyre. Herë të tjera, një vëlla sfidon një tjetër për sjelljen e tij gjatë

mbledhjes dhe e nxit që të korrigjohet dhe të ndryshojë qasjen e tij. Pleqtë më të rinj kanë kundërshtuar butësisht veteranët kur këta më të moshuar mbizotëronin bisedat në mënyrë që ua mbyllte gojën të rinjve. Ka pasur mbikëqyrës që janë ngritur në mbledhjet e kishës për t'i kërkuar falje gjithë kishës për tonin e përgjigjeve të tyre në mbledhjet e mëparshme, falë nxitjes së butë të kolegëve të tyre mbikëqyrës.

Një plak ka qenë gjithmonë i fortë me idetë e tij. Nga njëra anë, është e mrekullueshme ta kesh atë si plak, sepse ai na ndihmon të mos biem në mendimin e grupit, falë aftësisë së tij për të artikuluar me pasion pikëpamjet e kundërta. E kam vlerësuar gjithnjë e më shumë për këtë gjë, veçanërisht pasi prirem të shmang konfliktin. Nga ana tjetër, ai sinjeritet mund të krijojë fërkime. Prapëseprapë, ai më ka telefonuar pas mbledhjeve të pleqve dhe më ka pyetur nëse e ka kaluar kufirin ose nëse duhej të kërkonte falje. Nëse them: “Po, ke qenë pak i ashpër”, ky plak ndërmerr menjëherë hapa për t'i rregulluar gjërat. Me kalimin e viteve, kam parë se është bërë më i butë, më me takt dhe më i ndjeshëm pa e humbur dhuntinë e tij për të folur drejtpërdrejt.

SHIJOJENI UDHËTIMIN

Më lejoni të them një fjalë përfundimtare për shumësinë e pleqve. Është shumë më e kënaqshme, madje edhe argëtuese, të baritoni si ekip sesa të jesh një bari-ujk i vetmuar. Duke u kthyer pas më shumë se një dekadë e gjysmë shërbimi baritor, mund të them se një nga gëzimet e mia më të mëdha të shërbesës ka qenë shërbimi me pleqtë vullnetarë të kishës sime. Këta burra kanë qenë një grup vëllezërish për mua dhe për

PLEQËSIA E KISHËS

njëri-tjetrin. Kemi ndarë të qeshura dhe lot. Kemi festuar fitore së bashku dhe jemi lutur në rrugën tonë përmes enigmave të pazgjidhshme në dukje. Ata më kanë qëndruar pranë, me të vërtetë, gjatë disa prej çasteve më të vështira të shërbesës sime. Shumë herë i kam udhëhequr mirë. Shpeshherë, ata më kanë marrë dhe më kanë mbajtur mua derisa të mund t'i udhëhiqja mirë përsëri. Nëse jeni në një kishë me një pastor të vetëm me pagesë dhe pa pleq të tjerë, ju lutem të përdorni çdo ndikim që keni për ta shtyrë kishën tuaj drejt zgjedhjes së mbikëqyrësve vullnetarë. Baritimi nga një person jo vetëm që nuk është në rregull biblikisht, por struktura juaj e tanishme edhe ia grabit pastorit tuaj mbështetjen jetike për të cilën ka nevojë dhe kënaqësinë e thellë. Gjithashtu ua mohon anëtarëve të tjerë të kishës kujdesin më të pasur baritor, si dhe gëzimin për të parë burra nga mesi i tyre teksa lulëzojnë si udhëheqës. Dhe ka burra në kishën tuaj që u mungojnë mundësitë për rritje që vijnë vetëm kur të hedhin hapin me besim për të mbikëqyrur një kishë.

Ju duhen pleq (shumës). Ky është plani i Jezusit për baritim të qëndrueshëm dhe të frytshëm në kishat e tij.

JINI SHEMBULL I PJEKURISË

Në mëngjesin e 1 janarit 1996, u ula në zyrën time si ndihmës pastori i përkohshëm i Kishës Baptiste South Shore. A të përcjell një ndjenjë rëndësie dhe sigurie në punë titulli “asistent ndihmës pastor i përkohshëm”?

Por atë mëngjes, isha thjesht i lumtur që mbarova shkollën dhe kisha një punë të vërtetë në shërbesë. Sapo i kisha përfunduar orët e mia të fundit në seminar disa javë më parë, duke kryer dy vjet e gjysmë studim pasuniversitar me kohë të plotë. Dhe menjëherë përpara se të mbaroja seminarin, kisha bërë katër vjet punë universitare në studimet biblike. Me më shumë se gjashtë vjet shkollim të pandërprerë mbi supe, padyshim që kisha gjithçka që ishte e nevojshme për të qenë pastor: dy diploma teologjike, një koleksion komentaresh që sa vinte e shtohej dhe disa predikime të gatshme nga lëndët e kurset e mia të predikimit. Çfarë më duhej më tepër?

Kishte një gjë “të vogël” që më mungonte: kisha nevojë për dikë që të më tregonte se si të baritoj në të vërtetë një kishë.

Kështu që Zoti më dha Rein.

Kisha e kishte punësuar Rein për të qenë pastor i përkohshëm

PLEQËSIA E KISHËS

disa javë përpara se të më telefononin mua. Rei është një shërbëtor i vjetër e i mençur nga Anglia e Re, i cili, gjatë një viti e gjysmë, më tregoi se si ta baritoja një kishë. E pashë duke lundruar në rrymat e forta të bordit të pleqve. U ula në seancat e tij të këshillimit baritor dhe shkova me të në vizitat në spital. Ai më dha shabllone për dasma dhe funerale që i përdor edhe sot. Pata mundësinë të shihja baritimin e mirë në veprim. Ndonjëherë bëj shaka se nëse po bëj diçka siç duhet në shërbimin baritor, ndoshta është sepse po kopjoj Rein, dhe nëse bëj diçka të gabuar, ndoshta për shkak se po e shpik vetë.

Rei jo vetëm më mësoi aftësitë e shërbesës, por për më tepër ai modeloi karakterin dhe zemrën e një pastori. Ai tregoi durim duke sjellë ndryshimin me një ritëm mjaft të ngadaltë për të qenë i pranueshëm nga një kishë e asaj krahine. Ai përçonte mirësi, përlësi dhe gëzim, edhe kur nuk po ia dilte mbanë. I besonte Zotit dhe i zgjidhte problemet njëra pas tjetrës përmes lutjes. Dhe mbi të gjitha, Rei i donte njerëzit dhe ata e dinin këtë gjë. Në fund, Rei jo vetëm që më tregoi se si të bëhesha pastor, por edhe i tregoi gjithë kishës se si të ndiqte Jezusin.

MË IMITONI MUA

Përvoja ime me Rein më bën të mendoj për atë që Pali i tha kishës në Korint: “Më imitoni mua, ashtu si unë jam imitues i Krishtit” (1 Kor. 11:1). A ju duket e çuditshme kjo? A i keni thënë ndonjëherë një të krishterë tjetër të imitojë imitimin tuaj të Jezusit? Tingëllon sikur mbart mendjemadhësi. Imagjinoni veten t’i thoni grupit tuaj të studimit të Biblës ose anëtarëve të tjerë të komitetit të kishës: “Dua t’ju bëj të ditur të gjithëve se

po e ndjek Jezusin mjaft mirë, kështu që ndoshta duhet të më kopjoni”. Ndoshta ai varg ishte një rresht që vetëm Pali mund ta jepte. Në fund të fundit, ai ishte apostull. Ai mund të dilte pa u lagur edhe duke thënë gjëra madhështore si “më imitoni mua”.

Por Pali shkoi më tej. Ai jo vetëm që tha: “Më imitoni mua”, por edhe e nxiti kishën në Filipi që t’u kushtonte vëmendje atyre që e imitonin: “Bëhuni imituesit e mi, vëllezër, dhe vëreni ata që ecin kështu, sipas shembullit që keni në ne” (Filipi 3:17). E vutë re fjalën e fundit në atë varg? Ai thotë “ne” dhe jo “mua”. Fjala “ne” te Filipianëve i referohet Palit dhe Timoteut (1:1). Kështu, rrethi i modeleve u zgjerua përtej Palit, duke përfshirë Timoteun dhe të krishterët në Filipi, të cilët kopjuan e imituan modelin e jetës së Palit dhe Timoteut.

Në letrën drejtuar Timoteut, Pali e udhëzoi qartë nxënësin e tij të ri që të ishte një shembull për t’u ndjekur: “Askush të mos e shpërfillë moshën tënde të re, por bëhu shembull për besimtarët në fjalë, në sjellje, në dashuri, në Frymë, në besim dhe në dëlirësi” (1 Tim. 4:12). Po sikur të qenët një shembull për t’u imituar nuk është një rol i caktuar vetëm për apostujt e shenjtë? Po sikur modelimi dhe kopjimi të jenë ritme të dyfishta që përcaktojnë ritmin normal të dishepullimit të krishterë? Po sikur çka vërtet nevojitet për t’u rritur në pjekuri janë më shumë persona si Rei dhe Timoteu, të cilët japin shembullin për kishat tona?

Kjo do të kishte kuptim, duke pasur parasysh mënyrën se si Perëndia duket se na ka krijuar për imitim. Që në foshnjëri, mësojmë të flasim, të sillemi dhe të reagojmë duke imituar ata që na rrethojnë. Çdo baba ka pasur ato momente të tmerrshme

PLEQËSIA E KISHËS

kur ka dëgjuar fjalët e tij që dalin nga goja e fëmijës së tij. Nën atë shqetësohen se kë do të zgjedhin adoleshentët e tyre për miq, sepse ato e kuptojnë fuqinë e shembullit të bashkë-moshatarëve. Edhe si të rritur, imitojmë theksin, shprehjet, shprehitë e fytyrës, humorin, shijet, zakonet dhe aktivitetet e parapëlqyera nga njëri-tjetri. Kjo është arsyeja pse çiftet që kanë qenë të martuar e të lumtur për pesëdhjetë vjet duket se janë bashkuar ngadalë e janë bërë një person.

Kjo dinamikë modeli dhe kopjimi, shembulli dhe imituesi futet në dishepullimin e krishterë. Megjithatë, jeta e krishterë nuk *fillon* me imitim; fillon me një mrekulli. Dishepullimi fillon kur një mësues dëgjon ungjillin dhe Fryma e Shenjtë ndryshon në mënyrë të mbinatyrshme prirjen e brendshme nëpërmjet dëgjimit. Si rrjedhojë, mësuesi pendohet për mëkatet e vet dhe beson se Jezusi vdiq dhe u ringjall për ta shpëtuar. Ai ose ajo ka lindur përsëri me fuqinë e Perëndisë dhe thirrja e parë është “Jezusi është Zot!” Një person duhet të lindë përsëri në mënyrë që të hyjë në mbretërinë e Perëndisë. Askush nuk mund ta bëjë rrugën e vet nga mosbesimi në besim me imitim.

Por tani foshnja jonë shpirtërore e lindur së larti duhet të rritet drejt pjekurisë së Krishtit. Si ndodh kjo? Përfshin një sërë faktorësh, të tillë si marrja e ushqimit nga Fjala e Perëndisë, por ka nevojë edhe për diçka tjetër. Fëmija ynë i porsalindur i Perëndisë ka nevojë për një familje ku mund të mësojë prej shembullit të të tjerëve se si të ecë me Jezusin. Ka nevojë për një kishë vendore.

Një kishë e shëndetshme vendore mundëson një ndërthurje të pasur marrëdhëniesh për modelim dhe kopjim të ndërsjellë. Duke u bërë anëtar i një bashkësie ungjilli, i

krishteri ynë i ri mund të krahasojë shënimet me besimtarët e tjerë të porsalindur që po përshtaten me jetën e çuditshme por të mrekullueshme të një ndjekësi të falur të Jezusit. I krishteri i ri mund të mësojë nga vëllezërit e motrat më të mëdhenj që e kanë ndjekur Jezusin më gjatë dhe, në këtë proces, kanë arritur fitore mbi mëkatin nëpërmjet fuqisë së Frymës dhe janë përballuar me stuhi të rëndësishme jetësore duke besuar te hiri i Perëndisë. Ai ose ajo madje mund të gjejë disa nëna dhe baballarë të perëndishëm, si Pali apostull dhe si pastori i përkohshëm Rei, të cilët e frymëzojnë atë të lutet: “Zot, më ndihmo të jem si ai”. Nuk kemi nevojë vetëm për mësim dhe predikim të fortë për një jetë të krishterë me bindje e nënshtrim, por na duhet edhe ta shohim shenjtërinë në veprim. Ne rritemi duke imituar, si apostujt që imitojnë Jezusin, si Timoteu që imiton Palin dhe si Jerami që imiton Rein.

BARITIMI ME ANË TË SHEMBULLIT

Pra, ç’lidhje ka e gjithë kjo me pleqtë? Ky libër mendohet të jetë një përshkrim i punës për mbikëqyrësit. Ku përfshihen ata në këtë diskutim rreth modelimit dhe kopjimit?

Është e thjeshtë: Perëndia i ka thirrur pleqtë që të jenë njerëz që ia vlen të imitohen. Një kishë e shëndetshme vendore zakonisht ka shumë njerëz, burra dhe gra, shembullin e të cilëve mund ta ndjekim. Por kur një kishë cakton një burrë si mbikëqyrës, zyrtarisht po thotë: “Ja ku kemi një shembull të njohur zyrtarisht nga kisha, një ndjekës i pjekur i Jezusit”. Ai nuk është shembulli i vetëm, nuk është një shembull i përsosur dhe nuk është domosdoshmërisht shembulli më i mirë në atë kishë për çdo virtyt të krishterë. E megjithatë, një plak

PLEQËSIA E KISHËS

kishe është një model i përcaktuar se si duhet të jetë. Duke pranuar dhe zgjedhur dikë si plak, kisha thotë: “Imitojeni atë sikurse ai imiton Krishtin”. Një kishë duhet të jetë në gjendje ta drejtojë një besimtar të porsalindur te një plak dhe të thotë: “A doni të dini se si duhet të jetë një i krishterë i vërtetë? Atëherë, shikoje atë”.

Për ta thënë ndryshe, puna e një plaku përfshin baritimin me anë të jetës dhe të veprës. Pleqtë i baritojnë kishat jo vetëm nga ajo që bëjnë, por edhe më shumë nga kush e çfarë janë. Kur nuk je shembull, veprat shkërmoqen.

Le të shqyrtojmë elementet e përshkrimit të punës së një plaku që parashtriam në kapitujt e mëparshëm. Vini re se si çdo element i kësaj liste detyrash mund të arrihet vetëm nëse plaku i kishës e përmbush thirrjen e tij për të qenë shembull së pari. Shkurtimisht, karakteri si i Krishtit është një kusht *sine qua non* (thelbësor) i shërbesës baritore.

Në kapitullin 2, e përmbledhëm të gjithë përshkrimin e punës së pleqve se si t'i baritojnë anëtarët e kishës drejt pjekurisë përherë e më të afërt me Krishtin. Pleqtë janë pastorë që investojnë në jetën e anëtarëve të kishës për t'i ndihmuar ata të rriten së bashku gjithnjë e më shumë drejt shëmbëllimit të Jezusit.

Por nëse një plak është vetë i papjekur, si mund t'i baritojë të tjerët drejt përëndishmërisë që u takon të rriturve? Ashtu siç nuk do të punësonit një këshilltar financiar që kishte shkapërdërdhur pasurinë e tij përmes vendimeve të këqija në investime, dhe ashtu si ushtrimi me një trajner fitnesi që është vetë shumë keq nga forma trupore nuk do të frymëzonte siguri te ju, po ashtu edhe një plak i paperëndishëm dhe egoist që thotë

“Më imitoni mua”, ka pak ndjekës. Ju mund t’i sillni të tjerët aq afër Krishtit sa jeni edhe vetë.

Kapitulli 3 parashtrohet detyrën e mësimdhënies. Pleqtë shpjegojnë të vërtetën biblike dhe hedhin poshtë gabimin doktrinar. Po sikur jeta e mësuesit bie ndesh me mësimet e tij në mënyrë të dukshme? Askush nuk do ta dëgjonte përveç atyre që janë mësuar me dyfytirësi. Njerëzit nuk kanë shumë durim me llojin e mësuesit që thotë “Bëj si them unë, jo si bëj unë”. Akoma më keq, mësuesit hipokritë të popullit të Perëndisë duhet të përballen me Perëndinë. Nuk është çudi që Jakobi paralajmëroi: “Vëllezër të mi, mos u bëni shumë mësues, duke ditur se do të kemi një gjykim më të ashpër” (Jakobi 3:1).

Por kur një pastor e ndërthur mësimin e shëndoshë me jetën e shëndoshë, atij nuk i mungon kurrë një tufë e përkushtuar. Kur mendoj për shërbimin mësimor të Reit si pastori ynë i përkohshëm, më kujtohet veçanërisht një predikim. Gjatë javës së Pashkës, Rei dha mësim nga Gjoni 13 ku Jezusi ua lau këmbët dishepujve. E mbaj mend atë predikim për dy arsye. Së pari, ishte një predikim i mrekullueshëm. Rei foli qartë dhe preکشëm për Jezusin si shërbëtor, jo vetëm në larjen e këmbëve, por duke shkuar në kryq për të larë mëkatet. Rei e nxiti dhe e ftoi kishën tonë për një shërbim të tillë me përlësi ndaj njëri-tjetrit në dritën e ungjillit.

Së dyti, dhe ndoshta më e rëndësishmja, e mbaj mend atë predikim sepse, ndërsa dëgjoja fjalët për shërbimin, pashë gjithashtu përlësi, shërbim dhe vetëmohim te njeriu që po predikonte. Ecja e vazhdueshme me Krishtin nga ana e Reit më detyroi ta dëgjoja mesazhin e tij.

Në kapitullin 4, shqyrtuam përgjegjësinë e pashmang-

PLEQËSIA E KISHËS

shme të pleqve për të gjetur anëtarët endacakë. Është një detyrë e ndjeshme, sepse anëtarët që largohen nga kisha janë shpesh të brishtë dhe të lënduar. Si rrjedhojë, ata shpesh e kanë të vështirë t'u besojnë të tjerëve. Pra, kur një bari me karakter të dyshimtë i shkon pas, delja e humbur ka të ngjarë të kërcejë. Si mund t'i marrë seriozisht një dele përpjekjet e një bariu për ta "ruajtur" atë, kur plaku nuk mund të ruajë as veten e tij?

Mund ta bëjmë një hap më tej. Nëse hipokrizia e një pastori njihet përtej mureve të kishës, kjo i pengon të tjerët qoftë edhe të dëshirojnë të bëjnë një vizitë të dielën te kjo kishë. "Madje duhet që ai të ketë dëshmim të mirë edhe ndër të jashtmit, që të mos shahet dhe të bjerë në lakun e djallit" (1 Tim. 3:7).

Në kapitullin 5, luftuam me trysninë midis drejtimit me vendosmëri e siguri dhe drejtimit me butësi. Përsëri, karakteri i perëndishëm është çelësi. Siç tha Pjetri: "Ruani tufën e Perëndisë që është midis jush, ... jo si zotëronjës mbi ata që ju janë besuar, por duke u bërë shembull për tufën" (1 Pjetrit 5:2-3). Të qenët shembull është kundërhelmi ndaj të qenit grindavec dhe zemërak. Kur pleqtë jetojnë dhe i duan të tjerët si Jezusi, ata nuk njihen si arrogantë apo tiranë. Përkundrazi, kanë një përulësi si ajo e Jezusit, që u jep atyre një autoritet moral, të cilit kisha i nënshtrohet me dëshirë. Pleqtë duhet të udhëheqin me shembull, ose të mos shpresojnë të udhëheqin fare.

Së fundi, ne diskutuam shumësinë e pleqve në kapitullin 6. Mbikëqyrësit japin një shembull jo vetëm si individë, por edhe si ekip. Mendoni për grupin tuaj të pleqve si kisha në shkallë zvogëlimi. Mënyra se si barinjtë ndërveprojnë, zgjidhin problemet, përpiqen për unitet dhe përballen me sfidat së bashku,

duhet të jetë një dramatizim i gjallë që duhet ta imitojë e gjithë kisha. Një ekip pleqsh duhet të jetë në gjendje të thotë bashkërisht: “Na imitoni ne ashtu si ne imitojmë Krishtin së bashku”.

Një herë, dhashë mësim në një kurs mbi pleqësinë biblike në kishën tonë. Si pjesë e lëndës, bëmë një “udhëtim në terren”, shkua pikërisht në një mbledhje të pleqve. Më pas, anëtarët e kursit diskutuan së bashku për përvojën. Ata vërejtën dashurinë, përlësinë dhe mirësinë që panë teksa pleqtë ndërvepronin me njëri-tjetrin, si dhe shqetësimin e singertë që treguan pleqtë kur u lutën për anëtarët e kishës. Disa në klasë kishin pritur diçka ndryshe nga pleqtë në atë mbledhje, diçka më të fuqishme, të një niveli korporatash dhe frikësuese. Përkundrazi, ata gjetën diçka të ndërveprimet e pleqve që përngjasonte me Jezusin. Ishte një natë e mirë për mbikëqyrësit tanë.

A mund ta vëreni se si duhet të pulsojë gjaku i perëndishmërisë në çdo detyrë që bën një plak kishë? Nëse një plak e prish integritetin e tij nëpërmjet mosbindjes ndaj Zotit, shërbesa e tij vdes. Ecja e një plaku me Jezusin është fija mbi të cilën janë lidhur të gjitha perlat e përshkrimit të punës së tij. Po ta prisni atë fije, perlat bien në tokë dhe shpërndahen kudo. Një plak mund të jetë i talentuar, me përvojë dhe karizmatik, por nëse nuk e pasqyron mirë Jezusin, papjekuria e tij përfundimisht do t’ua këputë këmbët dhuntive të tij. *Jeta dhe shembulli* i një plaku u japin besueshmëri dhe fuqi *veprimeve* të tij. Kjo shpjegon pse Bibla ka lista kaq të gjata me kritere për pleqtë, siç e pamë në kapitullin 1, dhe pse këto kritere përqendrohen kryesisht te karakteri shembullor. Një plak duhet të jetë “i paqortueshëm” (1 Tim. 3:2). E gjithë shërbesa e tij varet nga kjo.

RUAJE JETËN TËNDE

Duke pasur parasysh rëndësinë jetike që pleqtë të jenë shembuj për kishën, nuk mund ta mbyllim këtë kapitull pa shtuar një detyrë tjetër kritike për përshkrimin e punës së pleqve: çdo plak duhet të jepet pas shenjtërisë, dashurisë dhe pjekurisë frymërore. Pleqtë duhet të duken gjithnjë e më shumë si Jezusi, në mënyrë që të udhëheqin si Jezusi.

Pali i tha këtë Timoteut: “Ruaje veten tënde dhe mësimin, qëndro në këto gjëra, sepse, duke vepruar kështu, do të shpëtosh veten dhe ata që të dëgjojnë” (1 Tim. 4:16). Kjo është një deklaratë e mahnitshme dhe një përgjegjësi tronditëse. Pali po thoshte se pastori luan një rol të caktuar nga Perëndia në shpëtimin e shpirtit të tij dhe të të tjerëve, duke i kushtuar vëmendje jetës dhe mësimave të tij.

Pjesa e mësimdhënies mund të jetë më pak tronditëse për ne. Njerëzit shpëtohen me anë të dëgjimit të ungjillit të mësuar nga Bibla, kështu që nëse një udhëheqës kishe i ruan mësimet e tij prej gabimeve, atëherë ai mësim mund të jetë një përçues i hirit shpëtues të Perëndisë.

Po ç’të themi për jetën e bariut? Duke i kushtuar vëmendje jetës së tij dhe duke qenë “shembull për besimtarët në të folur, në sjellje, në dashuri, në Frymë, në besim dhe në dëlirësi” (v. 12), ai luan njëfarë roli në shpëtimin e tij dhe të njerëzve në kishën e tij. Fryma e Perëndisë e përdor në njëfarë mënyre jetën e kujdesshme të një mbikëqyrësi në shfaqjen e fryteve të shpëtimit për të tjerët në kishë. Prandaj, modeli dhe kopjimi janë jetësorë. Ato janë pjesë thelbësore e mënyrës se si bëjmë përparim frymëror së bashku në kishën vendore.

Pra, vëlla plak, mbi të gjitha, ruaj jetën tënde. Nëse shpreson

të thuash së bashku me Palin: “Më imitoni mua, ashtu si unë jam imitues i Krishtit” (1 Kor. 11:1), atëherë së pari duhet të bashkoheni me të për të deklaruar: “... e mendoj trupin tim dhe e nënshtroj, se mos, pasi t’u kem predikuar të tjerëve, të bëhem për t’u përjashtuar” (1 Kor. 9:27).

Njihe shpirtin tënd dhe prirjet e tua që mund të të përjashtojnë. Ji i vetëdijshëm për pikat e dobëta në muret e zemrës sate, ku tundimet synojnë të sulmojnë. Vazhdo të luftosh kundër mëkatit dhe vrite atë me fuqinë e Frymës kudo që ta hetosh (Rom. 8:13). Qëndro në një hap me Frymën (Gal. 5:16) që veprat e mishit të thahen dhe fryti i Frymës të piqet (v. 19–23). Lëre Fjalën e Perëndisë ta përtërijë mendjen tënde që të mund të veshësh vazhdimisht njeriun e ri (Efes. 4:22–24). Paraqite trupin tënd çdo ditë si një flajm të gjallë (Rom. 12:1–2).

PËRPARIMI ME UNGJILLIN

Mos mendo se për shkak se je plak kishe, më në fund ke arritur majat. Është pikërisht e kundërta: të bëhesh mbikëqyrës i kishës duhet të ngulitë në ty një domosdoshmëri të re për të hedhur hapa të mëtejshëm në imitim të Jezusit.

Kisha jote ka nevojë të shohë jo vetëm një plak të perëndishëm, por edhe një plak në rritje. Pali i tha Timoteut jo vetëm që t’i kushtonte vëmendje jetës së tij, por edhe të bënte përmirësime publike: “Kujdesu për këto gjëra dhe kushtoj atyre tërësisht, që përparimi yt të jetë i dukshëm për të gjithë” (1 Tim. 4:15). A nuk është interesante? Kisha juaj duhet të shohë përparim, jo përsosmëri. Jezusi ka menduar vetë për përsosmërinë. Kisha duhet të imitojë jo vetëm shkallën në të

PLEQËSIA E KISHËS

cilën je rritur në Krishtin, por edhe faktin që je ende duke u rritur, dhe kjo është po aq e rëndësishme.

Me fjalë të tjera, kisha duhet të shohë ungjillin që ende po e transformon jetën tënde. Delet duhet të dinë se edhe ti pendoresh rregullisht për mëkatin. Ata kanë nevojë të të dëgjojnë duke bërëtitur në lutje për fuqinë e ringjalljes së Jezusit në shpirtin tënd. Ata duhet të dinë se ti e lexon Biblën dhe lutesh çdo ditë, jo sepse je kryeshenjtori i caktuar për kishën, por sepse ke mësuar se pa një ushqim të përditshëm me mana, nuk ke forcë çdo ditë për t'i bërë ballë tundimit apo për t'i shërbyer Zotit.

Duke dhënë shembullin e një përparimi të lidhur ngushtë me ungjillin, ju i drejtoni anëtarët e kishës përtej vetes suaj: ju e drejtoni shikimin e tyre te Jezusi, tek Ai në shëmbëllimin e të cilit po shndërrohemi.

LUTUNI ME PËRGJËRIM PËR GRIGJËN

Gjatë këtyre shtatë kapitujve që kanë kaluar, kemi hulumtuar përshkrimin biblik të punës për pleqtë. Në përpjekjen për ta përmbledhur këtë përshkrim pune, kemi thënë se ka të bëjë me baritimën e anëtarëve të kishës drejt një pjekurie përherë e më të madhe, në përngjasim me Krishtin. Megjithatë, mund të themi gjithashtu se pleqtë thirren për t'i *barituar kishat vendore si Jezusi*.

Puna e një plaku ndjek shumë nga modelet e shërbimit të Jezusit ndaj dishepujve. Jezusi mësoi Fjalën e Perëndisë; pleqtë vazhdojnë të mësojnë të njëjtën Fjalë. Jezusi erdhi nga qielli për të kërkuar dhe shpëtuar të humburit; ngjashmërisht, pleqtë shkojnë e i gjurmojnë delet e humbura, e madje ndonjëherë u kushton shtrenjtë. Jezusi mishëron në mënyrë të përsosur shëmbëllimin e Perëndisë; pleqtë përpiqen të imitojnë Jezusin në një mënyrë që i bën ata shembuj për anëtarët e kishës. Pleqtë i baritojnë kishat si Jezusi duke mësuar, duke udhëhequr, duke e ndjekur, duke i shërbyer dhe duke qenë shembull si Jezusi.

Por ne harrojmë diçka. Pleqtë duhet gjithashtu të imitojnë “gjysmën” tjetër të shërbesës së Jezusit. Të baritosh si Jezusi do të thotë të lutesh si Jezusi:

PLEQËSIA E KISHËS

“Dhe fama e tij po përhapej gjithnjë e më shumë; dhe turma të mëdha mblidheshin për ta dëgjuar dhe për t’u shëruar prej tij nga sëmundjet e veta. Por ai tërhiqej në vende të vetmuara dhe lutej” (Luka 5:15–16)

Këto vargje japin një përmbledhje të shërbesës së Jezusit deri te kryqëzimi i tij. Jemi njohur me gjysmën e parë të përmbledhjes, shërbesën e tij publike, sepse Ungjijtë i kushtojnë shumë kohë përshkrimit të saj. Në mënyrë të përsëritur, e shohim Jezusin duke mësuar, duke bërë mrekulli dhe duke shërbyer mes njerëzve.

Po kjo gjysma tjetër e përmbledhjes, pjesa që përshkruan se si Jezusi “shpesh” tërhiqej vetëm për t’u lutur? Nuk dimë aq shumë për këtë aspekt, kryesisht sepse shkrimtarët e ungjijve nuk hyjnë në aq shumë hollësi rreth ushtrimit të lutjes nga ana e Jezusit. Por, nëse i kushtojmë vëmendje, mund të kapim pamje të përsëritura të kësaj pjese të nënvlerësuar por shumë thelbësore të shërbesës së Jezusit. Le të rrimë te shkrimet e Lukës:

- Jezusi u lut në pagëzimin e tij, në atë çast qielli u hap, Fryma zbriti dhe Ati foli (3:21–22).
- Jezusi filloi një ditë të ngarkuar shërbimi në Kapernaum duke shkuar në një vend të shkretë, me sa duket për t’u lutur (4:42; krh. 5:16).
- Ai e kaloi gjithë natën jashtë duke u lutur përpara se të zgjidhte dymbëdhjetë apostujt (6:12).
- Jezusi u lut veçmas me dishepujt (9:18), madje e mori Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin në një mal për t’u lutur, pikërisht rasti kur e panë të shpërfytyruar (9:28).
- Shembulli i ndërmjetësimit i Jezusit i nxit dishepujt t’i kërkonin t’i mësonte të luteshin (11:1), prandaj ai u dha atyre lutjen shembull “Ati ynë”.

- Ai tregoi shëmbëlltyrën e vejushës këmbëngulëse me qëllim që t'i frymëzonte ata, duke u thënë: “se duhet të lutemi vazhdimisht pa u lodhur” (18:1).
- Vetëm disa orë përpara kryqëzimit të tij, Jezusi e shmangu tundimin në Gjetsemani duke iu përgjëruar Atit (22:39–44).
- Në librin e dytë të Lukës, në librin e Veprave të Apostujve, apostujt “ngulmonin me një mendje të vetme në lutje” pas largimit të Jezusit (1:14).
- Ndërsa kisha lindi dhe u rrit në përmasa, apostujt zbuluan se kujdesi për nevojat praktike të kishës po ua merrte kohën e lutjes. Kështu ata propozuan të caktoheshin shtatë burra për të trajtuar nevojat administrative të kishës, nevoja të cilat sa vinin e shtoheshin (6:1–3). Çfarë do të bënin apostujt me kohën dhe energjinë që po kursenin? Ata thanë: “Ne do të vazhdojmë t'i kushtohemi lutjes dhe shërbesës së fjalës” (v. 4).

Apostujt e çuan përpara modelin e Jezusit, një shërbesë me dy degë, predikimi dhe lutja.

A ju duket e çuditshme që apostujt, madje edhe Zoti Jezus, ia kushtuan kaq shumë energjitë e tyre lutjes kaq qëllimisht? A e shenjon bashkëbisedimi me Atin jetën dhe shërbimin tuaj ashtu si në rastin e Jezusit dhe të apostujve të tij?

TË JETOSH MBI NJË LUTJE

Praktika jonë e lutjes jo vetëm që duhet të prihet përpara nga shembull i bashkimit personal të Jezusit me Atin, por edhe duhet të nxitet fort nga natyra kërkuese e vetë punës baritore. Shërbesa baritore mund t'ju gjunjëzojë, në një mënyrë ose në një tjetër.

Shpresoj që në këtë pikë të keni një frikë të shëndetshme për mundësinë e mbikëqyrjes së një kishe. Puna mund të jetë rraskapitëse. Mësimdhënia, udhëzimi, përballja, ndjekja dhe

PLEQËSIA E KISHËS

udhëheqja e njerëzve kërkon shumë kohë dhe mund të jetë e lodhshme. Dhe pa marrë parasysh se sa shumë baritim bën dikush, ka gjithmonë më shumë se ç'mund të bëhet. Një plak mund të ketë gjithmonë edhe një telefonatë tjetër për të bërë, një person tjetër për të dishepulluar ose dikë tjetër të ftojë për darkë. Si e përkufizon një bari fjalën “mbarova punë”?

Nuk është çudi që pleqtë të kthehen lehtësisht në modelin e anëtarëve të bordit. Është shumë më e lehtë të ulesh rreth një tavoline për disa orë, të diskutosh disa politika dhe të marrësh disa vendime. “U krye” vjen atëherë kur mbledhja mbaron. Por kur futesh në shërbesën baritore ndaj njerëzve, pavarësisht se je një punonjës i paguar apo një mbikëqyrës vullnetar, përballeni me kufizimet e kohës, energjive, njohurive dhe dhuntive tuaja. Shpresojmë se kjo përballje ju shtyn të thërritni në lutje për ndihmën e Zotit. Për pleqtë, lutja nuk është vetëm një detyrë, është një strategji thelbësore mbijetese.

Por nuk është vetëm vëllimi i punës që duhet t'i shtyjë pleqtë drejt lutjes, por është edhe qëllimi i saj. Siç e pamë në kapitullin 2, pleqtë synojnë drejt pjekurisë së anëtarëve të kishës në Krishtin, megjithatë ata nuk kanë fuqi ta detyrojnë dikë tjetër të përparojë frymërisht. Mbikëqyrësit mund të mësojnë Biblën, por nuk mund t'i detyrojnë njerëzit t'i binden asaj nga zemra. Një plak mund t'i nxisë anëtarët që janë në grindje të pajtohen, por nuk mund t'a detyrojë asnjërin palë të falë. Perëndia u ka dhënë pleqve një qëllim që vetëm Perëndia mund ta realizojë. Siç i kujtoi Pali kishës korintiane që i adhuronte barinjtë: “Unë mbolla, Apoli ujiti, po Perëndia i bëri të rriten. Kështu, pra, as ai që mbjell, as ai që ujit, nuk është gjë, por Perëndia që rrit” (1 Kor. 3:6–7).

Paaftësia jonë frymërore duhet të na shtyjë të thërrasim në lutje për fuqinë e Perëndisë për të sjellë rritje në kishat tona. Ashtu si Elija, mund ta riparojmë altarin dhe të përgatitim fljimin, por Perëndia duhet të dërgojë zjarrin e Frymës së tij në zemrat dhe jetën e njerëzve (shih 1 Mbretërve 18:30–39).

Nëse vëllimi i pamasë dhe kriteret e përshkrimit të punës së suksesshme të një plaku, kriteret të cilat janë njerëzisht të pamundura, nuk mjaftojnë për ta ulur në gjunjë për t'u lutur drejt qiellit për ndihmë, një vështrim në pasqyrë duhet ta bëjë këtë. Çdo plak me pak vetëdije e di se prirjet e tij ndaj mëkatit mund ta shkatërrojnë shërbesën e tij. Ai hap Biblën dhe e sheh zemrën e tij të pasqyruar në mashtrimin e Abrahamit, epshin e Davidit, dëshpërimin e Eljas, krenarinë e Ezekias dhe tradhtinë e Pjetrit. Dhe nëse kjo nuk do të mjaftonte për keq, ai lexon se ka një luan që vërtitet me babëzi të madhe për mish qengji (1 Pjet. 5:8). Kur një plak e kupton se është vetë një dele e etur, e plagosur, endacake, e gjuajtur dhe e goditur, atëherë ai do të blegërijë për ndihmën e Bariut të Mirë.

Po! Shembulli i Jezusit na nxit ne si pleq të lutemi, por kërkesat e shërbesës baritore dhe mangësitë tona duhet të na shtyjë gjithashtu t'i kërkojmë Jezusit të bëjë të pamundurën. Mbikëqyrësit jo vetëm që luten për të barituar si Jezusi, por lutemi edhe sepse kemi nevojë që Jezusi ta bëjë baritimin nëpërmjet nesh dhe ndaj nesh. Shërbesa e një plaku jeton prej lutjes.

USHTRIMI I LUTJES

Si duket shërbesa e pleqve e njomur me lutje? Si e shtojnë masën e lutjeve pleqtë e frymëzuar nga Jezusi dhe të dëshpëruar nga përgjegjësitë e tyre?

PLEQËSIA E KISHËS

Përpikuni të mos mendoni për lutjen si një aktivitet shtesë që duhet futur në orarin tuaj tashmë të mbingarkuar. Përkundrazi, mendoni për të si për sistemin operativ në të cilin funksionojnë të gjitha aplikacionet e vjetra. Siç tha Pali, “Lutuni pa pushim” (1 Thesalonikasve 5:17). Lutja është vërtet lutje kur fjalët rrjedhin nga tejmbushja me një gjendje të qëndrueshme varësie nga Zoti. Ashtu si karakteri, lutja duhet të rrjedhë përmes gjithçkaje që bën një plak kishe. Duhet të jetë një lloj frymëmarrjeje e rregullt shpirtërore që sjell jetën e Frymës në jetën dhe punën tonë.

Këtu janë katër mënyra të mundshme për të endur ndër-mjetësimin me lutje në pëlhurën e punës suaj si pleq kishe.

Lutja publike

Mundohuni të përdorni çdo moment të udhëheqjes publike si një arsye për lutje. Shfrytëzoni çdo mundësi për lutje. Nëse jeni duke kryer Darkën e Zotit, duke dhënë mësim në një klasë në shkollën e së dielës, duke folur në një seminar trajnimi për shërbimin ose duke kryesuar një mbledhje kishe, përfitoni nga autoriteti juaj në atë çast për t’u lutur në emër të grupit të mbledhur me ju. Kur jeni me anëtarë të tjerë të kishës në ndonjë aktivitet grupor për zgjidhjen e problemeve, ji ai tipi që thotë: “Ndoshta duhet të ndalojmë pak dhe t’i kërkojmë Perëndisë ndihmë”. Në çdo lloj grupimi të kishës, kur pyet nëse mund të lutesh apo të luteni, askush nuk do të kundërshtojë.

Përveç vlerës së vetë lutjes, futja e ndër-mjetësimit me lutje në asamblетë publike ju jep gjithashtu një mundësi për t’i mësuar njerëzit se si të luten duke u bërë shembull. Pra, kur jeni duke u lutur në emër të anëtarëve të mbledhur, për-

piquini të paraqitni një lutje të përzemërt dhe të baraspeshuar. Sigurohuni që të luteni jo vetëm për nevojat vetjake në kishën tuaj, por edhe për kishat e tjera dhe për mbjelljen e kishave të reja në krahinën tuaj. Mos u lutni vetëm për zgjedhjet e ardhshme në vendin tuaj, por çojeni para fronit punën e ungjillit në mbarë botën. Lutuni për bukën e përditshme, por mos harroni të përgjëroheni që të vijë mbretëria e Perëndisë dhe të bëhet vullneti i tij. Dhe përpiquini t'i filloni lutjet tuaja ashtu siç fillojnë shumica e lutjeve në Bibël, domethënë, duke lartësuar karakterin dhe veprat e Zotit: “U shenjtëroftë emri yt!” (Mat. 6:9). Me hirin e Perëndisë, njerëzit do t'i imitojnë lutjet tuaja ashtu si ju imitoni shembujt biblikë.

Kur luteni publikisht, jo vetëm që shpërfaqni se si të luteni, po edhe dëftoni një qëndrim varësie. Nëse udhëheqësi frymëror thotë: “Ne kemi nevojë për ndihmën e Zotit”, ai u dërgon një mesazh të fuqishëm ndjekësve. Lutja publike që tregon varësinë tuaj te Zoti është një mënyrë tjetër për të udhëhequr pa sunduar.

Kur isha në seminar, studiova me një profesor të quajtur Meredith Kline. Në kohën kur fillova lëndën e tij, ai ishte pothuajse gati të dilte në pension. Dr. Kline admirohej për studimet e tij në fushën e teologjisë biblike. Ai kishte një pasion për të kuptuar dhe shpjeguar se si e gjithë historia e Biblës përshtatet së bashku. Gjithsesi, nuk ishte vetëm korniza e tij gjithëpërfshirëse teologjike, e cila më ndihmoi të lexoja Biblën si një e tërë, ajo që ndikoi tek unë: Dr. Kline ndikoi tek unë me anë të lutjes së tij.

Çdo mësim e niste me lutje. Ai kishte një zë të thatë, të vrullshëm, disi të qetë, të papërshtatshëm për detyrën e ndërmjetësimit publik me lutje. Dhe bënte lutje të gjata. Dr. Kline shpesh

PLEQËSIA E KISHËS

lutej për dhjetë minuta ose më shumë. Megjithatë, biseda e tij me Perëndinë ishte tërheqëse. Gjatë lutjes së tij, dukej sikur e kthente njohurinë e tij të gjerë për Biblën dhe teologjinë në adhurim dhe drojë për Zotin. Pashë një intelekt të lartë që përulej përpara madhështisë së Perëndisë, duke shijuar gjatësinë dhe gjerësinë e veprës shpëtuese të Perëndisë përmes Jezusit. Ai plak i vogël ma trazoi zemrën pandarë me dëshirën për ta njohur dhe për të folur me Perëndinë ashtu siç bënte ai. Ai përdori platformën e tij publike si një mundësi që lutja publike të kishte një ndikimi të madh në jetën e studentëve të tij.

Pak pleq apo pastorë e kanë thellësinë shkencore të Dr. Kline, por të gjithë mbikëqyrësit e kishës kanë vende publike që mund të shfrytëzohen me dashamirësi për lutje të përzemërta biblike. Kjo gjë nuk kërkon doktoraturë.

Lutja e pleqësisë

Bëjeni lutjen pjesë përbërëse të “takimit të pleqësisë” suaj (*presbiter* është fjala origjinale për *plakun*). Është koha për të shkuar përtej kërkesës së thjeshtë të dikujt që ta “hapë” dhe “mbyllë” takimin me lutje. Caktoni kohë të mjaftueshme për lutje të bollshme së bashku, sa herë që takoheni. Në fakt, bëjeni atë pikën e parë në agjendën e takimit.

Gjithashtu, mos ngurroni të ndërthurni lutjet e çastit ndërsa vijoni me mbledhjen. E vlerësoj se si Bobi e ka bërë këtë në mbledhjet tona të pleqve. Ndonjëherë, na duhet të diskutojmë tema të rënda, të tilla si një situatë zemërthyesë që përfshin një anëtar të kishës ose një vendim i vështirë që duhet të merret pa mundësi bardh e zi. Bobi shpesh ngre dorën dhe thotë: “A mund të ndalemi për një moment dhe të lutemi për këtë?”

Marrja e vendimeve të vështira është një nga ato aplikacionet e vjetra që përmenda më lart, por lutja me varësi te Zoti është sistemi operativ.

Një mënyrë e thjeshtë për t'i ndryshuar për mirë mbledhjet tuaja të pleqve, edhe pleqtë e tjerë, është lutja e rregullt së bashku me listën e anëtarëve të kishës suaj. Kur e bëni këtë, jo vetëm që anëtarët tuaj marrin bekimet e qenësishme që vijnë nga dikush që lutet për ta, por ju dhe pleqtë e tjerë përqendroheni sërish te anëtarët e kishës dhe jo te makineria e saj. Pleqve, madje, mund t'u duket punë më e kënaqshme ndërmjetësimi për anëtarët, sesa debati se sa të shpenzojnë për një sistem të ri ngrohjeje, ose nëse do të lejojnë klubin e kopsh-tarisë së qytetit të zhvillojë një ngjarje në objektin e kishës.

Ja se si pleqtë në kishën time janë përpjekur t'i bashkojnë të gjitha këto. Unë e paraqes këtë si një mënyrë të mundshme për të strukturuar lutjen në mbledhjet tuaja si pleq, por sigurisht jo e vetmja apo mënyra më e mirë. Pleqtë tanë takohen zyrtarisht dy herë në muaj. Ne kemi një mbledhje "lutjeje" të martën e parë dhe një takim pune të martën e tretë. Përpiqemi të lutemi edhe në mbledhjet tona të punës, megjithëse jo aq gjerësisht.

Në mbledhjen e lutjes, ndajmë nevojat e njohura në kishë, duke përfshirë nevojat tona si pleq, pastaj kalojmë pjesën tjetër të kohës duke u lutur për ato kërkesa dhe duke u lutur përmes një pjese të listës së anëtarëve të kishës. Mbledhja e lutjes së pleqve është ndoshta një nga aktivitetet tona më të parapëlqyera në kishë.

Një mendim i fundit: shqyrtoni mundësinë t'i ftoni pleqtë e tjerë në stinë të veçanta lutjeje, madje edhe agjërimi. Kur pleqtë tanë janë përballur me kohë të vështira në jetën e kishës

PLEQËSIA E KISHËS

sonë, herë pas here kemi veçuar një javë për agjërime dhe lutje. Pleqve të ndryshëm u caktohen ditë agjërimi në mënyrë që të mbulohet e gjithë java. Duhet ta bëjmë më shpesh.

Lutja personale

Me lutje “personale”, nuk nënkuptoj të lutesh vetë dhe vetëm (do të flasim për këtë në vijim të “lutja private”). E kam fjalën për lutjen kokë më kokë me anëtarët.

Përsëri, kjo lutje nuk është një aktivitet tjetër për t’u shtuar në listën tuaj të detyrave për pleqtë. Përkundrazi, duhet të jetë pjesë e rregullt e punës suaj si bari. Kurdoherë që flisni me një anëtar të kishës, përpiquni të luteni për të, menjëherë dhe aty, me të. I paraqitni të Zotit të gjitha gjërat për të cilat keni biseduar së bashku, pavarësisht nëse jeni duke u takuar me dikë për kafe apo duke folur pas një darke në shtëpinë tuaj. Edhe nëse jeni në këmbë në një korridor apo sallë kishë të mbushur me njerëz pas një takimi të së dielës, dhe një anëtar ndan një shqetësim ose sprovë, provoni të ndaleni pikërisht aty dhe të pyesni: “A mund të lutem për këtë tani?” Kurrë nuk ma kanë kundërshtuar këtë kërkesë.

Gjithashtu, gjeni një mënyrë që bordi juaj i pleqve të zbatojë në praktikë Jakobi 5:14–15:

“A është i sëmurë ndonjë nga ju? Le të thërrasë pleqtë e kishës dhe ata të luten përmbi të, dhe le ta lyejnë me vaj në emër të Zotit, dhe lutja e besimit do ta shpëtojë të sëmurin dhe Zoti do ta mëkëmbë; dhe nëse ka bërë mëkate, ato do t’i falen”.

Ato vargje ngrenë shumë pyetje interesante, të tilla si, “A duhet të përdorni vaj?” “Cila është marrëdhënia midis

sëmundjes dhe mëkatit?” dhe “Si lidhet lutja e plakut për të sëmurët me faljen?” Qëllimi im këtu nuk është të jap një interpretim të hollësishëm të këtij vargu. Përkundrazi, është thjesht të pyesësh: “A luteni ju dhe pleqtë tuaj ndonjëherë për të sëmurët siç thotë Jakobi?”

Pleqtë tanë e kanë filluar këtë praktikë dhe shumë kanë thënë se është një nga pikat kryesore të shërbesës së tyre si pleq. Ne e kemi parë punën e Zotit me sytë tanë. Ndonjëherë, Perëndia u ka dhënë anëtarëve të sëmurë një masë lehtësime për një kohë. Në disa raste, Perëndia duket se ka bërë shërime të mrekullishme, lloje që i bëjnë onkologët të kapin kokën të shastisur. Në raste të tjera, nuk jam i sigurt nëse Perëndia ka bërë ndonjë shërim në trup, por anëtarë të sëmurë është forcuar frymërisht për të vazhduar më tej.

Ndërsa po shkruaj, babai im po lufton me kancerin. Ai dhe nëna ime janë anëtarë të kishës. Ata kërkuan lutje nga pleqtë dhe pleqtë erdhën dhe u lutën për të. Nuk e dimë ende se si do t'i përgjigjet Perëndia asaj lutjeje për shërim, por duhet të them se përvoja e ardhjes së gati një duzine burrash të perëndishëm në dhomën e ndenjes së prindërve të mi, që ia hapnin zemrat Perëndisë për mamin dhe babin, ishte një çast shumë i çmuar për prindërit e mi, dhe për ata burra.

Lutja private

Së fundi, është e domosdoshme që të caktosh kohë për lutje vetjake private dhe bashkësi me Perëndinë. Shpresojmë, në këtë pikë, nevoja jote e madhe për lutje vetjake private si plak është shumë e qartë. Nëse nuk ec vetë afër me Zotin, do të shmangesh nga shtegu dhe ndoshta do të marrësh edhe delet

PLEQËSIA E KISHËS

me vete. Ji i qëllimshëm për futjen e lutjes vetjake private në jetën tënde.

Cakto kohë çdo ditë, diku, disi. Lutuj gjatë udhëtimit tënd, kur ec me qenin ose kur kryen ndonjë detyrë. Mbjaj me vete një listë të anëtarëve dhe kujto çdo person përpara Perëndisë në çastet e lira.

Lutja vetjake private dhe bashkësia me Jezusin nëpërmjet Fjalës së tij mund të jenë ndër zakonet më të lëna pas dore mes pastorëve. Megjithatë, për ironi, këto janë padyshim praktikat më përcaktuese për gjallërinë frymërore në jetën dhe shërbesat tona. Çfarë do të ndodhte në grigjat tona vendore nëse nënbarinjtë e Jezusit do t'i jepeshin lutjes ashtu siç u kushtohen buxheteve, postës elektronike dhe politikave?

BASHKOHUNI NË TAKIMIN E LUTJES

E filluam këtë kapitull duke përsiatur praktikën e Jezusit me lutjen. Lutja e mbushi dhe e çoi përpara shërbesën e tij publike. Pleqtë duhet të shikojnë shembullin e Jezusit (dhe të apostujve) dhe të dëshirojnë ta imitojnë atë.

Por ka një aspekt tjetër në shërbesën e lutjes së Jezusit që duhet të mbajmë parasysh: Jezusi është ende duke u lutur.

Jezusi është i gjallë dhe është ulur në të djathtën e Atit, duke ndërmjetësuar për popullin e tij si kryepërfiti ynë (Rom. 8:34; Heb. 7:25). Jezusi, avokati ynë, i flet Atit në mbrojtjen tonë (1 Gjonit 2:1). Vetëm disa orë përpara se të shkonte në kryq, Jezusi u lut që Ati t'i mbronte dishepujt që të mos binin si Juda (Gjoni 17:11–15). Dhe populli i tij vazhdon të mbahet nga hiri i Perëndisë, ndërsa Jezusi ndërmjetëson tek Ati për ta.

Pra, kur pleqtë luten për kishat e tyre, jo vetëm po e imi-

tojnë Jezusin, por edhe po i bashkohen atij. Nënbarinjtë bashkojnë zërat e tyre me vetë Kryebariun duke i kërkuar Atit që t'i ruajë delet dhe t'i sjellë të sigurta në shtëpi.

PËRFUNDIM

Pesha e përjetshme e baritimit

Të shërbesh si plak në një kishë vendore është një privilegj dhe përgjegjësi e pamasë, sepse mbart një domethënie të përjetshme. Detyra duket e frikshme, ndonjëherë edhe e pamundur. Megjithatë, është e denjë për gjithçka që derdhni në të, sepse po kujdeseni për jo më pak a më shumë se popullin e Perëndisë të blerë me gjak dhe po punoni për të mirën e tyre të përjetshme dhe për lavdinë e përjetshme të Perëndisë.

Pra, bashkë-pleqve dhe atyre që do të bëhen pleq, më lejoni t'ju lë me dy mendime të fundit në dritën e kësaj peshe të përjetshme të baritimit. Njëra është paralajmërim dhe tjetra është premtim.

Së pari, paralajmërimi: *Baritoni mirë, sepse do të jepni llogari.* Mbani mend fjalët që studiuam te letra drejtuar hebrenjve:

“Dëgjoni të parët tuaj dhe nënshtrohuni atyre, sepse ata rrinë zgjuar për shpirtrat tuaj, si ata që duhet të japin llogari; që ta bëjnë këtë me gëzim dhe jo me psherëtimë, sepse kjo nuk do t'ju sillte dobi” (Heb. 13:17).

Ky tekst kryesisht këshillon anëtarët e kishës, por ka një paralajmërim të ndërfutur aty për mbikëqyrësit. Pleqtë qëndrojnë vigjilentë “si ata që duhet të japin llogari”. Kisha i përket

Jezusit. Ai i bleu delet. Pleqtë janë thjesht kujdestarë të atyre që “u janë besuar” (1 Pjet. 5:3). Pastorët do t’i përgjigjen vetë Pronarit për se si e trajtojnë grigjën e tij. Ne do t’i përgjigjemi Dhëndrit për se si e trajtojmë nusen e tij. A i mësojmë të vërtetën e tij, të gjithë të vërtetën e tij dhe asgjë tjetër veç të vërtetës së tij? A i duam delet e tij ashtu siç i do ai? A jemi abuzues apo të përulur? A i drejtojmë vëllezërit dhe motrat tona drejt Jezusit apo veprojmë si gurë pengese ndërsa ata përpiqen ta ndjekin atë?

Por ka edhe një premtim të përjetshëm: *Baritoni mirë, sepse keni një kurorë për ta fituar*. Pasi Pjetri i nxiti bashkë-pleqtë e tjerë për baritim të përulur e shembullor, ai dha këtë premtim: “Dhe kur të shfaqet kryebariu, do të merrni kurorën e lavdisë që nuk fishket” (1 Pjet. 5:4).

Shumë nga gjërat për të cilat punojmë dhe shqetësohemi çdo javë janë të kota. Predikuesi na kujton se mundi dhe arritjet tona janë kotësi. Ne grumbullojmë dhe ndërtojmë, vetëm për t’ua lënë të tjerëve, por shpërblimi për baritimin e frytshëm nuk priset kurrë. Çfarë tjetër bëni çdo javë, që premtim një kurorë që nuk priset? Vëlla, ndërsa mendon të bëhesh plak kishe dhe llogarit se sa ju kushton kjo gjë, mos harroni të marrësh parasysh lavdinë e përjetshme që ruhet për shërbëtorët e mirë dhe besnikë.

“Shumë nga ata që flenë në pluhurin e tokës do të zgjohen, disa në një jetë të përjetshme, të tjerë në turpin dhe në poshtërsi të përjetshme. Ata që kanë dituri do të shkëlqejnë si shkëlqimi i kupës qiellore dhe ata që do të kenë çuar shumë në drejtësi, do të shkëlqejnë si yjet përjetë” (Dan. 12:2–3).

Si të ndërtojmë kisha të shëndetshme

A ËSHTË KISHA JOTE E SHËNDETSHME?

9Marks ekziston për të pajisur udhëheqësit e kishave me një vizion biblik dhe me burime praktike, për ta shfaqur lavdinë e Perëndisë ndër kombe përmes kishave të shëndetshme.

Për këtë qëllim, ne duam të shohim kishat të karakterizuara nga këto nëntë shenja shëndeti:

1. Predikimi shtjellues
2. Teologjia biblike
3. Një kuptim biblik i ungjillit
4. Një kuptim biblik i kthimit në besim
5. Një kuptim biblik i ungjillëzimit
6. Anëtarësia biblike në kishë
7. Disiplina biblike në kishë
8. Dishepullimi biblik
9. Udhëheqësia biblike e kishës

Në organizatën “9Marks”, ne shkruajmë artikuj, libra, vlerësime librash, si dhe një revistë “online”. Ne organizojmë konferenca, regjistrojmë intervista dhe prodhojmë materiale të tjera për t’i pajisur kishat që ta shfaqin lavdinë e Perëndisë.

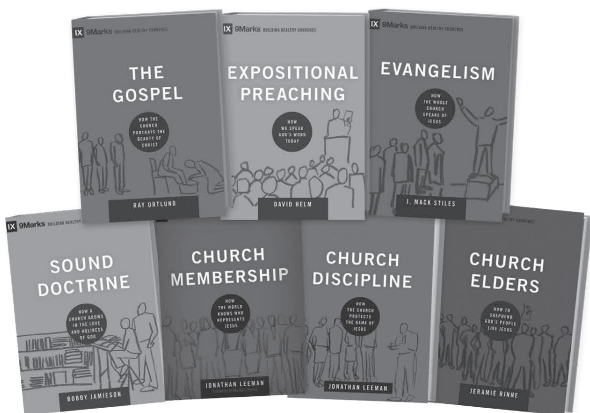
Vizitoni faqen tonë të internetit për të gjetur materiale në më shumë se 40 gjuhë të ndryshme dhe për t’u abonuar për revistën tonë falas “online”. Shihni një listë të plotë të të gjitha faqeve tona në gjuhë të huaja në adresën: 9marks.org/about/international-efforts/.

Shqip: al.9marks.org | Anglisht: 9marks.org

9MARKS: SERIA “SI TË NDËRTOJMË KISHA TË SHËNDETSHME”

Seria "9Marks" përmban nga një libër të shkurtër të lexueshëm, për secilën nga 9 shenjat të prezantuara fillimisht nga libri shumë i shitur i pastor Mark Dever: ***Nëntë shenjat e një kisha të shëndetshme*** (plus një libër shtesë për doktrinën).

Këta libra të përmbledhur dhe të dobishëm do të të ndihmojnë të rrokësh atë që thotë Bibla për kishën vendase dhe si të ndërtojmë një bashkësi të shëndetshme.

IX 9Marks | Për më shumë informacion, vizito www.crossway.org.

CIP Katalogimi në botim BK Tiranë

Rinne, Jeramie

Pleqësia e kishës : si ta baritoni grigjën

e Perëndisë si Jezusi / Jeramie Rinne;

përkth. Arben Bushgjokaj ; red. Linda

Bushgjokaj. - Tiranë : IGNIS, 2024.

136 f. ; 12,7 x 17,78 cm. - (Ndërtimi i kishave
të shëndetshme)

Tit. origj.: Church Elders: How to Shepherd
God's People Like Jesus

9Marks ISBN: 979-8-89218-115-0

1.Feja kristiane

2.Puna pastorale

27 -46

SI DUKET UDHËHEQËSIA E DOBISHME E KISHËS?

Në këtë libër bashkëbisedimor, pastori Jeramie Rinne parashtrohet një përshkrim të punës së pleqve, të nxjerrë nga mësimet e Biblës mbi udhëheqësinë e Kishës, dhe që është i lehtë për t'u kuptuar.

Ky vëllim i përmbledhur, që sjell udhëzime praktike për pleqtë e rinj në detyrë, dhe që i ndihmon anëtarët e Kishës t'i kuptojnë më mirë dhe t'i mbështetin udhëheqësit e tyre frymërorë, do t'u japë zemër pleqve ta rrokin thirrjen e tyre me hir, urtësi dhe qartësi vizioni.

"Jeramie Rinne shpalos atë që Bibla mëson për identitetin dhe veprimtarinë e plakut të kishës vendore me një freski dhe qartësi që është shumë e dobishme. Ky është një libër që pleqtë mund ta lexojnë së bashku për dobinë e tyre dhe që do ta ndihmojë çdo kishë të lutet dhe t'i mbështetë udhëheqësit e saj".

ALISTAIR BEGG, Pastor kryesor, Parkside Church, Cleveland, Ohio

"Sa libër i vlefshëm është ky! M'u duk jo thjesht informues, por edhe nxitës për përkushtim, si edhe i dobishëm për mua si pastor në dashurinë time për Jezusin dhe, si rrjedhojë, për kishën e tij."

JARED C. WILSON, Pastor, Middletown Springs Community Church, Middletown Springs, Vermont

"Me një saktësi biblike të mprehtë, plot urtësi dhe i shkruar me ngrohtësi, ky libër i vogël ka të bëjë me natyrën në thelb kolegjiale të shërbesës dhe udhëheqjes së kishës. Këtu do të gjeni shumëçka për t'u nxitur vetë, për t'u dhënë zemër të tjerëve dhe për të udhëhequr".

TONY PAYNE, Drejtor botimesh, Matthias Media

JERAMIE RINNE (MDiv, Gordon-Conwell Theological Seminary) shërben si pastor kryesor në South Shore Baptist Church në Hingham, Massachusetts. Vazhdon të japë kontributin e tij për *9Marks Journal*. Është shkrimtar i përmbatjes nxitëse për *Good Book Company* dhe mësues për *Simeon Trust* në seminarët që zhvillojnë mbi shtjellimin e Biblës. Bashkë me gruan e tij Jennifer dhe katër fëmijët e tyre, jetojnë në pjesën jugore të Boston-it.

*Ky vëllim është pjesë e serisë "9Marks: Si të ndërtojmë kisha të shëndetshme".

